

La capătul drumului

Lily A Bear

Originally published as Beyond the Trail by Lily A. Bear
Copyright © 1993 Toate drepturile rezervate.

Tradus în limba română cu permisiunea Rod and Staff
Publishers, Inc. Crockett, Kentucky, U.S.A.

Traducerea: Mihaela Șveduneac Tehnoredactarea
computerizată: Dorcas Miller Coperta: Dorcas Miller

Tipărită în România sub îndrumarea Christian Aici Ministries
Berlin, Ohio 44654 USA Ediția I Februarie 2012

Pentru corespondență și alte comenzi adresați-vă la:
Asociația International Christian Aici Ministries

O.P.1, Gh. P.1, C.P.1

Suceava 720300 România

Tel: 0230/533032 Email: infexaicamro.org

ISBN 978 – 1 – 936208 – 53 – 1

CUPRINS

1. Rămas-bun...1
2. ...5
3. Programul de pe pajiște...13
4. Gropile de noroi...17
5. Mâncați de vii...25
6. Spre est...29
7. Spaima...37
8. Ploaia...43
9. Tabăra de pe deal...47
10. Intoxicația...51
11. Dealurile periculoase...55
12. Un trandafir pentru Rose...61
13. Amintirile lui Owen...65
14. Scandalagiii...71
15. Bătălia lui Owen...79
16. Saskatchewan...87
17. A treia duminică...93
18. Lăcustele...99
19. Lacul...103
20. Minunea...109
21. Lacul Tramping...115

22. Furtuna de praf...119
23. Câinele rătăcit...123
24. În afara oraşului Biggar...127
25. Câinele de pază...131
26. Întrebări...135
27. Calul fugar...139
28. Ceaiul de după-amiază...143
29. Mai mult noroi...147
30. Patruzeci şi unu de kilometri...153
31. Saskatoon...157
32. Prin oraş...163
33. Patru zile până acasă...169
34. Încă 48 de kilometri...173
35. Pustnicul...175
36. Acasă!...179
37. După două săptămâni...183

III

IV

SASKATCHEN

Capitolul I

„DOMNUL, DUMNEZEUL TĂU.

ESTE CU TINE ÎN TOT CE VEI FACE.

(IOSUA 1: 9)

na

Haideţi să-i însoţim într-o călătorie de 800 km, cu căruţa, pe:

Tata Mama

Ruth-17 ani Ernest – 16 ani Evelyn – 12 ani Leroy – 10 ani

Marilyn – 8 ani Rose – 6 ani

Owen – 18 ani – birjarul celei de-a patra căruţă de-a lungul
preriilor canadiene.

VI

RĂMAS-BUN

sâmbătă, 23 mai

Ruth Kauffman închise încet uşa de plasă, de la bucătărie, ascultând zgomotul clanţei. Oare va mai auzi vreodată acest sunet familiar? Sprijinindu-se împovărată de uşă, Ruth închise ochii, dorindu-şi ca zilele ce vor veni să fie doar un vis.

Își imaginează fiecare cameră rece și goală, așteptând ca altcineva să facă un cămin între acei pereți. Zâmbind ușor, se gândi la tabloul pe care-l lăsă atârnat deasupra teighelei din bucătărie. Doar cu câteva momente în urmă își exprimă sentimentele pe calendarul uitat.

Trebuie să știe cineva cât de mult ne va lipsi această casă și ce mult ne-a plăcut. Ruth plânse încet, ștergându-și lacrimile care au amenințat să-i curgă toată dimineața.

În spatele ușii închise, plângea și calendarul. Dacă aruncai o privire îndeaproape, vedeai data – sâmbătă, 23 – încercuită, și numerele se asemănau cu doi ochi triști, aplecați în jos, din care curgeau lacrimi. Printre lacrimi era scris îngroșat „mai, 1936”.

Căminul lor! Tot ce era drag! Tot ce era familiar! Inima lui Ruth bătea cu durere.

Și totuși, căminul lor? Era casa veche și goală de la ferma din spatele ei, sau – își îndreptă ochii către căruțele parcate lângă gardul de lemn – sau acestea?

Căminul lor! Ruth știa în inima ei că pentru ei căminul era oriunde se aflau ei, ca familie. Dar i se părea imposibil să accepte această mutare.

Întrebările o năpădeau fără milă. *De ce? De ce? De ce cu calul*

LA CAPĂTUL OIU J MU LUI

și căruța? Ruth privi cu dispreț la căruțele vechi, peticite, în care se aflau bunurile lor sărăcicioase.

Ce mai privești! Ruth! Ruth! Termino! se muștră ea aprig. *Nu mai suferi atâta că te muți. Trebuie să zâmbești. Mama nu trebuie să afle ce simți.*

Mama. Chiar gândul la ea o ajută pe Ruth să-și revină din tulburare. Mama făcea tot ce trebuia fără a se plânge, iar caracterul ei evlavios era întotdeauna o sursă de inspirație.

Ruth Kauffman, tână de șaptesprezece ani, zveltă și brunetă, își îndreptă umerii și merse hotărâtă la căruță. Își va face partea. Acum era fata cea mai mare de acasă și trebuia să ia locul lui Doris.

Cu nostalgie, Ruth se gândi la Doris, care era cu unsprezece luni mai mare decât ea și care, în luna martie, a luat trenul și a plecat în Guernsey, Saskatchewan. Ce bine era dacă Doris ar fi acum, aici, să ia parte la aceste săptămâni lungi de călătorie. Dar și mai mult și-ar fi dorit să o fi însoțit pe ea cu trenul, în loc să meargă alene cu căruțele, 800 de kilometri pe drumuri accidentate.

— Ruth! Ruth! o strigă nerăbdătoare Evelyn, sora ei mai mică, trezind-o la realitate. Tata vrea să pornim la drum imediat ce prietenii noștri termină de făcut fotografii.

Ruth îi zâmbi ușor surorii sale care, la vârsta de doisprezece ani era la fel de înaltă ca ea. Evelyn răspundea întotdeauna rapid la orice problemă sau sugestie. Poate din cauza asta Leroy, băiatul cel mai mic din familie, și Evelyn se ciondăneau adesea.

Surorile se alăturară celorlalți din familie, lângă căruța pe care o numeau *microbuzul*. Tata stătea acolo, înalt și drept. Mâinile și fața purtau semnele multor ani de muncă la fermă. Părul lui, cândva des și ondulat, i s-a rărit formând șuvițe rebele, subțiri și gri. Cu toate că tata avea patruzeci și patru de ani, era cu inima tânără și aștepta cu plăcere această mutare.

Lui Abram Kauffman îi plăcea pionieratul. îi plăcea să țină hățurile cailor. Chiar dacă mulți prieteni și vecini se bucurau de metodele noi de a lucra pământul cu tractorul, Abram era mulțumit să-l cultive cu caii lui fideli. De abia aștepta să ia hățurile în mâini și să înceapă călătoria către est. Și totuși știa că le va fi dor de cei dragi pe care-i lăsa în Tofield, Alberta. Cu părere de

RĂMAS-BUN

rău îi părăseau pe frații din biserica atât de dragă lor în ultimii ani.

Lângă el stătea mama – mică, liniștită, cu zâmbetul ei mereu prezent. Fără a se plânge și susținătoare, oferea fără rezerve din puterea, înțelepciunea și dragostea ei pentru a împlini nevoile familiei.

Ernest stătea lângă mama. Era un tânăr de nădejde. La cei șaisprezece ani ai săi erau mai înalt decât tata și făcea treaba unui bărbat în toată firea. Era iubit de toți. Ruth îi zâmbi, așezându-se lângă el, bucuroasă să aibă un frate întotdeauna blând și atent.

Încă trei persoane mai făceau parte din această familie: Rose, fetița tăcută și sfioasă, de șase ani, cu părul blond și creț; Marilyn, cu ochii căprui care, la cei opt ani ai ei, a cucerit repede inima tuturor cu zâmbetul ei și care, după părerea lui Ruth, semăna cel mai bine cu mama; și Leroy, băiatul de zece ani, care era opusul fratelui său mai mare, Ernest. Lui Leroy îi plăcea să glumească, să tachineze și dădea culoare la aproape toate situațiile.

Familia Kauffman stătea lângă căruță cu sentimente amestecate, în timp ce prietenii și vecinii făceau fotografii de rămas-bun împreună

cu ei.

Tata zâmbi la aparatul de fotografiat, dar se gândea la kilometri ce-i stăteau înaintea. Cu siguranță, în Guernsey, din ceea ce i-a spus fratele său Gerald, vor avea un trai mai bun decât în Tofield. Nu a văzut călăuzirea lui Dumnezeu în planurile de călătorie? Scrisoarea lui Gerald a ajuns la timpul potrivit.

Tata continuă să se gândească. În timp ce toți din jur discutau, el își aminti de evenimentele recente când proprietarul le-a spus că a vândut ferma și că erau nevoiți să se mute. Chiar după aceea a sosit scrisoarea lui Gerald.

Dumnezeu a îngăduit să primim scrisoarea la timpul potrivit. Tata se minună din nou, când își aminti cum fratele lui îi îndemnă să vină în Guernsey, unde pământul era mai ușor de găsit și mai productiv.

— Abram, Abram, îl strigă soția lui, Martha, atingându-l cu blândețe de braț. Am terminat de făcut fotografiile. Cred că gândurile îți sunt departe.

Abram, zâmbind drăgăstos partenerei care îl înțelegea atât de bine, se alătură familiei care-și lua rămas-bun de la vecini și

prieteni.

— La revedere! strigară fetele mai mici, urcând scările căruței, nerăbdătoare de a începe aventura.

— La revedere! repetă Leroy în timp ce urcă alături de tata în prima căruță.

Tata luă hățurile și îndemnă cu blândețe caii să pornească.

Ruth era în a doua căruță din caravana de patru căruțe, iar mama în ce-a de-a treia, pe care o numeau *microbuzul*. Ultima căruță era condusă de Owen Harding, un tânăr pe care tata îl angajase să-i însoțească și să conducă a patra căruță.

Ernest, călare pe ponei, era în fața căruțelor și conducea cele douăsprezece vaci de lapte.

Fiecare pereche de cai trăgea vioi încărcătura pe drumul prăfuit de la fermă. Trecură pe lângă casa veche, a cărei fațadă de scândură a fost decolorată de vreme, arătând veche și ponosită. Geamurile goale străluceau de parcă le reproșau că pleacă. Apoi merseră pe lângă copacii binecunoscuți, care stăteau drept și înalți de-a lungul drumului asemenea unor santinele la post, după aceea trecură de

poartă pe drumul de țară.

Clap, clap! Clap, clap! Se auzeau cele șaisprezece perechi de copite pe drumul bătucit și circulat de țară.

— La revedere! La revedere!

Cei nouă flutură pentru ultima dată din mâini pentru a-și lua rămas-bun.

Așa a început călătoria familiei Kauffman de-a lungul drumurilor de prerie.

Capitolul 2

— Du-te înapoi, Bessy! îl auzi Ruth, strigând pe Ernest în timp ce căruțele se opriă în dreptul vacilor.

O lovi pe vaca răătăcită cu o nua lungă de salcie, înainte ca Bessy să-l asculte. Plecă de lângă iarba de la marginea drumului și se alătură celorlalte vaci care pășteau lângă gard.

— Nu-mi invidiezi slujba captivantă? Întrebă Ernest, făcându-i vesel din mână lui Ruth, care trecea pe lângă el.

— Mi-o păstrez pe a mea, îi răspunse Ruth. E cea mai ușoară, dar probabil și cea mai plictisitoare, adăugă ea, strâmbându-se batjocoritoare.

— Ești o fată bună, Lady.

Ernest își mângâie cu drag poneiul credincios. În ultimul an, de multe ori am adunat vacile împreună.

Ihiihiiii! Lady necheză încet, ca și cum ar fi de-acord cu stăpânul ei.

Ernest știa că doar trebuia să o atingă ușor pe Lady și ea făcea imediat ce-i cerea.

— Ești un ponei bun și mă bucur că poți veni cu noi, continuă el să o laude. Oricum, nu te avânta prea tare la început. E foarte mult de mers pe jos, 800 de kilometri.

Cele patru căruțe păreau pitice sub cerul albastru închis, care strălucea deasupra lor și se întindea la orizont atât cât puteai cuprinde cu ochiul liber. Doar câțiva nori pufoși pluteau leneși pe ici, pe colo. Chiar și soarele părea a zâmbi încurajator, căldura lui blândă se amesteca jucăușă cu adierea vântului ce se auzea prin iarba de lângă drum.

Ruth se lupta din nou în inima ei.

Nu m-am hotărât tocmai aseară să nu mă las deranjată de aparențe și de felul în care călătorim? Gândurile vechi amenințau să o arunce din nou în mocirla autocompătimirii, din care se străduia cu greu să evadeze.

Ruth privi la bolta cerească, căutând balsamul mângâietor al lui Dumnezeu în frumusețea naturii înconjurătoare. Natura lui Dumnezeu vibra de viață, fiecare element era în armonie perfectă.

Nu poți rămâne descurajat când ești afară, înconjurat de creația lui Dumnezeu, se gândi Ruth optimistă. Parcă tot cerul și natura își revarsă binecuvântările pentru a ne încuraja.

Ruth auzea cum în față, în căruța tatălui, guițau fericiți zece purcei de șase săptămâni, așezați lângă cele două cuști în care erau închise șaisprezece găini ouătoare. Sub prelata care acoperea o parte din încărcătura căruței lui tata, se găseau scaune, o masă, o ladă cu borcane, două standuri mici și zece saci de grâne măcinate.

Ruth se gândi din nou la conținutul fiecărei căruțe. În căruța lui Owen, acoperită cu o prelată, era mai multă mobilă, saltele, așternuturi de pat, borcane și niște saci de grâne.

Leroy porecli căruța lui Ruth „căruța cu nimicuri”, deoarece bărbații o umplură cu fier vechi, scule și tot felul de alte nimicuri. Căruța era neacoperită și dezordonată, iar conținutul putea fi văzut de orice trecător.

Porecla se potrivește perfect cu această căruță! se gândi Ruth disprețuitoare.

Totuși, cel mai greu îi era să accepte căruța cu care mergea mama. Tata a făcut niște rame pentru pereți și acoperiș la căruță, dar care arătau cam nefinisate. Ramele erau acoperite cu o prelată pentru a asigura intimitate și a-i proteja de vreme. Astfel au făcut din ea căminul lor. Ruth nici măcar nu trebuia să se întoarcă să vadă prelata maronie și veche sau scândurile necioplite puse să țină prelata la loc. Știa prea bine cum arătau chiar și locurile în care au prins scânduri să acopere găurile de la prelată.

Ruth putea foarte bine să vadă toate acestea și aproape că-și dorea să fie oarbă. Cu groază se gândi la ușa *microbuzului*. Un colț rămase descoperit, și pentru a face intrarea mai ușoară, au pus o scară sub această deschizătură.

Se pare că tata reușește să facă ceva din mai nimic și fără a

cheltui un ban. În silă, Ruth recunoscuse abilitatea tatălui de a proiecta căruța astfel.

Gândurile lui Ruth continuau să răătăcescă. În spatele căruței tatăl a construit o platformă unde erau nouă paturi, ca toți călătorii să aibă un loc de dormit. Fiecare pat era despărțit de o perdea groasă, pentru a asigura intimitate.

Restul căruței era ocupat de mobilierul necesar acestei călătorii. La mijloc era o sobă, iar în spatele ei se afla separatorul de smântână. Lângă pereți era o mașină de cusut, un dulap, un lavoar și o cutie pentru lemne, lăsând doar un spațiu mic de mers pe lângă sobă.

Ce mult disprețuia Ruth caravana lor sărăcăcioasă! Își imagina cam ce-ar gândi oamenii despre ei: „*Za te uită la ei*” vor bolborosi. „*Oare unde s-or muta și săracii aceștia?*”

Of, Ruth, oftă ea cu greu, muștrându-se. Este o dimineață foarte frumoasă de primăvară, nu o strica.

Apoi, își aminti versetele care au mângâiat-o cu o seară înainte: „*Bucurați-vă totdeauna în Domnul!*” „*M-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc*”. „*Pot totul în Hristos, care mă întărește*”.

Îți mulțumesc Doamne, șopti ea, că mi-ai reamintit cuvintele Tale. Iartă-mă că am uitat că ajutorul îmi vine de la Tine.

Pe măsură ce Ruth continua să mediteze la promisiunile lui Dumnezeu, se simți tot mai încurajată. Își exprimă câștigată prin cântare. Vocea ei de soprană se ridică deasupra zgomotului făcut de copitele cailor și mesajul cântării era o provocare pentru ea și pentru ascultători:

Aș vrea, Iisuse scump, să fiu ca Tine, în pribegia mea pe-acest pământ, De-atâtea ori când grea ispită vine, S-o biruiesc prin Sfântul Tău Cuvânt.

Aș vrea, Iisuse, scump, a Ta comoară De mângâieri pe veci să-mi dăruiești, Aș vrea în mine tot ce-i vechi să moară, la Tu să faci din mine ce dorești.

Mama zâmbi călduros când auzi cântarea plină de înțeles. Știa că felul lor de a călători era demodat și ciudat. Și-a dat seama că lui Ruth îi era foarte greu să accepte această mutare, chiar dacă ea a încercat să-i ascundă sentimentele. Înțelegea de ce. Caii și căruțele erau demodate, cu toate că încă se mai lucra pământul cu ajutorul cailor și

mai întâlneai ocazional cai pe drum. Mașinile și utilajele pe bază de gazolină erau tot mai des întâlnite. Doar pe la țară se mai foloseau cai și căruțe pentru transport.

Martha știa că pe Abram nu-l deranja să facă parte din minoritate. Ea avea pace și era fericită doar dacă se supunea de bunăvoie soțului ei. Mama, cu o inimă plină de mulțumire, era fericită că Ruth învăța și ea bucuria care vine în urma supunerii.

— Îmi dai voie să mân eu caii puțin? întrebă Rose, întrerupând-o pe mama din gândurile ei.

Fără a mai aștepta un răspuns, Rose se urcă lângă mama care era așezată pe sobă, pentru a conduce.

— Pune-ți mâinile înaintea mâinilor mele, îi spuse mama. O să-ți fie prea greu să ții hățurile de una singură.

— Mă bucur că nu trebuie să conduc tot timpul, suspină Rose după câteva minute de „ajutat”.

— De ce? o întrebă mama, ochii strălucindu-i cu subînțeles.

— E ffooaarte greu să stai pe sobă și să conduci, și mă dor mâinile să țin hățurile tot timpul, răspunse direct Rose.

Mama zâmbi puțin.

— Aceasta-i diferența între fete și mame. Pentru mine să stau jos și să mân caii este relaxant, pe când ție îți place să te joci în spatele perdelelor.

Chicotind timidă, Rose coborî de pe sobă, fiind gata să se joace cu Marilyn și Evelyn.

Soarele se înălța tot mai sus, arătând prin poziția lui că dimineața va trece în curând.

— Haideți să mâncăm în timpul mersului, îi sugeră Leroy tatălui, sperând că acesta va înțelege cât era de înfometat. Am o foame în mine de parcă n-am mai mâncat de ieri dimineață!

— Cu atât mai mult o să aibă un gust bun prânzul, chicoti tata. Puțin mai încolo e un pârau unde vreau să oprim. Uite, Leroy, vezi în depărtare forma subțire și întunecată a unei sălcii? Pe acolo e pârau nostru. Putem adăpa vitele și ne odihnim câteva ore înainte de a merge mai departe.

— De ce? întrebă Leroy. Am ajunge mult mai departe dacă nu am sta pe loc mult timp.

— Vitele nu sunt obișnuite să meargă continuu pe jos, îi explică tatăl cu răbdare. Trebuie să mergem încet și să le lăsăm suficient timp

de odihnă la amiază, cel puțin în prima săptămână de călătorie. Astfel se vor obișnui cu călătoria și nu vor șchiopăta.

Leroy se ridică, punându-și mâna streășină la ochi ca să nu-l bată soarele strălucitor. Vedea cum se apropiau tot mai mult de sălcii. Când se apropiară de locul de poposire, Leroy coborî din căruță și alergă înainte, dorind să ajungă primul. Își ridică pantalonii până la genunchi și intră în apa cristalină.

— Iahuuu! strigă el în timp ce sărea în apa rece ca gheața. Ce rece-i apa!

— Leroy! Ieși din apă și ajută la adăpatul cailor, îi porunci tatăl, după ce sosiră acolo.

— Tocmai acum, când mă acomedam cu apa, bombăni Leroy, ascultând fără nicio tragere de inimă.

— Ți-o iau înainte! Nu se putu abține să nu o tachineze pe Evelyn în timp ce aceasta cobora din căruța mamei.

— Na și ce! răspunse ea.

Leroy zâmbi încrezut, mergând înainte. Trebuia să adape caii, porcii și puii. O s-o tachineze mai târziu pe Evelyn.

Mama așternu o pătură pe iarba de lângă pârau și așeză prânzul modest. Niște vecini buni le-au pus la pachet niște sandvișuri cu carne de vită, un borcan cu murături și niște biscuiți.

— Este ca un picnic, suspină Marilyn fericită, strângând de pe jos firimiturile de la biscuiți și lingându-se pe degete. Hai să facem așa în fiecare zi.

— Nu te îngrijora, chiar așa vom face, chicoti Ruth rece, în fiecare zi, timp de câteva săptămâni.

— Ce bine! Ce bine! Rose jubila gândindu-se la așa o distracție.

— Să vedem, spuse tata scoțând ceasul de buzunar, ne-am oprit pe la ora 12: 00. Așa că dacă plecăm pe la 2: 30, caii și vitele vor fi odihnite. Mi-ar plăcea să ajungem în Kingman până la cină.

Leroy și fetele, bucuroși de timpul liber, plecară și exploreze pâraul. Mama și restul bărbaților căutară un loc comod să se relaxeze. Ruth găsi un loc la umbra unui copac de lângă apă, unde

se putea odihni netulburată.

Osă-iplacă lui Owen să locuiască cu noi, într-o așa înghesuială? se întreabă Ruth. Gândurile îi zburau. Știa că părinții lui au murit și se întreba ce fel de viață a dus înainte de a veni să locuiască cu vecinul

lor, Brent Harding. Își aminti de prima dată când Ernest se împrietenise cu el. Primăvara trecută, ea împreună cu Ernest, Leroy și Doris strângeau pietre pe câmp. Ca să se răcorească s-au dus să se bălăcească în pârâu.

— Asta o să te răcorească, o tachina Leroy aruncând cu apă rece când în ea, când în Doris.

Țipând din cauza apei reci, s-au întors și au fugit în josul râului, aproape împiedicându-se de un străin care stătea pe marginea pârâului.

Și când te gândești că acel străin era Owen, care ne însoțește acum, își continuă Ruth gândurile. Ernest l-a invitat la școala biblică, iar Owen a participat. După aceea, a venit des la biserică. Era foarte tăcut și niciodată nu a povestit despre părinții lui sau despre viața lui, în afară de faptul că în ultimii șase ani trăise cu rudele sale.

Apa lină care curgea pe lângă malurile cu iarbă avea aproape același sunet cu pârâul de acasă. Lui Ruth i se puse un nod în gât când se gândea că trebuia să lase totul în urmă. Împovărată, închise ochii, blocând amintirile, și se concentra asupra susurului plin de pace al apei.

Toată după-amiaza caii tropăiră pe drumul nepietruit. Înspre seară intrară în Kingman și, după un kilometru și jumătate, tata opri la un loc potrivit de campare.

Amorțită, Ruth se coborî de la locul ei din căruță. Ce tare o dureau mâinile și spatele! îi părea bine să știe că vor trece măcar douăsprezece ore înainte de a apuca din nou hățurile.

— Strângeți cât mai multe lemne.

Mama le îndemnă pe fete să se apuce de cea mai urgentă treabă.

— Ne trebuie destule lemne pentru a pregăti cina și micul dejun.

— Nu uita că Ruth trebuie să mulgă vacile, îi reaminti Ernest mamei.

— Sunt gata, îi răspunse Ruth binevoitoare. Sper ca mâinile

mele amorțite să mă ajute.

Cina, treaba și separarea smântânii erau gata când Owen îi sugeră șovăielnic tatălui:

— Aș vrea să merg până în Kingman. Îi dați voie lui Ernest, poate chiar și lui Ruth să mă însoțească?

— Vă dau voie să mergeți, fu de-acord tatăl după un moment de

gândire. Dar, Ernest, mai întâi să ducem smântână la rece. Cred că și mie mi-ar prinde bine puțină mișcare.

— Vii, Ruth? o întrebă Ernest în timp ce el și Owen duceau canistra cu smântână proaspătă la iazul din apropiere și o așezară să se răcească în apa de lângă mal.

Ruth își dădu jos șorțul, bucuroasă de invitație.

— La revedere! îi făcu din mână mamei care stătea la ușa microbuzului, uitându-se la Leroy și la fetele mai mici cum se jucau bucuroși de-a prinselea.

— Oare azi-dimineață ne-am luat rămas-bun de la prieteni și de la casa noastră? se întreba ea, alăturându-se tatălui și celor doi băieți.

Părea că au trecut mai multe zile!

apit o

lui 3

PROGRAMUL DE PE PAJIȘTE

duminică, 24 mai

— Evelyn, azi e duminică, unde vom merge la adunare? întrebă Marilyn nedumerită în timp ce îndrepta păturile, făcând ordine în locul de dormit.

— Duminică! exclamă Evelyn. Am uitat că e duminică!

— Imediat ce punem vasele la loc, cred că suntem pregătiți pentru adunare.

Ochii mamei străluceau cu subînțeles. Chiar atunci, Rose își băgase capul prin ușa microbuzului și spuse cântând:

— La biserica vă invităm! Tata a spus să veniți!

Marilyn și Evelyn se grăbiră să coboare scara după Rose, nerăbdătoare să afle unde vor avea programul de închinare.

— Off! se opri Evelyn repede, dezamăgită când văzu lângă căruțe scaunele așezate în formă de cerc. Aici avem adunarea?

— Dar va fi frumos! spuse Marilyn entuziasmată. E prima dată când merg la un program de adunare pe pajiște.

Leroy râse când auzi izbucnirea plină de bucurie a lui Marilyn.

— Sau cu vacile, o tachina el. Poate o să se sperie de cântatul nostru și o s-o ia la fugă speriate, chiar pe aici, pe unde-s scaunele.

— Leroy, îl strigă tata, ia loc și stai cuminte.

În scurt timp, toți și-au ocupat locurile și pajiștea răsună de cântările lor de laudă. Cerul albastru le servea drept acoperiș, iar iarba verde, moale și trifoiușul de sub picioare, drept mochetă.

— Nu avem nevoie de o încăpere pentru a ne închina, se minună mulțumitoare Ruth.

Prezența lui Dumnezeu era reală. În timp ce tata citea clar și deslușit, cuvintele binecunoscute ale psalmistului David căpătau o însemnătate specială pentru familie. Ruth își deschise inima, absorbind mesajul care o întări și o mângâie.

— Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt, și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: „El este locul meu de scăpare, și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!”

Au petrecut împreună o oră binecuvântată cântând, rugându-se și meditând. Fiecare a fost reînnoit spiritual. Tata încheie programul cu rugăciune, mulțumindu-l lui Dumnezeu pentru privilegiul de a primi hrană spirituală și pentru proviziile ce le astâmpăra foamea fizică.

— Ciorba de fasole e delicioasă! lăudă Owen mâncarea, curățându-și farfuria.

Zâmbi ușor, reflectând asupra ultimelor două zile.

Cred că o să-mi placă să fiu cu familia Kauffman. Nu-mi vine a crede că Brent mi-a dat voie să plec. Dar, poate se bucură să scape de mine. Fața i se încruntă puțin, gândindu-se la experiențele dureroase din trecut, dar imediat alungă gândurile acestea tulburătoare, privind la fețele plăcute ce-l înconjurau și ascultând sporovăială din jur.

— Chiar a fost bună mâncarea. Mulțumesc, mama, spuse Ernest, fiind de acord cu Owen.

— Nu uitați că astăzi e duminică, îi atenționa tata pe copiii, după masă. Puteți să citiți, să vă odihniți, să scrieți scrisori sau orice altceva, doar să nu faceți gălăgie.

— Vine cineva! exclamă Marilyn agitată, spulberând liniștea de după-amiază.

Pândind de după microbuz, șopti mai tare:

— Tocmai au ieșit de pe stradă. Au o mașină Model A – destul de nouă, așa a spus Leroy, își informă ea familia până când mașina ajunse în dreptul căruțelor.

— Ce surpriză plăcută! Abram și Martha Kauffman spuse un bun-venit călduros prietenilor din Tofield.

— Se pare că nu suntem singurii care am vrut să mai vorbim

PROGRAMUL DE PE PAJIȘTE

cu voi înainte să plecați.

Musafirii râdeau în timp ce o altă mașină intră pe pajiște.

De data aceasta se putea auzi foarte bine sosirea musafirilor. Mașina, Model T, pufăia gălăgios și trăncăni de câteva ori înainte de a opri.

Mama privi mulțumită la cercul de prieteni și cunoștințe care veniră în această după-amiază să-i viziteze. În gând mulțumi fiecăruia că a venit. Ce bine că mai erau destul de aproape de comunitatea din care proveneau, pentru ca astfel de vizite să fie posibile. Întotdeauna va prețui amintirile acestei duminici.

— Miriam, ce mă bucur că ai venit, îi spuse Ruth prietenei ei la despărțire, zâmbindu-i cu drag.

Mi-a plăcut foarte mult timpul de închinare din dimineața aceasta, dar totuși mi-ar plăcea să merg acasă cu Miriam, se gândi Ruth făcând din mână.

Ernest privea și el cu dor mașinile care plecau. Nu se gândea să meargă la vechea lor casă, ci la avantajele pe care le-ar fi avut dacă se mutau cu mașina și nu cu calul și căruța.

Am fi ajuns mult mai repede în Guernsey! medita el.

Dar Ernest știa că nu aveau prea mulți bani. La ferma închiriată pe care tocmai au părăsit-o nu reușiră să câștige destul pentru nevoile lor. Se gândi la casa sărăcăcioasă de la fermă cu acoperișul găurit. Oricâte ori ploua tare, se grăbeau să pună găleți și oale ca apa să nu curgă pe jos. Ernest nu-și amintea decât de o singură casă de care ai fi putut spune că e o casă bună, fără să aibă nevoie de reparații. De multe ori se mutau de la o fermă închiriată la alta. Oare va fi mai bine în Guernsey? Tata spera să fie așa.

Și eu sper să fie mai bine! se gândi el iute.

„Te descurci cu cât de puțin ai!” Așa spunea Ruth că făceau ei. Ernest știa că era adevărat ce spune ea. Totuși știa că părinții munceau din greu să le asigure cele necesare, și niciodată în șaisprezece ani nu s-a îndoit de dragostea părinților lui. Tot timpul le amintea: „Este important ce este o persoană și nu ce are”.

Ernest știa că Dumnezeu era real pentru părinții lui, și încă prețuia incidentul care a avut loc când era de vârsta lui Leroy. A mers în grajd să o ajute pe mama la treabă, pentru că tata era plecat pe câmp. Când a intrat în grajd, a găsit-o pe mama

sprijinindu-se de un stâlp, cu capul aplecat pe mâini. Alarmat,

s-a grăbit să ajungă la ea și a strigat:

— Mamă, mamă, ce-ai pățit?

— Nimic, fiule. Și-a ridicat capul, zâmbindu-i. M-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute să mulg vaca aceasta care întotdeauna azvârle.

Ceea ce ești și nu ce ai. Ernest se gândea cu vinovăție că i-ar plăcea să le aibă pe amândouă. Urmări cum dispăru după cotitură și cea din urmă mașină.

Sper ca într-o zi... Ernest lăsă propoziția neterminată, zâmbindu-i lui Ruth. Apoi plecă la căruță, alăturându-i-se lui Owen, care deja se apucase de treabă.

Ernest era mulțumit că Owen îi însoțea. Chiar dacă era cu trei ani mai mare decât el, această diferență de vârstă nu a fost o barieră între ei.

Sper ca în această călătorie să-l ajutăm pe Owen din punct de vedere spiritual, contempla Ernest, așezându-se pe scăunel să mulgă vaca.

Capitolul 4

GROPILE DE NOROI

luni, 25 mai

Cra, era! se auzea strigătul unei gaițe negre care zbură deasupra familiei Kauffman, urmărindu-i cum înhămau caii la căruță.

Cra, cra! imită batjocoritor cealaltă gaiță, bătând încet din aripile mari.

Cra, cra! strigă Leroy sarcastic. Dădea din mâini energic, prin aerul rece al dimineții, tachinând păsările speriate care protestau supărate: Cra, cra! Cra, cra!

— Hai, Leroy, îl strigă tata, e timpul să plecăm.

— Ce păsări prostuțe! Leroy se dădu înapoi batjocoritor, alergând către căruța care înainta.

Prinzându-se de marginea căruței, sări lângă tata.

Vacile îi urmau mulțumite, din când în când luau câte o gură de iarbă proaspătă și plină de rouă. Înaintau, încercând să mai apuce câte o gură de iarbă – întotdeauna căutând o gură de iarbă care să fie mai gustoasă decât cea dinainte.

— Bine că pașteți! chicoti Ernest uitându-se la vaci. Faceți exact ce trebuie. Bune mai sunteți! Bune mai sunteți!

Vacile păreau să se fi obișnuit bine cu mersul încet și neîntrerupt. Ernest știa că vacile vor fi mulțumite dacă pășteau de-a

lungul drumului și dacă le adăpabine.

— Drumurile acestea sunt din ce în ce mai rele!

Ruth se așează mai bine, când a fost clătinată într-o parte și alta, pe scaunul ei tare.

Of, căruța asta! se oftică ea descurajată, încercând să-l urmeze pe tata care își croia drum prin făgașele adânci rămase în urma

altor drumeți.

Măcar de-ar merge în urma cailor și nu când într-o parte, când în alta, poate că aș reuși să evit cele mai mari gropi.

Osia de la căruță scârțâi, lovindu-se de dâmburile de pe mijlocul drumului.

— Rose, vino repede! o strigă mama grabnic, când căruța se clătină într-o parte și-n alta. Ține ușile dulapurilor închise.

Rose se grăbi să închidă ușile. Farfuriile alunecau zgomotos.

— Să mai țin ușile? întrebă ea când văzu căruța clătinându-se mereu.

— Da, răspunse mama scurt, concentrându-se la condus.

— Voi sta în fața ușilor, hotărî Rose sprijinindu-se cu spatele de dulap. Așa o să-mi fie mai ușor să le țin închise.

— Leroy, vezi dacă mama și Ruth au probleme, îi porunci tata îngrijorat. Drumurile acestea sunt rele, dar nu e de mirare, dacă ne gândim la cât de ploioasă a fost primăvara aceasta.

Leroy se întoarse și urmări căruțele din spate.

— Ruth chiar nu poate mâna căruța drept, îl înștiința îngrozit pe tata. Merge dintr-o parte în alta, în spatele cailor!

— Ei bine, chicoti tata, sigur nu-i chiar atât de rău. Nu uita că Ruth conduce o căruță Bennet, care este diferită de a noastră.

— Adică? întrebă Leroy. De ce spui căruță Bennet?

— Se pare că trebuie să fac ore de istorie cu tine, spuse tata în timp ce băiatul asculta cu atenție.

Tata spunea întotdeauna povești interesante. Leroy nu dorea să piardă nimic.

— Cu șase ani în urmă, R.B. Bennet a ajuns prim-ministrul Canadei, începu tata a povesti. Era pe vremea marei crize economice din anii '30 și mulți oameni nu aveau de lucru. Erau niște ani foarte grei pentru fermieri. Oamenii nu-și permiteau să cumpere combustibil, așa că au adaptat mașinile, încât să poată fi trase de cai. În timp,

acoperişurile de pânză ale maşinii s-au deteriorat, iar geamurile s-au spart, din cauza aceasta oamenii au înlocuit caroseria maşinii cu nişte cutii din lemn, lăsând doar cadrul şi roţile. Căruţa mamei şi a lui Ruth merg mai lin decât a noastră, dar nu se conduce aşa de uşor şi are tendinţa de a se mişca dintr-o parte în alta.

— De ce le numesc căruţe Bennet? Întrerupse Leroy.

GROPILE DE NOROI

— Ajung şi acolo, îi explică tatăl răbdător. Păi vezi, prim-ministrul Bennet a avut nişte idei bune cum să-i ajute pe fermieri şi pe cei care nu aveau de lucru, dar planurile lui nu s-au materializat. Atunci oamenii au început să numească maşinile trase de cai, căruţe Bennet, deoarece chiar şi noul prim-ministru, cu toate ideile lui bune, nu putea ajuta ţara să prospere financiar şi încă erau vremuri grele.

— Se pare că e foarte mult noroi la poalele acestui deal, îl avertiză Leroy în timp ce coborau încet drumul accidentat.

— Aşa-i, observă tatăl gânditor. Dar hai să încercăm.

— Of, murmură Leroy când căruţa încetini şi se împotmoli în noroi.

— Prrrr! porunci Ruth şi trase de hăţuri când văzu căruţa tatălui împotmolită. Ascultători, caii se opriă. Ruth coborî din căruţă să vadă cât de tare s-a împotmolit.

— Pentru a trece, fiecare căruţă trebuie trasă de două perechi de cai, îi spuse tata lui Ruth. Te rog, spune-i lui Owen să vină să ne ajute.

Tatăl se apucă să dezlege caii de la căruţa lui Ruth.

— Mamă, mai în faţă drumul e foarte noroios, o informă ea. Tata are nevoie de ajutorul lui Owen.

— Rose, Marilyn, strigă Evelyn coborând de pe scară. Ruth a spus că tata s-a împotmolit. Hai să vedem!

Fetiţele o urmară repede pe sora lor, hotărâte să nu piardă nimic din ce se întâmpla.

— Nu vă duceţi prin noroi, strigă mama după fete.

Tata şi Owen înhămară caii de la căruţa lui Ruth, în faţa cailor lui tata. Caii trăgeau de zor.

— Hai, Flossie şi Minnie. Mai tare! le încuraja tata.

Încet, traseră căruţa până când o scoaseră din groapa de noroi. Leroy mâna caii din căruţă, încurajându-i şi făcând fetelor semn cu capul, cu un aer de importanţă.

— N-ar trebui să creadă că el a scos căruța, chiar dacă o conduce, îi spuse sarcastic Evelyn lui Marilyn și lui Rose. Tata mână caii din față.

— Dar tot ar fi distractiv, și el ajută, o contrazise Marilyn. Ochii îi străluceau când îl urmărea pe Leroy care, după ce tata dezlegă perechea de cai din față, conduse căruța puțin mai

departe, iar apoi opri.

Până ajunse microbuzul mamei și căruța lui Owen de partea cealaltă a gropii noroioase, Ernest și vacile înaintară trecând pe lângă groapa de noroi. Vacile continuau să pască, înaintând încet, fără să le pese de întârziere. Singurul lor interes era doar să găsească mai multă iarbă fragedă.

Mai după-amiază, tata văzu o altă groapă cu noroi.

— Asta nu pare a fi foarte periculoasă, constată el gânditor. Dacă țin caii pe dreapta, poate vom trece fără a fi nevoie de două perechi de cai să tragă căruța.

Trăgând caii mai la dreapta, înainta înspre groapă.

— Diii! strigă el dând din hățuri. Dintr-odată, caii o luară la trap.

— Crezi că vom putea trece? întrebă Leroy.

Tata nu răspunse. Urmărea cu atenție drumul. Simțeau cum căruța de abia se mișca.

— Diii! repetă tatăl și plesni din hățuri. Diii!

Caii trăgeau din greu, încercând să miște căruța, dar din nou se împotmoliră cu totul și nu se mai puteau urni din loc. Noroiul îi ținea pe loc asemenea unei menghine.

Nu mai erau la fel de încântați de întârziere, când fură nevoiți să treacă fiecare căruță peste groapa de noroi cu ajutorul a două perechi de cai.

— M-am săturat de noroi, se plânse Leroy lui Owen. Uită-te la pantalonii mei!

Încet soarele apunea, făcând ca umbrele cailor și căruțelor ce înaintau cu greu să se întindă peste șanț până pe câmpul de lângă ei. Leroy, obosit de atâta mers pe drumul accidentat și adormit, urmări umbrele subțiri și lungi ale cailor.

— Știi, se învioră el dintr-odată.

— Ce? întrebă tata, mirat de nerăbdarea lui Leroy.

— Vezi aceste umbre? începu Leroy. Mă prefac că sunt liderul

cămilelor care o duce pe împărăteasa din Seba să-l vadă pe împăratul Solomon.

Stând drept, Leroy își imagina că umbrele erau caravana de cămile, care ducea daruri de aur și mirodenii. În curând se va face noapte. Trebuiau să găsească un loc de poposire înainte de a-i cuprinde întunericul. Nu le spuse păstorii arabi, pe care-i întâlnise

GROPILE DE NOROI

dimineață, că era un loc de poposire înaintea lor? Ridicându-se, Leroy privi atent în deșert, căutând locul promis.

Cotcodac! Cotcodac! Cotcodac! Cotcodac! Cotcodac!

Leroy aproape căzu din căruță, luat prin surprindere de cotcodăcitul puternic și neașteptat al găinilor, care sparse liniștea din jur.

Cotcodac! Cotcodac! Cotcodac! continuară a protesta găinile agitate.

Tata chicoti când Leroy își recăpăta echilibrul.

— Leroy, lasă cămilele și vezi ce-au pățit găinile.

Băiatul sări din căruță și, când aceasta trecu pe lângă el, se prinse de un capăt al căruței și sări în spate.

— Asta-i problema! răsă Leroy când văzu cum un purcel alerga în cușca de găini. Tata, a intrat un purcel în cușcă și a mâncat toate ouăle, strigă el.

— Pune-l la locul lui și vezi pe unde a ieșit, răspunse tata. Leroy întinse mâna să prindă porcul, dar îi scăpă. Când acesta trecu din nou pe lângă portiță, băiatul era mai bine pregătit și reuși să-l prindă de picior. Ținându-l strâns, scoase porcul care guița și-l duse la locul lui. Repară cât de bine putu scândura slobodă. Apoi sări din căruță și așteptă microbuzul mamei, să le povestească și fetelor despre acest episod.

Ruth era obosită. Se săturase de banca tare, de gropi și de ținut hățurile ore întregi. Totuși, știa că nu mai aveau mult de mers până se vor opri, pentru că tata le-a spus că în noaptea aceasta vor campa la familia lui Don Olson. Erau prieteni buni de familie. Aceștia au stat de multe ori la familia Kauffman, când au călătorit prin orașul Edmonton.

Cu toate că familia Olson pretindea a fi creștină, nu practicau separarea de lume. Ruth își amintea de numeroasele discuții dintre tata și Don Olson, dar întotdeauna Olson a ezitat să accepte învățătura simplă a Bibliei. Tata era sigur că în spatele ezitării se afla frica de ce

vor crede ceilalți membri apropiați din familie.

— Măcar putem opri, se bucură Ruth când tata intră pe drumul ce ducea la ferma familiei Olson.

— Ce surpriză! Ce surpriză! strigă Barbara Olson, primindu-i bucuroasă pe cei din familia Kauffman. Ce surpriză plăcută! Jonny, îi spuse ea fiului mai mic, du-te în grajd și spune-i lui tata

să vină și să vadă cine a venit.

— Bine ați venit! îi salută Don din toată inima.

După ce dădu mâna cu fiecare, îl îndemnă pe tata să ducă vacile în grajd, la un loc cu ale lui, să le mulgă.

— O să le mulgem noi, se oferă Ernest și Owen.

Ruth și Evelyn merseră și ele la grajd să mulgă vacile și să tragă smântână din lapte. Mama merse în casă să o ajute pe Barbara Olson să pregătească cina, deoarece aceasta insistă ca familia Kauffman să mănânce la masă cu ei.

Ce lux să stai în jurul mesei! Au trecut doar trei zile de când au plecat de acasă, dar lui Ruth i se părea că au trecut trei săptămâni. Cât timp va dura până când vor ajunge în Guernsey? Ruth alungă gândul neplăcut și încercă să se concentreze la ce spunea tata.

— Nădăjduiesc ca în Guernsey să pot câștiga mai bine ca să asigur cele necesare familiei. Fratele meu spune că pământul dă roadă mai bună și că merită să ne mutăm acolo.

„Sper din toată inima să fie așa”, suspină Ruth în șoaptă. S-au mutat de foarte multe ori! Dar se pare că nicio fermă pe care o închiriaseră nu era destul de productivă să acopere nevoile familiei crescânde.

După ce strânseseră masa, cele două familii ieșiră afară să se bucure de răcoarea serii. Au petrecut un timp plăcut împreună și se despărțiră cu greu.

— Poate că v-ar plăcea să vă alăturați nouă la timpul devoțional, îi invită tata pe cei din familia Olson.

— Da, ne-ar face plăcere, fu de-acord Don Olson.

— Vom citi Psalmul 27, spuse tatăl după ce Leroy îi aduse Biblia și o deschise. „Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele: de cine să-mi fie frică? Când înainteză cei răi împotriva mea, ca să-mi mănânce carnea, tocmai ei – prigonitorii și vrăjmașii mei se clatină și cad. Chiar o oștire de ar tăbări

împotriva mea, inima mea tot nu s-ar teme. Chiar război de s-ar ridica împotriva mea, tot plin de încredere aş fi. Un lucru cer de la Domnul, şi-l doresc fierbinte: aş vrea să locuiesc toată viaţa mea în Casa Domnului...”

Cuvintele scumpe ale lui Dumnezeu îi inspirară pe ascultători, încurajându-i şi apropiindu-i de Tatăl ceresc, care vedea nevoia fiecăruia şi cunoştea toate lucrurile.

GROPILE DE NOROI

Familia Olson continuă să mediteze asupra mesajului, în timp ce tata citea. Owen sorbea şi el fiecare cuvânt. Inima îi era însetată. Niciodată în cei nouăsprezece ani ai săi nu experimentase o viaţă de familie aşa ca la familia Kauffman. Se gândea la Ruth! Ce tânără de treabă! Nu mai cunoscuse fete de vârsta ei care să fie atât de respectuoase faţă de părinţi, de fraţi şi de surori, şi care să fie atât de reţinute. Îşi îndreptă din nou atenţia către domnul Kauffman şi ascultă.

— „Căci tatăl meu şi mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primeşte. Învaţă-mă, Doamne, calea Ta, şi povăţuieşte-mă pe cărarea cea dreaptă. [...] Nădăjduieşte în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ţi inima, şi nădăjduieşte în Domnul!”

Căci tatăl meu şi mama mea mă părăsesc, şopti Barbara Olson ca pentru sine, *dar Domnul mă primeşte*. Inima îi bătea repede, gândindu-se la promisiunea lui Dumnezeu. Privind la capul frumos acoperit al Marthei Kauffman şi al fiicei sale, şi văzând faţa lor plină de pace şi de linişte, îşi dori să îmbrăţişeze şi ea credinţa lor în Dumnezeu şi să creadă Cuvântul din toată inima, asemenea lor.

— Mamă, şopti Rose sfioasă, după ce termină tata de citit. Putem cânta cântarea *Rămâi cu noi*?

Zăbindu-i cu drag celei mai mici fiice, mama se uită întrebătoare la tata, apoi dădu aprobator din cap. Soarele dispărea la orizont, iar cuvintele cântării pline de înţeles răsunau în văzduh.

Rămâi cu noi căci iată vine seara, Ziua s-a dus, de parcă a zburat. Fără de Tine, Doamne, ce ne-am face Pe marea vieţii când s-a-ntunecat? Cel înviat ne-a apărut şi nouă Atâta timp cât nu L-am cunoscut. N-am înţeles marea Lui jertfire Ce pentru noi din dragoste-a făcut. Ce bine e la inima Ta, Doamne! Umbrele pier de dinaintea Ta. Când eşti cu noi, se duc dureri amare, Primim în schimb din mângâierea Ta.

Capitolul 5

MÂNCAȚI DEVII

marți, 26 mai

— Nu ne dai nouă smântână? îl întrebă Don Olson dimineață, în timp ce bărbații făceau treabă. Îți dau bani pe ea și o voi vinde la fabrica de unt, când o duc și pe a noastră.

— Da, bineînțeles, fu de acord tata imediat. Dar ne-am bucura să facem schimb și cu niște ouă, bineînțeles, dacă aveți în plus. Ieri un porc a gustat cât de bune sunt ouăle proaspete!

— Chiar ne-ar face plăcere, aprobă Don Olson.

Când familia Olson își luă rămas-bun, ochii Barbarei reflectau o expresie nostalgică, dornică. Ea îi înmâna mamei o bucată de hârtie și spuse simplu:

— Este adresa noastră. Poate când ai timp, o să ne mai scrii, măcar din când în când, bineînțeles după ce vă stabiliți.

— Da, îți voi scrie, o asigură ea bucuroasă. Și o să-ți dau adresa fratelui lui Abram din Guernsey. Ne poți scrie la adresa respectivă.

Mama și-a dat seama de lupta pe care o ducea prietena ei și își dorea să o ajute cumva.

— Studiază Evanghelia după Ioan și în special 1 Corinteni, o încuraja mama la plecare.

Barbara admira pacea pe care o vedea în viața celor din familia Kauffman și își dorea să o aibă și ea, totuși, constatase că era prea mare pasul de a se preda în totalitate lui Dumnezeu, deoarece legăturile de familie erau strânse. Cine ar rezista presiunii și supărării, de care era sigură că ar da dovadă părinții ei și ai lui Don, plus frații și surorile? Pacea și dragostea în familie erau la

LA CAPĂTU L D RU M U LUI

fel de importante, nu-i așa? Sau... era chiar așa? Barbara Olson se lupta din greu cu aceste întrebări în timp ce făcea din mână familiei Kauffman.

Încet, se îndreptă spre casă. Cuvintele auzite aseară îi rămăseseră întipărite în minte și mereu o chinuiau.

„Căci tatăl meu și mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primește”.

Caii înaintau mereu spre sud.

— Astăzi ar trebui să ajungem foarte aproape de Bawlf, se bucură Ruth. Apoi drumul o va coti la est. Est!

Când se vor îndrepta spre est, atunci sfârșitul călătoriei lor va părea mult mai aproape.

Of! Țânțarii ăștia! mormăi Ruth, ștergându-și gâtul, fruntea și picioarele în timp ce Țânțarii năvăleau cu grămada asupra ei. Bâzâind, pișcând și rotindu-se în jurul ei, aproape că o înnebuneau de cap. Și când te gândești că ieri am crezut că drumul accidentat era cea mai mare nenorocire, oftă ea.

Nu era nicio adiere de vânt. Roiuri de Țânțari bâzâiau mereu, acoperind zgomotul copitelor.

— Mamă! Ce mulți Țânțari! se plânse Marilyn, încercând să-i alunge cu mâna când de pe un braț, când de pe altul.

Se chinuia întruna să-i izgonească.

Țânțarii erau peste tot! Se ridicau de pe marginea udă a drumului, în timp ce vacile pășteau și se așezau pe spatele lor. Acestea încercau să-i alunge cu coada, dar nu dura prea mult până când se așezau la loc. Agitate mergeau înainte, încercând să scape de insectele supărătoare.

Cred că următoarele ore o să treacă foarte greu, se gândi Ernest, fluturând pălăria să alunge Țânțarii ce-l atacau. Ce mi-ar plăcea să o iau la goană cu Lady și așa să nu se mai țină Țânțarii de mine.

Ernest coborî de pe Lady, hotărât să meargă pe jos. *Poate că acum nu mă vor deranja la fel de mult.* Înainta vioi, fluierând tare, să acopere bâzâitul continuu.

Cum poate Ernest fluiera? se gândea Ruth, nevenindu-i a crede. Poate că încearcă să vadă partea bună a lucrurilor. Of.

MÂNCAȚI DE VII

Țânțarii aceștia sunt atât de răi, parcă m-ar mânca de vie!

— Hai să o luăm la fugă, le sugeră Evelyn lui Marilyn și Rose. Poate că ne vor lăsa în pace aceste insecte chinuitoare.

Fetele o luară la fugă și în scurt timp ajunseră lângă tata și Leroy.

Leroy își rotea mâinile să scape de Țânțari. Urmărindu-le pe fete, coborî imediat din căruță și le provocă:

— Hai să vedem cine ajunge primul la copac. Evelyn o luă la fugă, hotărâtă să ajungă prima.

— Nu-i corect, gâfâi Marilyn în timp ce ea și Rose încetiniră. Lasă-i pe ei să alerge, eu sunt prea obosită.

— Și eu, Rose arăta de parcă îi venea a plânge. Marilyn, urăsc Țânțarii aceștia! îi urăsc!

Leroy și Evelyn alergau unul lângă altul când ajunseră la copac.

— Se pare că amândoi am câștigat, gâfâi Evelyn.

Inima îi bătea cu putere și picioarele i se împleticeau, dar ce plăcut era aerul care îi bătea fața și alunga țăntarii.

— Ce țăntari răi! strigă ea când alte insecte se apropiară de ea. Mi-ar plăcea să pot alerga toată ziua, dar fără să obosesc.

Ziua trecu încet, luptându-se cu țăntarii care-i pișcau. Familia obosită aștepta ca tatăl să găsească un loc unde să înnopteze.

— Marta, am vești bune, zâmbi tatăl încurajator, apropiindu-se de familia care-l aștepta. Se opriră la o familie și tata vorbi cu un bărbat care era lângă grajd.

— Ferma este a unui bărbat singur și ne lasă să campăm aici. Ne dă voie și să lăsăm vacile la păscut pe pășunea lui. Mai avem aproximativ 13 kilometri până la Bawlf. Am călătorit cam 20 de kilometri chiar dacă ne-am pornit mai târziu și am avut de luptat cu țăntarii.

Mama îi zâmbi tatălui. Știa că țăntarii l-au deranjat pe el la fel de mult ca pe ea. Avea ea dreptul să se plângă? Cine a îngăduit țăntarii? Cine dă har de a răbda încercările?

Îți mulțumesc, Doamne, pentru harul Tău deplin. Binecuvântează-l pe acest străin pentru bunătatea lui față de noi. Astfel comunică mama în tăcere cu Tatăl ceresc. Inima îi era plină de dragoste și laudă față de Dumnezeu pentru prezența și grija Lui.

Privindu-l pe acest străin bun, care împreună cu Abram și băieții, tăia câte un braț de iarbă udă să facă mănunchiuri pe care să le ardă pentru a alunga insectele supărătoare, se gândi la vremurile când, de multe ori, alți străini au bătut la ușa lor. Întotdeauna Abram, binevoitor, le oferea mâncare, un loc de dormit sau orice altceva ar fi fost nevoie. Da, și cu toate că ei înșiși nu aveau destulă mâncare și îmbrăcăminte, soțul ei bun întotdeauna împărțea ce aveau.

Când merse să pregătească cina, se gândi la un pasaj binecunoscut din Matei. „Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit”.

— O să mâncăm carne de vită cu sos și mălai, stabili mama. Sigur că Abram o să-l invite și pe acest om bun să mănânce cu noi.

Cântând încet, mama aprinse focul în sobă, apoi o trimise pe Evelyn să-i aducă o conservă de vită.

În aer se simțea mirosul de fum, imediat ce aprinse grămada

mare de iarbă udă de lângă ușa microbuzului. Rose și Marilyn stăteau cocoțate pe scara microbuzului, fără să le pese că fumul le intra în ochi. Era minunat ca în sfârșit să scape de țăntarii îngrozitori.

Capitolul 6

SPRE EST

miercuri, 27 mai

Era o dimineață frumoasă și însorită, cu razele soarelui strălucind pe cerul albastru. Dar nu se simțea nicio adiere de vânt, care să joace prin iarba din prerie. Totul era liniștit. Se auzea bâzâitul de temut al țăntarilor, care din nou făceau tot ce puteau pentru a face viața familiei Kauffman mizerabilă.

— Dii! strigă Ruth, lovindu-i ușor pe cai. Aceștia o luară la trap, mergând la locul lor în urma căruței lui tata, care deja intrase pe drumul de țară.

Oare câte zile trebuie să mai răbdăm aceste insecte insuportabile? se înfiora Ruth. Ziua le stătea înaintea, iar ea își aminti de bâzâitul și de pișcăturile continue de ieri.

Apoi imaginea mamei – mama, blândă, cu fața luminoasă, murmură încet o cântare, în timp ce aprindea focul în sobă” pentru a pregăti cina – îi fulgeră viu în minte. Întotdeauna va prețui exemplul care i-a fost mama fără ca ea să-și dea seama. Ce bine-și amintea de sentimentele de iritabilitate și sufocare pe care le-a avut cu o zi înainte. Oboseala drumului și țăntarii erau mai mult decât putea îndura. Apoi, în timp ce depășea microbuzul, se opri când o auzi pe mama cântând.

Încet, mama intona cuvintele unui binecunoscut imn, lansând un îndemn bun și minunat. Pe fața mamei nu se putea citi nicio urmă de resentimente, de autocompătimire, ci doar pace și bucurie.

Să fiu mai mult ca Stăpânul meu cânta mama încet, punând bucați subțiri de lemn pentru a aprinde focul.

I

SPRE EST

Ruth se strecură tăcută să ajute la muls. Cuvintele îi tot răsunau în minte, până când a putut și ea să cânte aceeași cântare, iar cuvintele ajunseră rugăciunea ei. O mângâiară și îi liniști tulburarea din inimă, până când simți dragostea și prezența lui Dumnezeu cum o înconjură acolo, pe pajiște, unde erau vacile și țăntarii.

Acum, în liniștea dimineții, Ruth cânta încet imnul, prețuind

fiecare cuvânt.

Mai multă blândețe, mai multă umilință

Mai mult zel de muncă, mai mult curaj să fiu credincios.

Mai multă dedicare pentru lucrarea pe care vrea să o fac.

Să fiu mai mult ca Stăpânul, asta-i ruga mea de zi cu zi Mai multă putere să-mi port crucea.

— Mai ești aici? o trezi Ernest, uimit, din reverie.

— De ce? spuse ea zâmbind.

— De cel puțin un minut merg lângă tine și erai atât de preocupată, de parcă ai fi singură pe-aici.

Ernest o privi întrebător pe sora lui, așteptând răspuns.

Pentru un moment ezită, privindu-l pe Ernest, fratele ei înalt, demn de încredere și care se purta cu mult mai matur decât cei șaisprezece ani ai lui. Oare să-i împărtășească gândurile? O va înțelege?

Trebuie să discut cu cineva, hotărî Ruth. Evelyn e prea mică și n-ar mai fi decât Owen. Ruth alungă imediat acest gând. Indiferent de cât de grijuliu era Owen, nu era frumos să-și împărtășească sentimentele cu cineva din afara familiei.

— Te las în pace dacă vrei să rămâi singură, spuse Ernest.

— O, nu, stai, îl rugă Ruth. Doar mă gândeam și... nu știam cum să-ți spun la ce mă gândeam.

— Spune, o îndemnă Ernest călduros.

— Nu-i așa că ieri a fost insuportabilă călătoria? reuși să spună Ruth. Adică, nu urăști țăntarii și faptul că trebuie să ne mutăm în condițiile acestea?

— Păi, începu Ernest încet, de multe ori erau țăntari și acasă, dar sunt de-acord că nu sunt buni însoțitori de drum. Și nici azi nu sunt prea agreabili.

Ernest își dădu jos pălăria și-și netezi cu mâna părul ondulat, apoi și-o puse la loc.

— Surioaro, bucură-te, doar nu o să țină o veșnicie, zâmbi el chibzuit.

— Mă bucur, recunosc Ruth sinceră. Cel puțin de ieri am început să mă bucur.

Îi împărtăși fratelui ei îndemnul pe care mama i l-a dat ieri, fără să-și dea seama.

Niciunul nu vorbea în timp ce caii înaintau. Amândoi erau duși

pe gânduri, gânduri prea profunde pentru a fi împărtășite în acele momente.

Ernest îi zâmbi lui Ruth

— Mulțumesc, surioaro, că mi-ai spus ce ai pe inimă, rosti el cam sec, neștiind ce altceva să zică, dar totuși fiind conștient că Ruth îl înțelegea.

Fluierându-i un rămas-bun, Ernest se duse din nou să aibă grijă de vaci.

Ruth era mulțumită că a reușit să depășească încercările de peste zi, precum zăduful zilei și țânțarii insuportabili, și a ieșit biruitoare.

Când au ajuns în Bawlf, regiunea delurită era acoperită de pășuni verzi și câmpuri proaspăt plantate. Vacile pășteau liniștite pe sub copacii răsfirați.

— Parcă ar fi un tablou! șopti Ruth încântată. Ce mi-ar plăcea să locuiesc aici!

— Veniți, părea să-i fi invitat orașul din prerie.

Strada principală era lată și avea trotuare de scânduri prin fața magazinelor. Magazinele și celelalte sedii de afaceri erau construite unul lângă altul, cu fațadele lor înalte și elegante, dând impresia de clădiri sofisticate.

Câteva camionete și mașini erau parcate pe mijlocul străzii, și Ruth se lăsă pe spătarul scaunului, când trecu pe lângă băieții care zăboveau printre mașini. Când Ernest și vacile se apropiară de băieți, aceștia au sărit într-o camionetă, au dat cu spatele cât mai aproape de vaci și strigară:

— Ho! Ho! Ho!

Apoi aruncară prundiș și o zbughiră pe lângă vaci.

31

LA CAPĂTU L D R U M U LUI

Vacile, speriate și mugind, o luară la fugă pe strada principală, încercând să găsească vreun loc cunoscut. Ruth urmări neajutorată cum vacile treceau pe lângă căruța ei, îngrămădindu-se pe lângă trotuarele de lemn. Văzu cum oamenii ieșeau repede din clădiri, iar apoi cum se retrăgeau când acestea încercau să-i lovească.

Într-un moment, Ernest o depăși, mânănd animalele de lângă magazine. Tata și Owen își opriră căruțele și fugiră înaintea vacilor să le mâne înapoi la Ernest. În doar câteva minute, bărbații căpătară din

nou control asupra situației.

— Ce glumă de prost gust, spuse Ernest supărat, când le povesti lui tata și lui Owen de ce s-au speriat vacile.

— Și când mă gândeam că mi-ar plăcea să ne oprim și să locuim aici! remarcă Ruth rece. Acum mă bucur că am trecut și că putem merge mai departe.

După ce ieșiră din Bawlf, drumul o coti spre est. Mama chicoti când îl văzu pe Leroy entuziasmat, alergând spre microbuz strigând:

— Ne îndreptăm spre est! Spre est! Spre est! Spre est să găsim ferme unde crește grâul auriu.

Anunțul lui plin de bucurie se răspândi contagios printre fetele mai mici, care uitară de țăntării insuportabili, în timp ce discutau încântate de tot ce le aștepta în Guernsey. Mama zâmbi ascultându-le cum își împărtășeau visele. Visau la o fermă mare, cu o casă la fel de mare.

— Curtea o să fie mare, cu o mulțime de copaci înalți.

— O să avem un leagăn sau poate chiar două, o întrerupse Marilyn pe Evelyn.

— Leroy va dori să aibă o casă în copac. Sunt sigură de asta, spuse Rose cu bună știință.

— Fetelor, le întrerupse mama conversația. Poate mai bine v-ați gândi la o căsuță veche, singuratică, pe preria neocupată. Atunci nu o să fiți dezamăgite.

— Atunci doar ne vom imagina, o asigură Marilyn pe mama. Haideți să ne imaginăm că ajungem acolo în seara aceasta, sugeră ea senină. Căruțele vor fi trenul cu care călătorim – așa cum a făcut Doris.

Mama uită de joaca fetelor când atenția îi fu atrasă de o roată de la căruța lui Ruth.

SPRE EST

— Evelyn, vino imediat, strigă ea. Fugi și spune-i lui Ruth că roata de la căruța ei se bălăngănește. După aceea să-i spui și lui tata.

— Ruth, oprește-te! spuse Evelyn gâfâind. Ceva nu e în regulă cu roata ta.

Trăgând pe marginea drumului, familia se opri și se uită cum tatăl verifică roata.

— Trebuie să reparăm roata înainte de a merge mai departe, îi anunță tata. Mama, ce-ar fi să pregătești prânzul? Deja este ora 11: 00 și va dura ceva timp până voi repara roata.

— Nu-i nicio problemă pentru mine, îl aprobă mama.

Ruth se urcă în microbuz să ajute la pregătirea prânzului, iar fetele mai mici se împrăștiară să caute comori pe marginea drumului.

— Ce are roata de la căruță? îl întrebă Leroy pe tata în timp ce lovi cu ciocanul rama de fier.

Ghemuindu-se mai aproape, se uită cum rama se mișcă puțin sub lovitura ciocanului.

— Este veche și uzată, răspunse Ernest în locul tatălui. Apoi îi explică lui Owen:

— Când am cumpărat această căruță, avea roți de cauciuc. Acestea au fost cârpite de atâtea ori, că acum trebuia să cârpești peticele. Tata le-a înlocuit cu roți de lemn acoperite cu metal.

— Te rog, du-te și adu-mi niște sârmă din căruță, spuse tata printre loviturile de ciocan.

Boc! Boc! răsunau loviturile de ciocan în timp ce lovea metalul și rama deplasată intra la loc. Apoi tata legă bine cu sârmă rama de fier de doagă (rama de lemn de care sunt prinse spițele), roată împrejur, la intervale de 20 cm.

Owen urmări cu interes, niciodată nu a mai văzut o roată să fie reparată așa.

Domnul Kauffman chiar știe cum să întrețină lucruri fără a cheltui prea mulți bani, se gândi el cu admirație.

— Am terminat! tata se dădu înapoi, analizând ce a făcut. Ar trebui să reziste câțiva kilometri buni, bineînțeles dacă rama nu e mai uzată decât mă gândesc eu, constată el.

Pe la ora 3: 00 terminară de mâncat prânzul și porniră din nou la drum. După ce au condus doar trei ore, tata a tras în curtea

LA CAPĂTU L D R U M U LUI

unei școli părăsite, unde era destulă iarbă și apă.

— S-ar putea să nu mai găsim altceva mai potrivit pentru campare și, pe lângă asta, sunt flămând și obosit, rosti tata exprimând sentimentele celorlalți.

— Ești mai epuizat după o zi de luptat cu țăntarii, decât după o zi de muncă grea, fu de acord Owen, căscând obosit. Sunt gata să închei și ziua aceasta de călătorie.

După cină, tata luă Biblia.

— Știi că a fost o zi lungă și obositoare.

Se opri, privind cu dragoste pe fiecare și continuă:

— Înainte de a ne retrace, vreau să vă citesc acest pasaj mângâietor din Matei 6, începând cu prima parte a versetului 34. Blând și clar tata citi: „Nu vă îngrijorați, deci, de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngriji de ea însăși”. Acum o să mai citesc câteva versete dinaintea celui pe care l-am citit. În versetele 30, 31 și 33 scrie: „Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Nu vă îngrijorați, deci, zicând: «Ce vom mânca?» sau: «Ce vom bea?» sau: «Cu ce ne vom îmbrăca?»... Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”.

Cuvântul lui Dumnezeu mângâie inimile ascultătorilor, dându-le curaj să înfrunte ziua ce urma.

— Ce adevărat! Ruth era mulțumită că putea mărturisi măreția și credințioșia lui Dumnezeu și felul minunat în care s-a îngrijit de copiii Săi.

Owen se lupta cu niște gânduri foarte diferite. Inconștient, familia Kauffman lăsa o mărturie bună chiar dacă era grea încercată de țăntării care nu o lăsau în pace.

De ce sunt atât de calmi? Astăzi Ernest chiar fluiera. Cum aș fi acum dacă aș fi crescut într-o familie ca aceasta?

Mintea chinuită se lupta cu multele întrebări care îl frământau.

În spate, putea auzi vocea dulce și copilăroasă a lui Rose, care se vârî în pat și îi șopti mamei:

— Sunt gata să mă rog. Apoi auzi clar cuvintele ei sincere. Dragă Tată, îți mulțumesc că ai făcut ca țăntării să plece. Știu că Tu îi poți face să plece.

SPRE EST

— Facă-se voia Ta, adăugă blând mama, mulțumită de credința simplă a fiicei ei. O sărută pe fetiță înainte de culcare și o înveli cu pătura.

Rose oftă și-și închise ochii. Era așșșaaa de obosită.

Oare îi pasă lui Dumnezeu de lucruri atât de mărunte? se întrebă Owen după ce toți s-au dus la culcare. *Chiar și cea mai mică din familie crede că Dumnezeu are timp să o asculte. Oare chiar are timp?* Owen se răsuci obosit. O să vedem noi, se gândi el. *Cu siguranță vom vedea.*

Cerul era acoperit de stele strălucitoare. Luna, mare și rotundă,

inunda cu lumina ei argintie locul de campare. Aerul nopții începu a se mișca, murmurând prin iarbă. Luna se înălță tot mai mult. Adierea blândă sufla ușor, apoi începu să bată mai tare, până când prelata flutura zgomotos, aproape trezind familia adormită. Mulțumiți că vântul alunga țânțarii, căzură într-un somn adânc și plin de pace.

Capitolul 7

SPAIMA

joi, 28 mai

— *Când sunt fericită cânt, Vreau să-L slujesc pe Iisus* Rose sărea veselă mergând la vaci, ochii îi străluceau de fericire și dădea din capul acoperit de bucle, ținând ritmul cântecului.

Notele blânde erau purtate de briza rece de dimineață, ajungând până la cei care mulgeau vacile, bucurându-se și ei că vântul a alungat țânțarii.

— Răspândești și mai multă lumină? o întrebă Owen în timp ce ea sărea în jurul vacii lui.

Rose chicoti sfioasă și se grăbi să-l caute pe tata.

— Mama are nevoie de lapte pentru micul dejun, îl informă pe tata, întinzându-i borcanul. Ghici ce o să mâncăm! izbucni ea, nemiareizistând să păstreze secretul.

— Stai să mă gândesc, o tachina tata. La ce ar trebui lapte? Dacă trebuie lapte înseamnă că avem terci. Asta e. Bine, terci cald pentru micul dejun!

— Tată! strâmbă Rose din nas.

Nu-i plăcea terciul și tata știa acest lucru – și amândoi știau că ea nu avea de ales decât să-l mănânce.

Rose îi șopti tatălui, la ureche, secretul ei, apoi se grăbi să ducă mamei laptele.

Era o dimineață splendidă, încât și o treabă simplă ca așternutul paturilor era o plăcere. Mirosuri ispititoare pluteau din tigaia mamei, care o mișcă și întoarse repede clătită.

— Mmmm! Clătite! strigă Leroy, ghicind secretul lui Rose. Le-am mirosit chiar de la vaci.

— Nu cred! îl contrazise Evelyn.

— Nu ai cum să știi, îi răspunse Leroy, pierzându-și calmul.

— Copii, copii, îi mustră mama. Nu stricați această dimineață frumoasă.

Ce bune erau clătitele mamei! Fiecare clătită era mare cât tigia și bine rumenită. Marilyn luă și a doua clătită chiar dacă era sătulă. Poate dacă ar mânca bucățele mici, ar termina-o de mâncat. Nu mai mâncase clătite de câteva săptămâni și dorea să se bucure de gust cât mai mult posibil.

— Crezi că clătitele mamei te-au ajutat să crești destul de mult să poți ține hățurile? îl întreabă tata pe Leroy după câteva ore de mers pe drum.

Ca un om mare, Leroy luă hățurile. Trebuia să nu le țină nici prea strâns, dar nici prea slobod – destul de liber să poată înainta caii. Se întreba cum știa caii că nu-i mai mâna tata, pentru că imediat ce a luat el hățurile, s-au purtat de parcă ar fi vrut să se oprească.

— Te descurci bine, îl laudă tata.

Leroy strălucea de bucurie în timp ce strânse hățurile mai tare. Își dorea să-l observe Evelyn. În ascuns, spera că vor avea de trecut printr-o altă groapă de noroi. Se vedea conducând caii dintr-o parte în alta, îndemnându-i să înainteze în timp ce roțile se împotmoleau în noroi. Atunci doar ar flutura repede hățurile și caii i-ar scoate din groapă. Își imagină cum Marilyn și Rose îl admirau și cum Owen îl bătea cu palma pe umăr. Leroy zâmbi ca pentru sine, în timp ce și-o imagina pe Evelyn. Ar fi geloasă!

Caii înaintau mereu. În față se întindeau două făgașe uscate, bătătorite de cei care au trecut înaintea lor. Chiar și marginile drumului și creasta din drum erau uscate.

Pe Leroy începu să-l doară brațele în timp ce caii tropăiau înainte. Agitat își îndreptă un umăr, apoi pe celălalt. Plin de speranță, privi la tata, dar acesta era ocupat făcând niște calcule pe hârtie și nu-și ridică privirea.

Leroy căscă și-și dresе glasul. Totuși, tata era încă preocupat. Leroy se gândi chiar să mâne caii de pe drum pe marginea cu hopuri, dar hotărî că nu ar da dovadă de înțelepciune.

Soarele se ridică tot mai sus pe cerul senin. Cra! Cra! strigă tare un corb, dând din aripile mari și zburând deasupra lor. Un altul îi

SPAIMA

răspunse la chemare și împreună pluteau prin aer, coborând, iar apoi urcând leneși, fără a se grăbi deloc, dar căutând mereu ceva de mâncare. Chiar și iarba sălbatică se mișca adormită. Cât putea cuprinde cu ochii, Leroy nu vedea decât o priveriște pustie.

Uitându-se la tata, observă că dădea din cap. Oftând tare, Leroy se ridică și lăsă hățurile să cadă. Imediat caii încetătară.

— Ai oboșit? întrebă tata.

Leroy se așeză, flutură ușor hățurile și căruța înainta zdruncinându-se.

— Hai, lasă-mă să mân eu, se oferi tata. Orice persoană obosește până se obișnuiește să conducă mereu.

Mulțumit, băiatul îl lăsă pe tata să preia hățurile și coborând din căruță alergă să-l caute pe Ernest, care era pe lângă vaci.

Când soarele era deasupra lor, caravana se opri lângă drum pentru a pregăti prânzul.

— Am terminat și cu asta, își spuse Ruth aruncând apa prin ușa deschisă.

Se întrebă în timp ce agăță ligheanul de spălat vase: *Și de-acum ce va urma? Pe aici nu-i altceva decât un ținut pustiu. Cred că o să croșetez.* Scoase lucrul de sub pat, găsi un loc umbros lângă căruță și se așeză la lucru.

După câteva momente, mama strigă:

— Ruth! Oh! Aici ești, spuse văzându-și fiica. Vin și eu puțin lângă tine.

Când mama coborî de pe scară, rochia i se agăță de ceva și se dezechilibra. Ruth urmări îngrozită cum mama a căzut grămadă.

— Mamă! Mamă, ești bine? Ruth merse imediat lângă mama. Neprimind niciun răspuns, Ruth strigă disperată:

— Tată, Ernest, Owen, veniți imediat! Mama gemu.

— Oh, Ernest, strigă Ruth când el și Owen apărură de după capătul căruței. Mama a căzut. Ce să facem? Unde-i tata?

— Pune-i o compresă udă pe frunte, sugeră Owen. Asta ar putea-o ajuta să-și recapete conștiința.

Ruth se grăbi să ia o pânză, o muie în apă rece și o așeză cu grijă pe fruntea mamei.

Mama gemu din nou și încercă să se miște.

— Mama, ești bine? insistă Ruth. Îmi poți răspunde? Lovi

Încet fața palidă a mamei. Aceasta deschise ochii.

— Ce? Ce s-a întâmplat? șopti ea, privind la fețele îngrijorate ce o înconjurau.

— Mama, ai căzut, spuse Ruth întrerupt în timp ce pe față îi

curgeau lacrimi de ușurare. Te-ai lovit?

— Capul și piciorul, șopti mama slab. Dar... cred... că în curând voi fi bine.

Nu după mult timp, mama insistă că se simte mai bine, așa că Ernest se duse să-l trezească pe tata, care dormea buștean.

Jenată, Ruth își suflă nasul. *Ce-o să creadă Owen despre mine?* se gândi în timp ce-și ștergea lacrimile. *Chiar nu-mi pasă*, își spuse ea.

Se speriasse, și încă foarte tare. *Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu mama?* Gândul acesta o făcu să se înfioare. Ruth nu putu decât să-l mulțumească lui Dumnezeu că mama nu a fost rănită grav.

— Stau cu tine până vine tatăl tău, spuse Owen trezind-o din gândurile ei. Atunci aş putea-o ajuta pe mama ta, dacă are nevoie de ajutor, să urce în microbuz. A fost o căzătură periculoasă, dar ar fi putut fi mult mai rău. O privi cu sfială pe Ruth.

— Știu, îi răspunse Ruth plină de sensibilitate. Și îi mulțumesc lui Dumnezeu din toată inima că nu a fost mai rău.

Dumnezeul întotdeauna cei din familia Kauffman pomeneau pe Dumnezeu! în mintea lui Owen erau clar imprimare rugăciunea lui Rose și răspunsul pe care-l primi. Dumnezeu părea a fi real și foarte aproape de ei. *Poate am și eu nevoie de Dumnezeu – dar cum – sau când – sau în ce fei?* se întreba el nedumerit.

— Cum te simți? o întrebă tata pe mama după ce aceasta se odihni un timp.

— Mult mai bine, îl asigură mama. Cred că sunt destul de bine să pornim din nou la drum, mai ales că mă pot odihni și în timp ce căruța merge.

Era după-amiaza târziu, când trecură printr-un orașel urât numit Daysland. Buruieni și gunoaie erau cu grămada printre cele câteva clădiri.

— Mă mir că au o fabrică de unt în acest oraș mizerabil. Leroy se uită disprețuitor la fațada din lemn a fabricii de unt, când tata se opri să vândă smântână. Cândva, aceste scânduri gri au fost

SPAIMA

vopsite, dar acum erau decolorate din cauza vântului, soarelui și iernii geroase care au cojit aproape toată vopseaua. Chiar și câteva geamuri erau sparte și ferestrele bătute cu scânduri, arătând și mai multe semne de neglijență.

— Mă bucur că au una, răspunse tata. Era și timpul să vindem

smântână.

Mânând caii în afara orașelului, mai meraseră câțiva kilometri înainte de a opri să campeze într-un câmp liber de vreo 20 de hectare.

Capitolul

PLOAIA

vineri, 29 mai

Dimineața pe mama o dureau toate și era conștientă că va avea dureri fie că va merge, fie că va sta. Și totuși, cine va conduce căruța în locul ei? Dimineața devreme, mama a fost întărită și încurajată de Tatăl ceresc, care cunoaște și înțelege fiecare încercare.

Un înțeles deosebit căpătără cuvintele cântării care spuneau cam așa: *îmi place să vorbesc cu Iisus, pentru că îmi netezește cărarea / și mă ajută să înaintez când povara apasă greu.*

*Ce adevărate sunt aceste cuvinte*¹, contemplă mama. *Dacă m-aș gândi doar la durerea și necazul meu, ar părea imposibil să trec cu bine această zi. Dar când îmi fac timp să meditez la dragostea lui Hristos și la cât a suferit El pentru mine, și știind că El ne dă puterea de care avem nevoie să depășim fiecare încercare și fiecare circumstanță, atunci pot trăi fiecare moment fără a mă îngrijora de viitor.*

Cucuriguul cântă un cocoș, deranjând momentele de liniște ale mamei.

Cucuriguul începe o nouă zii părea el a cânta.

Cucuriguul *Cucuriguul* continuă cocoșul cu bucurie, fără să-i pese de norii negri ce pluteau pe deasupra.

— Ce zi mohorâtă.

Ruth era posomorâtă în timp ce caravana înainta hurducându-se pe cărarea care îi ducea spre est. Kilometru după kilometru înaintau cu greu. Un vânt rece sufla, adunând norii la un loc, nelăsând să pătrundă căldura soarelui.

Mi-efrig! se gândi Ruth amorțită, în timp ce dimineața trecea cu greu. *Și, în sfârșit, plouă!*

Ruth opri repede caii în spatele căruței unde era tatăl, legă hățurile de căruța lui și apoi alergă iute la microbuz printre ropotele ploii.

— Oh, mamă! Picură prin acoperiș! exclamă Marilyn în timp ce un strop de apă o lovi pe braț, iar altul îi alunecă pe frunte.

— Uite o oală, spuse Ruth râzând vesel. Parcă nu am fi acasă

dacă n-ar picura! Pune-o jos lângă dulap.

— Se pare că mai trebuie încă una urgent, surioaro. Ernest râse împreună cu ea când mai descoperiră încă o scurgere, de data aceasta lângă cutia de lemne pentru foc.

— Repede! Verificați paturile, îi sfătui mama pe Leroy și Evelyn care erau cocoțați pe pat.

— Nicio scurgere pe aici, raportă Evelyn. Paturile sunt în regulă.

Șuvoiul de ploaie se opri la fel de repede cum începu, iar soarele se ivi de după nori, parcă făcând cu ochiul familiei să se grăbească și să meargă cât mai departe până să înceapă a ploua din nou.

— Bine ați venit în Stome, citi Ruth cu voce tare indicatorul în timp ce intrau într-un alt orașel. *Nu-mi plac deloc orașele! Sper ca vacile să nu se mai sperie ca în Bawlf. Bine!* continuă ea să se gândească. *Văd că este doar o străduță părăsită în acest orașel frumos. Dacă toate orașele ar fi ca acesta, atunci nu mi-ar fi așa greu când trecem prin ele.*

Nu mai plouă până seara, când terminară toată treaba; apoi începu să picure ușor.

— Grăbiți-vă, dacă nu vreți să vă udați până la piele! îi avertiză Ernest, grăbindu-se să mulgă vaca.

— Mă grăbesc, răspunse Owen, dar e cam greu de reparat troaca acestui porc.

Rapid tăie o bucată din scândură, folosindu-se de cuțitul de buzunar și încercă să o potrivească în locul scândurii rupte, dar pe care o scosese.

— Auuu! spuse el fluierând ascuțit, când cuțitul îi alunecă, tăindu-se adânc între degetul mare și degetul arătător. Ernest, vino aici, îl strigă el de urgență.

PLOAIA

Apucă batista și o înfășură repede în jurul tăieturii, încercând să oprească scurgerea de sânge.

— Trebuie să-ți pui mâna în creolina, spuse tata după ce analiză tăietura adâncă.

— Creolina? Întrebă Owen. Ce-i aia?

— Este un antiseptic obținut din gudroanele de lemn, explică tata. Ciobanii de multe ori folosesc creolina împotriva căpușelor și întotdeauna încerc să o am la îndemână pentru că este foarte bună pentru vindecarea rănilor de la vaci și cai. E un dezinfectant foarte puternic, îi spuse tata în timp ce puse puțină creolina într-un castronel.

Înainte de a o pune pe rană trebuie diluată cu puțină apă caldă. Dezinfectează și ajută la vindecarea rănii.

Plin de mulțumire, Owen își puse mâna tremurândă în soluția caldă de creolina, care îi alină durerea și în scurt timp rana nu-l mai ustura.

Supa caldă de cartofi aștepta să îi încălzească pe bărbații care mulseră vacile și terminară treburile pe afară.

— Ce bună e! o laudă Ernest pe mama. Tot ce vreau e să mănânc această supă caldă și să stau lângă sobă.

Și paturi uscate, adăugă mama. Ce binecuvântare!

— Mi-e teamă că n-aș avea loc în pat pentru o oală! râse Ernest cățărându-se pe patul suprapus și trăgând perdeaua.

Ploaia bătea continuu în prelată, dar înăuntru totul era plăcut. Soba răspândea căldură în jur și stropii de ploaie care se prelingeau nu-i putea atinge pe călătorii oboșiți, iar sunetul lor ritmic adormea familia.

Capitolul 9

TABĂRA DE PE DEAL

sâmbătă, 30 mai

— Drumurile acestea sunt foarte noroioase din cauza ploii de aseară, îi spuse tata mamei în timp ce mâncau micul dejun. Trebuie să mai zăbovim puțin până când vântul le usucă.

— Atunci vom avea timp să coacem pâinea pe care am frământat-o aseară și voi putea spăla, începu mama a planifica treaba pentru acea dimineață.

Au cărat apă fierbinte în vana de afară, pe care o așeză tata pentru mama. Ea îi mulțumi că el și-a făcut timp să lege o sârmă între căruțe pentru a avea unde să întindă rufe. Ruth și mama frecară cu forță săpun de casă pe hainele ude și murdare. Apoi începură să le frece cu putere de mângălău. Evelyn și Marilyn alergau de la vane la sârme și întindeau rufe imediat ce erau spălate și clătite. În timp ce rufe fluturau ușor în adierea vântului rece, pâinea fu pusă la copt în sobă și podeaua murdară din microbuz fu curățată.

— Haideți să punem toate în căruțe și să pornim la drum, anunță tata pe la ora 11: 00. Drumul s-a uscat îndeajuns să putem călători.

Activitatea era în toi în timp ce aduceau hainele în căruță, dădeau sârmele jos; terminară alte treburi de ultimul minut, iar

ordinea fu restaurată acolo unde domnise dezordinea.

Ce bine este să ne odihnim după ce am făcut atâta treabă, se gândi mama, bucuroasă că terminase de spălat rufe și celelalte treburi. Și sunt foarte mulțumitoare că mi-a mai încetat durerea și vânătăile au început să se vindece.

După câteva ore de călătorie, familia ajunse în orașul Killam.

LA CAPĂTU L D RU M U LUI

— Ce indicator contradictoriu! chicoti Ruth când citi: Mergeți încet, evitați accidentele, Killam (în limba engleză to kill = a ucide, iar kll em este un argou folosit pentru a spune: *Ucide-i n.t.*).

— Totuși, ne străduim să ajungem în Sedgewick, hotărî tata după-amiaza, târziu. Mai sunt cam 11 km până acolo.

— Sedgewick este un oraș mare! spuse Ruth când văzu cele șase magazine de cereale stând înalte și drepte lângă terenul întins al preriei.

Cele șase magazine înștiințau ținuturile din împrejurimi că se apropiau de un oraș important. Preriile aveau propriul cod de comunicare. O magazie putea însemna că orașul avea un magazin și un oficiu poștal, mai mult de două magazine dovedea că era un oraș cu fabrici de unt și locuri de afaceri. Șase magazine însemna că era un oraș mare și prosper cu mulți locuitori pe o zonă întinsă și unde foarte mulți fermieri își depozitau grâul și îl vindeau.

Oprindu-se în dreptul primei magazine, tata se interesă de un loc bun unde ar putea campa duminică. După ce primise instrucțiunile, se întoarse la familie și-i informă:

— Prima dată vom duce smântână la fabrică și apoi vom căuta un loc de campare.

Ochii îi străluceau neastâmpărați în timp ce continuă:

— La câțiva kilometri de oraș putem campa pe lângă o groapă de gunoi.

— Urraaa! Pe lângă o groapă de gunoi! exclamă Leroy.

— Poate găsesc ceva pe acolo.

— Nu! îl întrerupse mama iute. Nimeni nu merge să caute prin groapa de gunoi! Ați înțeles?

— De ce? bombăni Leroy, nemulțumit de decizia mamei.

— Groapa de gunoi! oftă Ruth îngrozită. De ce ar alege tata un astfel de loc pentru campare?

— Vă place locul? îi întrebă tata după ce se opriră într-un câmp mare și ierbos.

— Am crezut c-ai spus că vom campa lângă groapa de gunoi, îi aminti Leroy. Nu-i nicio groapă de gunoi pe aici.

— Am spus pe *lângă* o groapă de gunoi și nu lângă, spuse tata râzând.

— Ce loc frumos! recunosc Ruth, observând câmpul verde ce se întindea pe vreo 20 de hectare.

Tufișurile acopereau groapa de gunoi din spate, iar în fața lor

TABĂRA DE PE DEAL

erau dealuri și un lac mic.

— Haideți să urcăm pe deal și să vedem împrejurimile, propuse Ernest seara, după ce terminară treaba. De acolo vom avea o vedere bună asupra împrejurimilor.

— Da! Haideți să mergem!

Ruth era nerăbdătoare să părăsească căruța. În scurt timp toți în afară de tata, mama, Marilyn și Rose se alăturară lui Ernest și Ruth pentru plimbarea de seară.

— Oh, am vrut să mă joc în apă, se plânse Evelyn dezamăgită, în timp ce explorară lacul mic.

Bălțile cu apă stătută înconjurau malurile noroioase, făcând lacul să pară mai mult ca o mlaștină. Plecând de lângă lac, Leroy și Evelyn alergară sus pe deal, înaintea celorlalți. Ruth se mulțumea să-i urmeze de la distanță, bucurându-se de sălbăticia dealului stâncos. Pe vârful, copiii își dădură seama că dealul lor era doar primul dintr-un șir de dealuri.

— Îmi amintește de movilele făcute de câinii de prerie, chicoti Owen când privi la dealurile înalte și rotunde din fața lor. Arată de parcă s-a întâmplat ceva care a produs așa o transformare continuă.

— Dacă coborâm liniștiți dealul acesta și ne cățărăm pe următorul, poate vom putea vedea niște animale sălbatice, sugeră Owen. Aceste dealuri sunt un loc perfect pentru câprioare și lupi de prerie.

Owen și Ernest preluară conducerea, alegând cu grijă drumul printre stânci, iar ceilalți îi urmară îndeaproape. Tiptil, urcară dealul abrupt, sperând să vadă vreun animal care s-ar fi ascuns după arbuștii pitici.

— În sfârșit, rosti Evelyn gâfâind, când ajunseră pe vârful și se așezară să se odihnească. În fața lor era un lac asemănător cu cel pe care-l lăsară în urmă și, spre surpriza lor, o barcă veche de lemn era

trasă până aproape de mal. De la barcă pornea o cărare îngustă, care trecea pe la baza dealului și dispărea înspre Sedgewick.

— Se pare că cineva fie locuiește în apropiere, fie vine pe aici să se plimbe cu barca, își exprimă Ernest părerea.

— Haideți să ne plimbăm cu barca! se rugă Leroy stăruitor. Avem voie?

— Nu cred, răspunse Ernest. Se întunecă până vom ajunge la

locul unde campăm. Și, în afară de asta, barca nu ne aparține. Ar trebui să-l căutăm pe stăpân și să-i cerem voie. Poate va fi posibil mâine.

Owen luă o piatră și o ținți către tufiș. Zwvrrr! Cu îndemânare lovi la țință și de acolo sări un iepure sălbatic mare.

— Uite primul animal sălbatic pe care l-am văzut, spuse Ruth, râzând când urmări iepurele luând-o la fugă în zigzag, în josul dealului, căutând un loc de adăpost. Și poate e timpul să apucăm și noi acest curs în josul dealului, să mergem acasă.

— Priviți la apusul de soare! exclamă ea bucuroasă, când coborâră creasta ultimului deal.

Înainte lor se întindea orizontul înroșit. Cu sufletul la gură, urmăriră culorile ștergându-se în timp ce marea minge portocalie dispărea treptat.

— Ce frumos! răsuflă ușor Ruth. Minunat! Începu să cânte încet, iar ceilalți i se alăturară.

Sfânt ești, sfânt ești, sfânt ești, Dumnezeu puternic Tot ce ai creat Te laudă-n cer și pe pământ. Sfânt ești, sfânt ești, sfânt ești, bun, milos și darnic, Doamne, ești veșnic: Tată, Fiu, Duh Sfânt!

Sfânt! Sfânt! Sfânt! De peste dealuri se auzea ecoul vocilor lor, care răsunau de lauda pe care o înălțară la adresa lui Dumnezeu.

În tăcere ascultară ecoul, încântați de frumusețea serii pe care le-o oferise Dumnezeu.

Noapte bună! Leroy dispăru în întuneric.

Noapte bună! părea să răsună ecoul de pe deal în timp ce ei se întoarseră și coborâră ultimul deal în drum spre casă.

O povară mare cuprinse inima și așa neliniștită a lui Owen când auzi cântecele vesele și ecurile care răsunau. *Viața mea nu are niciun rost, se gândi el descurajat. Doar o viață goală. Ce voi face când ajung în Guernsey? Unde voi merge? înapoi la Brent? Sau într-un alt loc unde nu-*

binevenit? într-o zi, decise el hotărât, o să-i pun lui Ernest niște întrebări.

Apoi se gândi la Ruth. Comportamentul ei frumos, grațios continua să fie o inspirație pentru el. Dar, nu, el alungă astfel de gânduri. Nu avea niciun drept să se gândească la cineva atât de bun ca ea.

Capitolul 10:

INTOXICAȚIA

duminică, 31 mai

O zare de lumină se ivea la orizont, înspre est. Zorii anunțau o nouă zi, trezind lumea adormită. O bufniță striga, amintind animalelor ce cutreierau dealurile noaptea, că era timpul să-și caute ascunzișurile de peste zi.

Cu grijă, un lup de prerie își croi drum pe lângă groapa de gunoi. Se opri un moment, aproape de tabăra adormită, pentru a-și satisface curiozitatea, apoi se întoarse înspre dealuri și se îndreptă spre ascunzișul lui.

Vacile neliniștite se mișcară, iar sunetul clopoțelilor sfărâmară liniștea din jur, în timp ce își întindeau capul să se hrănească cu iarba ispititoare, ce strălucea din cauza rouăi.

Mama se trezi, se ridică încet din pat și aprinse focul în sobă. Căldura mângâietoare era plăcută, alungând aerul umed și rece care pătrunsese prin prelată, ajungând până la familia adormită.

De-abia pe la amiază iarba se usca de căldura soarelui și tatăl adună familia pentru a studia Biblia.

Cuvintele psalmistului David căpătară o nouă semnificație pentru familie când tata repetă: „Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul”.

Într-adevăr, simțeau prezența lui Dumnezeu cu și în timp ce se închinau Creatorului pe aceste dealuri pustii.

— Evelyn, deschide o conservă de porumb, o rugă mama în timp ce pregătea prânzul împreună cu fetele. O vom amesteca împreună cu această conservă de pui și vom face supă.

LA CAPĂTU L D R U M U LUI

— Ce miros înțepător are, strâmbă din nas Evelyn în timp ce răsturnă conserva de porumb în oala în care fierbea puiul.

— Amestecă supa, apoi cred că putem mânca, spuse mama după

ce pâinea a fost tăiată.

Mâncară cu poftă; aerul proaspăt de afară stârni apetitul tuturor.

— Este o zi de odihnă atât de frumoasă, liniștită și odihnitoare, spuse Ruth mulțumită, neștiind de încercarea care-i aștepta înainte de lăsarea serii.

Trecu o oră de când au mâncat prânzul, când Rose se plânse că o doare stomacul și se făcu palidă la față.

— Oh, mama, gemu ea, mă doare stomacul! Se ghemui de durere.

— Și pe mine începe să mă doară stomacul, mărturisi Ruth.

— Mă doare, strigă Rose în timp ce un nou val de durere o năpădi.

— Nu știu dacă nu-i de vină mâncarea, se întreba mama, cu fața încrispată de îngrijorare, în timp ce șterse fața umedă și palidă a lui Ruth.

Numai bine termină de spus ceea ce suspecta, când abdomenul îi fu străpuns de o durere ascuțită.

— Sigur este de vină mâncarea! suspină mama îngrozită de spasmul puternic ce o apucă.

— Conserva de porumb avea un miros ciudat când am deschis-o, îi spuse Evelyn, printre lacrimi, mamei. Acum toți ne vom îmbolnăvi.

Valurile de durere lovi pe fiecare membru al familiei, rând pe rând, lăsându-i transpirați, slabi și istoviți. Se simțeau lipsiți de ajutor în lupta cu boala, care părea tot mai hotărâtă să-i țină în ghearele chinuitoare.

Spre sfârșitul după-amiezii familia începu să-și revină și să-și recapete puterile atât cât să facă treburile casnice.

— „Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul”, îi cită tata, plin de compasiune, mamei în timp ce se odihneau în căruță. Cu adevărat Dumnezeu a fost bun că nu a îngăduit să suferim mai mult. Ar fi putut fi mult mai rău.

Amândoi știau că din cauza intoxicației cu mâncare puteau
INTOXICAȚIA

chiar muri. Îi mulțumiră lui Dumnezeu pentru mila Lui.

Când soarele dispăru după dealuri și întunericul cuprinse

văzduhul, familia Kauffman dormea adânc, după încercarea grea prin care a trecut. Pentru că, privind la Domnul, Ajutorul ei, a primit ajutorul promis de Dumnezeu copiilor Lui.

Doar Owen se lupta neliniștit. Tot mai mult vedea că are nevoie de Dumnezeu și înțelegea ceea ce dorea Dumnezeu de la El, dar trecutul îl făcea să rămână tăcut, fiindu-i teamă să-și descarce inima acestor oameni buni și cinstiți.

Capitolul II

DEALURILE PERICULOASE

luni, 1 iunie

Brrr! Un vânt aspru sufla peste dealuri și peste pajiște, amorțindu-i de frig pe mulgătorii treziți în zori de zi.

— Mă bucur că am terminat de muls vacile! Lui Ruth îi clănțăneau dinții de frig în timp ce luă taburetele de muls și găleata cu lapte. Aproape am înghețat.

— Și eu, se auzi răspunsul înăbușit al lui Ernest în timp ce vântul îi purtă cuvintele departe.

Ruth lăsa taburetele lângă căruța tatălui; apoi se grăbi la microbuz unde trebuia separată smântână, pentru ca tata să o ducă la fabrică în Sedgewick.

— Mi-ar plăcea să stăm aici, oftă visătoare Marilyn, când tata se întoarse și legă caii la căruță.

— Vom opri și în alte locuri frumoase, spuse mama mângâietoare, ocupându-și locul de condus căruța.

Evelyn își trase mai sus gulerul de la geacă. Era foarte frig! Poate că nu ar fi trebuit să meargă cu tata în această dimineață.

Dar Leroy tot timpul e primul, iar acum e rândul meu, se gândi ea încăpățânată.

Dealuri, dealuri și tot dealuri. În sus și-n jos, când într-o parte, când în alta, caii au tras din greu luptând contra vântului. Ce ușurare când dealurile ajunseră prietenii lor, blocând vântul. Totuși, se părea că vântul era în așteptare, cu mai multă forță, pentru că dintr-odată îi lovi când traversară dealul. Apoi, vuind

LA CAPĂTU L D RU M U LUI

sălbatic din nou, fie îi împingea înainte, fie le împiedica înaintarea.

Dealurile golașe și stâncoase se întindeau atât cât se putea vedea cu ochiul. Vântul și dealurile erau singurii lor tovarăși în timp ce

călătoreau kilometru după kilometru prin tărâmul sălbatic.

Timp de trei ore caii se luptară cu vântul și se străduiră să treacă dealurile. Tata știa că era timpul să-i lase să se odihnească.

— Priviți! O fermă! strigă Evelyn încântată, arătând înspre o fermă mică, adăpostită în valea din fața lor.

— Ne vom opri acolo, plănuiește tata, și vom mânca prânzul.

În timp ce tata și Evelyn se îndreptau spre fermă, fetița se bucură că a avut curaj să înfrunte vântul împreună cu tatăl ei.

De obicei, Leroy este cu tata și află primul ce se întâmplă, se gândi ea geloasă, și nu e drept! Și asta doar pentru că e băiat!

— Putem adăpa vacile la balta de lângă drum? o întrebă tata pe soția plăcută a fermierului, care răspunse la ușă.

Privind la căruțele și la vacile care așteptau de-a lungul drumului, aprobă din cap.

— Da, domnule, sunt sigură că soțul meu ar fi de-acord. Jamie, spuse ea, întorcându-se către băiatul care pândea de după ușă. Începu să vorbească repede în germană cu el, spunându-i să deschidă poarta care duce la pășunea unde familia Kaur Tman ar putea campa.

Băiatul ascultă șovăielnic, privind musafirii pe furiș. Evelyn zâmbi către o altă față care pânde de după băiat, dar care mai apoi dispăru.

Bine! se gândi ea când văzu două cozi blonde, împletite. Au o fată! Poate vom face cunoștință și ne vom împrieteni cu această familie.

Familia mânca prânzul când văzură trei copii venind rușinoși la căruțele lor ducând ceva învelit într-un prosop. Imediat Evelyn recunoscuse fata – cea cu părul lung și blond.

Hmm, se gândi ea, e mai mică decât mine. Probabil e de-o seamă cu Leroy.

Era Jamie, cel care deschise poarta lui tata și un băiețel mai mic.

— Bună, copiii, îi întâmpină mama cu plăcere.

— Mama a trimis asta pentru prânzul dumneavoastră.

DEALURILE PERICULOASE

Jamie zâmbi, întinzându-i mamei tava acoperită cu un prosop.

— Ce frumos din partea ei, spuse mama mulțumindu-i.

— Ea e Sara, o prezentă Jamie, și acesta e frățiorul nostru, Joseph.

— Am șapte ani, începu să vorbească Joseph. Doar că nu sunt la fel de înalt ca Sara și Jamie. Sara are unsprezece ani, iar Jamie

doisprezece ani.

Zâmbind prietenoși, fiecare din familia Kaur Tman se prezintă.

— Este prăjitură cu melasă, îi informă Sara în timp ce mama îndepărtă prosopul.

Mirosul era ispititor și gustul aromat a dovedit a fi la fel de bună după cum mirosea.

— Trebuie să o întreb pe mama ta cum a făcut o prăjitură atât de bună, o laudă mama.

După ce au terminat toată prăjitura, Ruth și Evelyn spălară repede vasele, apoi meraseră la casa unde deja era restul familiei, pentru a mulțumi noilor prieteni pentru bunătatea lor.

— Acești oameni au fost foarte drăguți și prietenoși, constată Marilyn fericită după ce porniră din nou la drum.

— Am avut o conversație plăcută, recunosc mama în timp ce urcau un alt deal.

Treptat, drumul devenea tot mai abrupt și dealurile se înălțau brusc de ambele părți.

— Va fi nevoie de două perechi de cai la căruța lui Ruth și la a ta, îi spuse tata mamei când se opriră la poalele unui deal foarte abrupt. Căruțele voastre sunt prea încărcate pentru a putea fi trase de o pereche de cai.

— Mă bucur că tata și Owen conduc căruțele la deal, îi mărturisi Ruth lui Ernest. Aceste dealuri sunt de temut.

Obosit, Ernest se așeză să se odihnească puțin.

— Încearcă să mergi pe jos, îi spuse lui Ruth. Ce bine va fi când ajungem pe teren drept.

— Tata a spus că trebuie cu toții să mergem pe jos, strigă Leroy când tata și Owen se întoarseră să ia și celelalte două căruțe.

Ce abrupt era dealul! Privind în spate, se uitau cum tata și Owen mergeau pe jos, conducând caii, încercând să nu-i împovăreze și cu greutatea lor.

— Săracii cai, îi compătimi Ruth. Am obosit cât am urcat

DEALURILE PERICULOASE

dealul acesta o singură dată, iar ei trebuie să-l urce de două ori, trăgând încărcături grele.

În cele din urmă, trecu și după-amiaza. Ruth răsuflă ușurată când coborî cu bine și ultima căruță, de pe ultimul deal traversat în

acea zi, și se opriă să înnopteze.

— Ce-ar fi dacă nu ar ține frâna? Ruth se cutremură la această eventualitate.

Tata alesese ca loc de campare o vale adăpostită și care îi asigura cu apă din belșug.

— Mai sunt încă 17 kilometri până la Hardisty, calculă tata. Asta înseamnă că am mers aproape 13 kilometri astăzi și suntem cam la 160 kilometri distanță de vechea casă.

— E destul de bine dacă am mers 13 kilometri, spuse Owen. Dacă luăm în considerare dealurile și vântul, am parcurs o distanță bună.

Abia terminară treaba când Leroy își ceru voie să urce dealul abrupt din spatele lor.

— Vreau să mă uit în jur cât mai este lumină.

— Și eu vreau să merg, anunță Evelyn imediat. Ruth, nu vrei să vii și tu?

Cu toate că Ruth nu avea chef să urce un alt deal, totuși, se hotărî să-i însoțească. Microbuzul era aglomerat și poate că este mai bine să meargă prin aerul proaspăt și rece, decât să stea înăuntru.

Vântul era foarte rece și le pătrundea prin haine în timp ce urcau, iar când ajunseră pe vârf, aproape îi trântea la pământ.

— Mă ustură ochii, se plânse Evelyn. Mă duc acasă.

— Haideți să alergăm cu toții înapoi. E prea frig să ne uităm în jur, strigă Ruth în timp ce dinții îi clănțăneau. Poate dacă alergăm, ne vom încălzi.

Se luară la întrecere în timp ce coborâră dealul, dar frigul nu-i lăsa în pace și înghețară bine.

În căminul lor, focul ardea vesel în sobă, alungând frigul și răspândind căldură în jur, astfel încât familia să se simtă confortabil.

— Parcă am fi o conservă de sardine, se plânse Evelyn din nou, sătulă de frig și de îngrămădeala din microbuz.

— De parcă știi tare multe despre sardine! strigă Leroy. Când ai văzut o conservă de sardine?

— Leroy! Evelyn! Nu vă mai certați, îi dojeni tata. Mergeți la culcare. Suntem cu toții obosiți și mâine vrem să ne trezim dis-de-diminează.

UN TRANDAFIR PENTRU ROSE

marți, 2 iunie

Vântul suflă toată noaptea. Părea să găsească fiecare crăpătură și gaură în timp ce bătea de peste dealuri, cuprinzând căminul lor nefinisat și ajungând până la familia care dormea agitată.

Prima dată țânțari, iar apoi vânt și frig. Mă întreb ce vor aduce săptămânile următoare, se întrebă Ruth, descurajându-se la gândul de a face față unei noi zile în care vântul să sufle cu putere asupra lor.

Mulgea vaca, umplând găleata cu lapte curat, alb și cald. Un abur mic se ridică din găleată, dar tot atât de repede fu luat de vântul rece.

Se părea că toată dimineața lucrurile decurgeau cam încet și parcă nimic nu se putea face repede. Pe la 7: 30 familia și vacile pleacă de la locul de campare și din nou se luptau să înainteze peste dealurile periculoase.

— E ceva deosebit la aceste dealuri pustii. Ochii lui Ernest au cuprins cu privirea terenul imens de pământ undulat. Nimic nu se vedea, în afară de câteva tufișuri răspândite pe ici, acolo, pe dealurile stâncoase și șanțuri adânci. Șanțurile din vale marcau cursul pe unde își croise drum izvorul.

Ernest privi fascinat în timp ce un șoim plutea leneș deasupra lor. Purtat de curenții de vânt, zbură până la dealuri, apoi se ridică grațios și din nou se învârti sus, pe sub cerul senin. Fără efort, șoimul se întoarce; vântul și frigul nu-l încetineau în timp

ce plutea în aer. Cu o mișcare ușoară din aripi, pasărea plonja în jos, după care se ridică din nou tot mai sus.

Regiunea aceasta sălbatică e minunată, medita Ernest. Totul este liber și sălbatic. Fiecare face cum îi place și merge unde vrea. Omul nu poate împlânzi aceste dealuri, care au rămas așa cum au fost create de Dumnezeu, continuă Ernest să se minuneze.

Nicio fermă nu se zărea printre aceste văi. Niciun drum nu se abătea de la acest drum de țară pe care mergeau ei. Ocazional, mai vedeau uneori niște poteci acoperite de iarbă. Oare erau croite de animale? Unde duceau? Se părea că familia Kauffman erau singurele suflete vii de pe acest drum șerpuit, părăsit și brăzdat de fâgașe.

Ajungând la un lac mic, cuibărit în vale, se bucurară de parcă ar fi găsit o oază în deșert. Tata opri lângă lac pentru a mânca prânzul. O altă minune a fost când au găsit trandafiri înfloriți.

— Mi-e foarte frig, aproape am înghețat, se plânse Rose încercând să mănânce prânzul.

— Știu, o mângâie Ruth. Măinile îmi erau amorțite când mânam caii și abia mai puteam ține hățurile.

— Și când te gândești că marțea și miercurea trecută era zăduf! comentă Owen cam sec. Pare un vis!

— Chiar și țăntarii? îl tachina Ernest.

— Ce-i mai rău, frigul sau țăntarii? îl întreabă Leroy. Cu toții râseră când Marilyn spuse foarte apăsător:

— Amândouă!

— Am scăpat de țăntari și vom scăpa și de frig, îi mângâie mama. De ce nu mergeți să vedeți trandafirii?

— Mi-e așa de frig, că nici nu mai pot mirosi, se plânse Evelyn.

— Culege câțiva trandafiri, o încuraja mama. Vor răspândi un parfum frumos pentru ceva timp.

— Auu, degetul meu! plânse Rose când se înțepă cu un spin. Mi-e prea frig să mai culeg trandafiri.

Ruth o sărută pe sora ei și culese câțiva trandafiri mari pentru ea. Petalele roz și delicate erau ca o rază de soare împotriva frigului amorțitor.

— Vezi, spuse Ruth, așezând florile în mâna dolofană a lui Rose. Miroase-i acum. Un trandafir pentru Rose!

Rose mirosi florile, apoi, zâmbind printre lacrimi, inspiră

UN TRANDAFIR PENTRU ROSE

mirosul dulce.

Era spre sfârșitul după-amiezii când zăriră un râu în fața lor. Dealurile coborau abrupt și apoi, când ajunseră la râu, terenul era drept. Două indicatoare, Battle River și Hardisty, anunțau familia că din nou se apropiau de civilizație.

— Oh, ce bine să trecem de aceste dealuri și să fim departe de frig și vânt, exclamă Ruth aproape cântând, când trecură de indicatorul din Hardisty.

Tata opri și ceru voie unui bărbat necăsătorit permisiunea de a campa.

— Trebuie să ducem vacile pe pășunea lui, se bucură tata. Și o să-mi vândă 25 de banițe¹ de ovăz la douăzeci de cenți banița. Este un preț mai bun decât la depozitul de cereale. Și astăzi am călătorit cam 24 km!

— Aproape dublu cât ieri! se bucură mama cu el.

— „Ochii Domnului sunt peste cei fără prihană, și urechile Lui iau aminte la strigătele lor”. cită tata. Dumnezeu știa de ce aveam nevoie și din nou ne-a împlinit nevoile.

1 baniță – unitate de măsură de capacitate pentru cereale, a cărei valoare a variat (în provinciile românești) în jurul a 21 – 341.

Capitolul 13

AMINTIRILE LUI OWEN

miercuri, 3 iunie

Dealurile ușor ondulate parcă le făcea cu ochiul, invitându-i, după câteva zile în care au înaintat cu greu pe drumurile accidentate. Chiar drumul nepavat era acum lat și neted. Caii păseau vioi, simțind diferența. Părea să le placă schimbarea – poate se bucurau că în sfârșit călătoria era mai ușoară.

Iarba moale pentru păscut nu era la fel de îndestulătoare, pentru că de-a lungul drumului erau multe tufișuri. Cu toate acestea, vacile înaintau. Se părea că și ele erau încântate de mersul ușor. Ernest stătea lejer în șa, bucurându-se de ocazia pe care o avea de a călări din nou. Adormit, se lăsă într-o rână, pe șa. Mersul constant al lui Lady îl legăna într-o parte și-n alta.

Owen este un băiat de treabă, totuși, niciodată nu vorbește despre el, se gândi Ernest. Trebuie să mă rog în continuare pentru el. Uneori pare foarte tulburat. Mă întreb dacă nu cumva Dumnezeu îi vorbește. Hmm! Ernest se ridică drept, se înclină înainte și urmări cu atenție calul lui Ruth. *Sunt sigur că Minnie șchiopătează puțin.* Lovind ușor hăturile lui Lady, Ernest merse la trap înaintea căruței lui Ruth.

— Surioaro, strigă el. A călcat greșit Minnie în dimineața asta?

— Nu-mi amintesc de nimic, răspunse Ruth. De ce?

— Șchiopătează puțin, îi explică Ernest. Oprește și o să văd care-i problema.

— Ești o fată bună, Minnie. Ernest mângâie cu blândețe calul.

Ridică piciorul să văd dacă descopăr problema. Minnie ridică binevoitoare copita.

— Ruth, uite! Și-a rupt copita. Ernest îi arată lui Ruth locul unde copita a fost ruptă, făcând mersul dureros. Probabil că asta s-a întâmplat ieri. Mai bine să-l chem pe tata. Sigur trebuie să o potcovim.

Cu grijă, tata curăță copita ruptă, folosindu-se de nelipsitul cuțit

de buzunar. Minnie a stat liniștită în timp ce tata îi bătu potcoava.

— Acum n-ar trebui să mai șchiopăteze, spuse tata după ce terminase.

— S-ar putea ca în această după-amiază să am nevoie de Leroy să mă ajute la condus căruța mea, îi spuse Owen lui tata. Nu știu de ce, dar nu mă simt prea bine.

Bine! se gândi Leroy fericit. Poate pot conduce până la sfârșitul zilei.

Nu trebui să aștepte prea mult până ce Owen îi înmâna hățurile. Caii înaintau mereu, fără a le păsa că altcineva îi mâna. Se obișnuiau tot mai mult cu mersul continuu și cu ceea ce se aștepta din partea lor.

După-amiaza i se păru tot mai lungă lui Leroy. Îl dureau brațele, spatele și umerii. Chiar și capul îl durea. Totuși, durerea îl lăsa când vreo mașină sau vreun camion trecea pe lângă el, și Leroy le făcea din mână cu un aer de importanță.

Până la urmă, Leroy văzu că tata opri lângă aleea care ducea la casa unui fermier. Bucuros, trase pe marginea drumului.

— Poate că tata va decide să rămânem aici, răspunse Leroy la privirea întrebătoare a lui Owen.

Nu se poate, mormăi Owen. Este abia ora 4: 00! Îl durea capul foarte tare. Asta din cauză că nu am dormit, se gândi el deznădăjduit, dar ce să fac? Poate când ajungem în Metiskow voi avea curaj să vorbesc cu Ernest.

Metiskow! Timp de patru ani Owen a locuit acolo și toate amintirile dureroase de acolo erau destul pentru a face pe oricine să se îmbolnăvească! Își aminti de prima dată când a văzut orașul Metiskow, la vârsta de treisprezece ani. Era nerăbdător să locuiască din nou cu o familie după ce bunica lui nu a mai putut avea grijă de el.

AMINTIRILE LUI OWEN

Întotdeauna a fost diferit de ceilalți băieți. Și nu din cauza hainelor peticate și ponosite, ci din cauză că nu avea tată și mamă. Știa că tatăl lui a murit de pneumonie și la scurt timp după aceea a murit și mama lui, lăsându-i în grija bunicii pe el și pe surioara lui micuță și bolnavă.

Nu-și amintea prea multe despre surioara lui, în afară de faptul că plângea foarte mult și că bunica stătea și o legăna. Și niciodată nu va uita părul negru și ondulat, moale ca mătasea, și nici când era rândul lui să o legene. Dar toate acestea erau doar amintiri, pentru că nici ea

nu supraviețui iernii geroase.

Au trecut doisprezece ani de atunci. Se gândi la anii petrecuți cu bunica. Întotdeauna i s-a părut bătrână. Viața s-a îngreunat când ea a început să-și piardă memoria. Retrăise din nou acești ani înspăimântători. Acasă, cel puțin scăpa de batjocura copiilor de la școală care îi spuneau: „Ești nebun ca bunica ta”. Dar nu putea trece cu vederea adevărul că bunica nu-l mai putea îngriji cum trebuie.

Apoi, verișorul tatălui său, Delbert, îi oferă un loc unde să stea în schimbul muncii. Atunci a venit în Metiskow, nerăbdător să aibă părinți, o viață normală și să locuiască într-un loc unde nimeni nu-l cunoștea.

Cu amărăciune își aminti de acei patru ani. Ce mult a muncit! A robat din zori de zi până noaptea, când cădea epuizat în pat. Și întotdeauna era flămând. Timp de mai multe zile nu a fost hrănit cu nimic altceva în afară de spanac fiert și nesărat. La început, refuză să mănânce din castronul cu mâncare fără gust, așezat în fața lui. Dar cum foamea își spunea cuvântul, înghiți cu greu mâncarea. Niciodată nu a fost lăudat, nimeni nu-i adresa niciun cuvânt de mulțumire și mereu i se amintea ce povară era pentru verișorul lui.

Acum îmi dau seama că m-au vrut doar pentru a profita de munca mea, se gândi el încruntat.

Îl dureau mușchii numai când își amintea cum scotea din grajd furcă după furcă de bălegar. Timp de patru ani a fost singurul care a făcut curat în grajdul, unde se adăposteau douăsprezece vaci de lapte.

— Oh! O camionetă de colectat smântână este parcată în curte. Probabil că tata va vinde smântâna noastră.

AMINTIRILE LUI OWEN

Leroy îl trezi pe Owen din gândurile lui chinuitoare.

Owen îl urmări pe Abram cum ridică bidonul cu smântână din căruță și-l duse la camionetă. Închizându-și ochii, Owen se lăsă pe spate, dorindu-și să poată alunga sentimentul urât de vinovăție care-l cuprinsese de când plecase din Metiskow.

A trebuit să fac ceva, încercă el să se justifice, sau dacă nu, probabil încă aș fi acolo. Totuși, Owen știa că nu va avea pace și nu va experimenta niciodată tihna și fericirea pe care le admira atât de mult la familia Kaurffman, decât dacă va mărturisi totul.

Nu pot, mormăi el. Pur și simplu nu pot.

Dar Dumnezeu lucra blând în sufletul lui Owen, amintindu-i de dragostea și mila Lui și oferindu-i-le acestui tânăr care se lupta.

— Cum te simți? îl întreba tata pe Owen când se opriră după o oră să facă treabă.

— O să fiu bine, spuse Owen coborând din căruță, evitând să răspundă direct la întrebarea tatălui.

— Arăți cam palid, insistă tata. Pot să te ajut cumva?

— Nu, nu! Încercă să răspundă cât mai voios Owen.

— Atunci vom mulge vacile aici. Mai sunt câțiva kilometri până în Amisk, continuă tata.

Uitându-se la mama, adăugă:

— Dacă e posibil, aș vrea să ajungem în Amisk înainte de a ne opri să înnoptăm.

Vacile au stat destul de liniștite de-a lungul drumului în timp ce erau mulse. Ruth stătea cu capul plecat, concentrată la muls. Nu-i plăcea deloc să fie văzută în public așa. O altă mașină se apropia și vaca ei dădu din coadă agitată.

— Hai, Bossie, aproape am terminat, murmură Ruth, liniștind vaca agitată. Cu toate că ea vorbea încet și liniștită, își dorea să se simtă așa și în inima ei. Toate resentimentele vechi amenințau să iasă la suprafață.

Și când credeam că am câștigat bătălia! oftă ea obosită.

Călătoria a decurs mai bine, dar în adâncul inimii Ruth știa că asta se datora faptului că au mers în zone nepopulate. Acum, că erau din nou prin orașe și printre oameni, aceste sentimente tulburătoare de mândrie încercau să o cuprindă din nou.

Se duse cu gândul la primele zile ale călătoriei. Își aminti de starea de depresie, dar era foarte mulțumită de amintirea păcii pe care o simți când tulburarea se liniști. *Pot totul în Hristos care mă întărește.* Acum se agăță de promisiunea care a ajutat-o în luptele din trecut.

Pot totul! Totul! în timp ce Ruth afirmă această promisiune în dreptul ei, din nou se putea bucura că era Cineva care cunoștea toate lucrurile și era gata să o ajute dacă-L chema.

Repede termină de muls vaca și se ridică să golească găleata cu lapte. Când trecu pe lângă Ernest, râse voioasă și spuse:

— Acum știu cum se simte o mulgătoare.

— Și încă ești una bună, îi răspunse Ernest cu o admirație frățească.

Evelyn învârtea de zor la manivela separatorului de smântână, când Ruth ridică să-i dea și găleata ei cu lapte.

— Încă o găleată, strigă ea.

Observând fața tristă a lui Evelyn, adăugă veselă:

— Nu renunța. Tata mulge ultima vacă, iar Owen și Ernest aproape termină de muls vacile lor.

Ruth întinse mâna spre manivelă, iar Evelyn îi zâmbi, bucuroasă că sora ei va învârti pentru ceva timp. După ce dispăru și ultimul lapte din vas, Evelyn prelua din nou manivela. Doar că de data aceasta mai învârti de câteva ori repede și o lăsă să se învârtă.

— Îmi place să-i aud sunetul, îi zâmbi ștregărește lui Ruth. Imediat ce au terminat de muls, o porniră din nou la drum.

Dar nu înaintară decât un kilometru și jumătate când Leroy observă că au oprit căruțele din spatele lui tata.

— Din nou s-a stricat roata de la căruța veche, îi spuse Ruth cam dezgustată lui Leroy, când el alergă să vadă ce s-a întâmplat.

— Dacă leg rama, roată împrejur cu sârmă, ar trebui să țină până diseară, spuse tatăl familiei care urmărea ce face. El se grăbi să învârtă sârma.

Se lăsa amurgul când se apropiară de magazinele din Amisk, dar Leroy, care acum era în căruță cu tata, observă că tata continuă să conducă fără să dea cel mai mic semn că ar avea de gând să oprească.

— Tată! îi reaminti Leroy când căruța trecu de drumul care ducea la Amisk. O să se întunece în curând!

— Ne vom opri chiar aici, îl asigură tata pe Leroy, intrând

Într-o benzinărie, și o să-l întreb pe vânzător dacă știe vreun loc unde putem sta în această noapte.

— Cei doi băieți de acolo erau ochi și urechi la ce spuneai, constată cu voce tare Leroy, când el și tata plecară de la benzinărie. Și încă râdeau, probabil de noi. Se încruntă supărat.

— Zâmbește-le, îi răspunse tatăl cu gândul în altă parte. Tata merse la căruța mamei și-i spuse:

— Proprietatea aparține de Bert Coffee și ne-a dat permisiunea să folosim pământul lui de lângă benzinărie. Este chiar și o pășune pentru vaci.

După ce parcară și celelalte căruțe, tata luă căruța lui Ruth și o duse într-o baltă din apropiere, pentru ca roata de lemn să se umfle și

să se potrivească mai bine rama de fier.

Încerc și varianta asta, se gândi tata, privind la roata veche și uzată. Merită încercarea dacă Ruth mai poate conduce căruța asta încă o zi fără a ne da bătăi de cap.

Capitolul 14

SCANDALAGIII

joi, 4 iunie

Poc! Poc!

Nedumerit, Ernest se ridică în pat. Ce se întâmpla afară? Ascultă încordat zgomotul înăbușit care-l trezise.

Poc! Poc! Poc! se auzi din nou. Ceva chiar se întâmpla.

— Owen! Owen! șopti Ernest insistent, scuturându-l ușurel. Owen mormăi ceva prin somn și se întoarse pe partea cealaltă. Să-l trezească și pe tata? Ernest auzea respirația regulată a lui tata care dormea pe patul de jos. Acesta dormea foarte adânc. Ernest decise să nu-l trezească și din nou îl scutură pe Owen.

— Trezește-te, Owen. Se întâmplă ceva ciudat.

De data aceasta, Owen răspunse și băieții se furișară din pat, bâjbâind cu băgare de seamă prin cameră.

Ernest se lovi cu piciorul de capătul cutiei de lemne.

— Auu! se strâmbă el de durere. Degetul meu!

— Șșșt! îi șopti Owen la ureche. îi trezești pe toți și-i sperii pe cei de afară!

Ajungând la ușă, băieții se opriră, ascultând cu atenție orice zgomot ciudat ce s-ar auzi. Afară totul era cuprins de negură, iar Owen și Ernest nu văzură nimic în neregulă.

— Ce-ai auzit? îl întrebă Owen în șoaptă.

— Șșșt! Ernest șopti foarte încet, în timp ce prin întuneric se auzi ceva plescăind în apă.

Amândoi rămaseră stană de piatră, în timp ce de pe drum se auzea sunetul unor pași ce alergau și care se auzea tot mai slab, pe măsură ce se depărtau tot mai mult. Privind afară, văzură o

71

lumină slabă care-i însoțea pe fugari.

— Cineva a fost pe aici! Dar ce făceau? se întrebă Ernest.

— Ar fi bine să verificăm vacile și căruțele, decise Owen gânditor, coborând scara și mergând în căutarea unui felinar.

— De obicei, tata ține unul sub scaunul de la căruța lui. Ernest pipăi cu atenție până găsi ceea ce căuta.

— Bine! E aici. El îi întinse felinarul lui Owen, care aprinse un chibrit. Flacăra era cât pe ce să se stingă, apoi când o apropie de fitilul îmbibat cu gaz, se aprinse, răspândind o lumină puternică, pătrunzând în tunicul din jurul lor.

— Vacile și caii sunt bine, reflectă Owen, în timp ce cu ajutorul luminii văzură că nimic nu deranjase vacile care se odihneau.

— Căruța lui tata și a ta sunt neatinse, spuse Ernest după ce făcură ocolul taberei. Acum îmi dau seama! îi șopti repede. Căruța lui Ruth! Ți-aduci aminte că tata a dus-o la baltă ca să-i umfle roata?

— Asta ar explica plescăitul în apă, fu de-acord Owen, grăbindu-se spre baltă. Nu se vedea nicio căruță la marginea apei, dar, când ridicară felinarul mai sus, văzură conturul căruței care stătea în apă până la coș.

— Ce glumă urâtă, șopti Ernest dezgustat. Dar mai bine am merge la culcare, oricum nu putem face nimic pe înțuneric.

— Sunt de-acord, căscă Owen obosit. Mi-ar prinde bine încă un pui de somn. Oare cât o fi ora?

Stingând felinarul, urcară în căruță, călcară ușor pe podea și se strecurară în pat.

— Vom avea ce le povesti dimineată celorlalți, zâmbi Ernest prin înțuneric.

Nu era sigur că va putea adormi după toată agitația, dar totuși își trase pătura și închise ochii.

— Ernest, e timpul să te apuci de treabă.

Vocea mamei părea să se audă de departe, în timp ce Ernest se lupta să se trezească. De ce era atât de obosit?

— Ernest! îl strigă mama din nou. Te-ai îmbolnăvit? Nu era ceva obișnuit ca fiul ei cel mai mare să doarmă la ora asta.

Ernest mormăi ceva nedeșlușit înainte de a-și deschide ochii. Dintr-odată își aminti episodul din noaptea trecută și-i sărise somnul, fiind nerăbdător să afle ce s-a întâmplat cu căruța.

SCANDALAGIII

— Acum sunt treaz, răspunse el, și nici nu-ți poți imagina ce s-a întâmplat aseară!

— Măcar bine că nu ești bolnav, spuse mama ușurată, când Ernest i se alătură lângă sobă. Dar ce s-a întâmplat? Tata și Ruth deja

s-au apucat de treabă.

— Vino afară, o invită Ernest, iar eu merg să-i chem pe tata și pe Ruth.

Nedumerită, mama îl urmă pe Ernest afară, întrebându-se ce s-a întâmplat.

— Ia uite-l și pe leneșul acesta! îl salută Ruth pe Ernest când acesta se apropie împreună cu Owen de vaci.

— Te referi la noi? se prefăcu Ernest a fi surprins. Am crezut că noi eram eroii! îi făcu din ochi lui Owen în timp ce luă taburetele pentru muls. N-ai de gând să te corectezi și să-ți ceri scuze că ai dat un nume atât de josnic unor detectivi nobili? o întrebă el cu voce groasă și poruncitoare.

— Ernest, termin-o! râse Ruth nedumerită. Ce vrei să spui?

— Oh! Ernest își schimbă vocea și spuse repede: Cheamă-l pe tata, repede! Am găsit căruța ta în baltă pe la miezul nopții.

— Cred că ați dormit prea mult, spuse Ruth rece. În cazul în care ai uitat, îți amintesc că tata a parcat-o acolo.

— Ei bine, voi doi, îi întrerupse Owen chicotind. Avem treabă de făcut, așa că hai, Ruth, și vezi cu ochii tăi ce-a vrut Ernest să spună.

— Cum așa? Mama se opri surprinsă după ce trecură de tabăra lor și văzu căruța lui Ruth stând părăsită în baltă. Cum a ajuns acolo?

— Nu știm sigur cum a ajuns acolo, răspunse Ernest. Apoi îi povesti tatălui ce s-a întâmplat în timpul nopții.

— Haideți să terminăm treaba și să mâncăm, apoi mai vedem cum o s-o scoatem, hotărî tata. Mă întreb dacă nu cumva cei doi băieți de la benzinărie au ceva de-a face cu asta.

— Probabil că da, pentru că l-au auzit pe domnul Coffee când ți-a dat voie să stai aici, își aminti Owen. Dar cred că au fost mai mulți băieți. Nu este așa de ușor de împins o căruță încărcată, mai ales în apă.

— De ce nu m-ai trezit? se încruntă supărat Leroy, când bărbații au mers din nou la baltă să scoată căruța. Nu-mi dau seama de ce

Întotdeauna trebuie ca mie să-mi scape toate lucrurile.

— Leroy, nu te mai văicări atâta și pune mâna să ne ajuți să scoatem căruța, că dacă nu o să-ți scape și asta, îi vorbi tata aspru.

— Se pare că au dat căruța cu spatele ca să o scoată din baltă și apoi au împins-o cu toată puterea să ajungă până aici, observă tata,

analizând căruța afundată în baltă.

— Tata, Owen și Ernest au înaintat cu greu până la căruță, ducând de căpăstru caii de la căruța lui Ruth și a lui tata. Au legat cele două perechi de cai la căruță și apoi tata îndemnă caii să pornească.

— Dii!! Haideți! Dii!

Ascultători, caii traseră, dar căruța refuza să se urnească din loc.

— Prrr! Așa! le vorbi tata blând cailor speriați. Leroy, vino! Mână caii, iar eu voi împinge căruța împreună cu băieții.

Leroy intră repede în baltă, prea bucuros că era nevoie de el, ca să-i pese că se udă learcă.

— Fiți gata! împingeți! strigă tata în timp ce Leroy trase ușor de hățuri, îndemnându-i pe cai să tragă cât mai tare.

Băieții împinseră căruța din spate cu toată forța și simțeau cum aceasta începea să se miște.

Când Ernest simți că nu mai poate împinge, tata îi încuraja să continue.

— Puțin mai tare, băieți! mai cu forță!

Încordându-și fiecare mușchi, Ernest și Owen prinseră forțe noi și împreună cu caii reușiră să o urnească din nămol.

Un val de admirație năvăli în Ruth, când urmări caii și bărbații care se folosiră de fiecare strop de putere pentru a scoate căruța. În tăcere, îi încuraja și o îmbrățișa bucuroasă pe Rose, când căruța înainta prin apă, pe uscat.

— Ce puternici sunteți! Rose sărea de bucurie, lăudându-i pe tata și pe băieți. Puteți face orice!

— Crezi? îi zâmbi tata mângâind-o pe cap. Nu chiar orice, dar cu niște cai atât de puternici și doi tineri tari am reușit să scoatem căruța.

— Slavă Domnului! rosti mama blând. Vocea îi era plină de dragoste și mulțumire.

Era după-amiaza târziu, când roata de la căruța lui Ruth

SCANDALAGIII

Începu să pocnească zgomotos, cerând încă o dată atenție.

— Oh, nu! oftă ea trăgând pe marginea drumului și opri. Nu din nou!

— Trebuie să ne facem timp să o reparăm cum trebuie, spuse tata examinând roata problematică. Rama de fier nu se mai potrivește la obada uzată.

Bine spus uzată, aprobă Ruth ca pentru sine. Problema este că

totul este uzat! Tot ce avem!

Totuși, inima i se mai înmuie când văzu cum tata se trudi din greu să repare roata.

Tata lucrează din greu! Și asta pentru noi – pentru noi toți! În timp ce acest adevăr își lăsa amprenta în inima lui Ruth, ea se înroși de rușine din cauză că de atâtea ori se plângea.

Urmând instrucțiunile tatălui, Ernest tăie un sac în fâșii lungi. Owen împreună cu tata au înfășurat obada de lemn cu aceste fâșii pentru ca rama de fier să nu joace. De data aceasta rama se împotrivi bățăilor de ciocan și abia după mai multe bățai începu, încetul cu încetul, să treacă peste obada înfășurată.

— Acum chiar că nu mai joacă, respiră din greu Owen, după ce rama a fost pusă la loc. E nevoie și de brațe puternice, chicoti el.

— Îmi dau seama că ar fi trebuit să înfășurăm obada de la început, spuse tata. Acum, dacă legăm cu sârmă rama de obadă, fâșiile de pânză nu se vor uza.

Își îndreptă spatele.

— Acum toată lumea la căruță! strigă el. E târziu și ar trebui să mergem măcar câțiva kilometri.

Dealurile ușor ondulate erau acum înlocuite de dealuri abrupte, și când trecură prin orașelul Czar, adăpostit între două dealuri, tata începu să caute un loc unde să înnopteze.

— Tată, uite! strigă Leroy, zărind o fermă în fața lor. Vezi ferma aceea? Și încă au o baltă mare de partea cealaltă a drumului.

— Ne oprim și le cerem permisiunea de a campa. Pare un loc bun. Tata se uită la pășune și la iarba crescută din plin.

Cioc! Cioc! Tata bătu la ușa casei.

Se auzi scârțâitul unui scaun care a fost dat la o parte. Puteau auzi cum cineva șoptea:

— A venit cineva! Cine-o fi?

Ușa a fost deschisă și apără un bărbat.

— Da? întrebă el.

— Mă numesc Abram Kauffman, spuse tata zâmbind și întinzându-i mâna. Iar acesta este fiul meu, Leroy.

Leroy dădu mâna cu străinul care se prezentă a fi John Freemarks.

— Ne mutăm în est, îi explică tata, și ne întrebam dacă ne-ați

permite să înnoptăm lângă balta dumneavoastră pentru că avem și vaci.

Domnul Freemarks privi dincolo de tata la căruțe. Leroy își ținu respirația de teamă să nu fie refuzați.

— Nu, răspunse el încet, nu puteți campa lângă baltă. Dar... făcu el o pauză, ne-am bucura dacă v-ați aduce căruțele lângă casă și ați lăsa vacile să pască pe câmpul liber din spatele casei.

Ochii îi străluciră veseli, când îi făcu din ochi lui Leroy.

— Te-am păcălit puțin, nu-i așa băiete? Pentru puțin timp ai crezut că sunt cel mai rău om pe care l-ai întâlnit.

Leroy râse timid, pentru că chiar asta gândise când domnul Freemarks a spus nu.

— Mulțumim pentru generozitatea dumneavoastră, spuse tata acceptând oferta. Domnul s-a îngrijit de noi în fiecare zi, folosindu-se de bunătatea unor străini ca dumneavoastră, înseamnă foarte mult pentru noi faptul că ne-ați primit cu atâta bunătate.

Leroy privi dincolo de bărbat, în bucătărie, unde familia era așezată.

Niciun băiat de vârsta mea, observă el dezamăgit. Sunt doar niște băieți mai mici decât mine și niște fete.

— Hai, Leroy, îl întrerupse tata din gândurile lui. E timpul să ne apucăm de treabă și să așezăm tabăra.

Evelyn și Ruth spălau vasele când auziră o bătaie în ușa de la căruță.

— Bună, fetelor! strigă Ruth din cadrul ușii. Veniți sus și vedeți căsuța noastră.

Sfioase, musafirele urcară pe scară în microbuz; apoi priviră încântate în jurul lor.

— Este o casă de jucărie adevărată, îi șopti fata mai mică surorii ei mai mari.

Ruth îi zâmbi călduros și, după ce făcură cunoștință, le invită

SCANDALAGIII

pe fetițe să ocupe loc pe paturile joase.

— Părinții noștri v-au invitat să veniți cu toții acasă la noi, după ce vă așezați tabăra.

Mesajul a fost adus de Elenor, fata cea mai mare.

— Ne-ar face plăcere să ne cunoaștem mai bine, o asigură mama. Fetelor, voi puteți merge, termin eu ordinea.

La început, fetele nu se simțeau în largul lor unele cu altele, dar când Elenor sugeră să îi dea în leagăn pe cei mai mici, nu a durat mult până când se auzi râsul lor vesel și fericit.

Se lăsa amurgul și aerul nopții era umed și rece când, ținându-se de mână, noile prietene se îndreptară spre casă.

— Chiar la timp, să mâncați biscuiți, le întâmpină în casă mama lui Elenor.

Timpul parcă zbură și nu după multă vreme cele două familii își luară rămas-bun și-și mulțumiră una alteia. Apoi familia Kauffman merse la căruță.

— Acum mai cunoaștem niște oameni de treabă, șopti Marilyn fericită.

— Da, și acum mai am o prietenă căreia să-i scriu, îi spuse Ruth mamei. Elenor vrea să-i scriu imediat ce ne stabilim în noul cămin.

rfe

Capitolul 15

BĂTĂLIA LUI OWEN

vineri, 5 iunie

Dimineața sosi mult prea repede, pentru că la ora 5 tata îi trezi pe Ernest, pe Owen și pe Ruth să se apuce de treabă.

Mama a făcut o oală mare de terci de ovăz pentru lucrătorii matinali, apoi a tăiat pâine și a pregătit niște sandvișuri cu gem pentru cei care încă dormeau.

Pe la 6: 15 caii au fost legați la căruțe, gata de plecare.

Brrr! Mi-efrig! tremură Ruth, ridicându-și mai sus gulerul de la geacă. Conducea cu o mână. Cealaltă o ținea în buzunar. *Dacă schimb mâinile îmi va fi puțin mai cald*, oftă ea.

Încă mai avem de parcurs mulți kilometri! Când vom ajunge? Mâine vor fi două săptămâni de când ne-am pornit la drum, și totuși, pare să fi trecut mult mai mult timp. Noua noastră casă – oare cum va fi? Voi avea prietene? Prietene apropiate? Erau atâtea lucruri la care se putea gândi și avea atâtea întrebări.

Cu două căruțe mai în spate era și Owen dus pe gânduri. Știa că vor ajunge în Metiskow cândva pe la amiază, și încă nu găsisese ocazia și nici curajul să vorbească cu Ernest.

Ce bine era dacă nu m-aș fi răzbunat, se gândi el cu căință.

Toată dimineața se frământă. Știa că este un păcătos pierdut și fără pace. Răbdător, Păstorul blând stăruia la inima lui Owen,

amintindu-i de nevoia lui și de multe versete pe care le-a studiat sau le-a auzit de când a cunoscut familia Kauffman.

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”. „Crede în Domnul Iisus, și vei fi mântuit tu și casa ta”. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne

BĂTĂLIA LUI OWEN

Ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”. „Pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Owen era istovit încercând să se auto-justifice. Cunoștea și aprecia pe mulți oameni din Tofield, pe care-i întâlnise când a frecventat cu Ernest biserica. Nu știuse prea multe despre Dumnezeu și despre Biblie, dar puțin câte puțin mesajul salvării devenea tot mai clar.

Doar de când călătoresc împreună cu familia Kauffman am înțeles ce înseamnă să fii creștin și să crezi din inimă în Dumnezeu.

Inima lui Owen se încălzi când simți dragostea și acceptarea sinceră a acestei familii atât față de el, cât și față de cei pe care îi întâlneau.

Dar un lucru se contura amenințător și prevestea ceva rău înaintea lui, oprindu-l din a accepta mila lui Dumnezeu. Știa că avea ceva de mărturisit și, apoi, ce se va întâmpla cu prietenia dintre el și familia Kauffman? Niciodată nu mai întâlnise o fată atât de nobilă ca Ruth. Ce va gândi despre el dacă i-ar cunoaște trecutul?

Metiskow! Emoționat, Owen intră pe cărămizii familiare. Nu se schimbaseră prea multe. În față se întindeau dealurile pe care evadase el ocazional, când Delbert îl lăsase singur acasă să lucreze, în timp ce el și soția își luară o zi de odihnă. Nu putea vedea ferma lor de pe acest drum, dar aproape că ajunseră la drumul care ducea într-acolo.

În timp ce se apropiau de periferia orașului Metiskow, tata se opri lângă un pârau, a cărui apă curgea repede, pentru a mânca prânzul.

Vai, ce repede a mai trecut dimineața! se gândi Ruth, sărind cu ușurință din căruță.

— Am crezut că tata nu o să mai oprească niciodată. Suntem foarte flămânde! o întâmpină Marilyn pe Ruth în timp ce urcă pe scară.

— Asta din cauză că la micul dejun am mâncat doar sandvișuri cu gem, o lămuri Rose.

— Somnoroaselor, ce altceva doreți? le tachina Ruth, îndepărtând niște cârlionți de pe fruntea lui Rose. Știți că eu, de fapt, mă întrebam de ce oprește tata atât de curând? Dar acum, dacă tot am oprit, parcă mi s-a făcut și mie foame. Haideți să aducem niște apă și în scurt timp va fi gata și mâncarea pentru prânz.

Rose o urmă, nerăbdătoare să o ajute. Îi plăcea foarte mult să fie cu sora ei mai mare.

— Mamă, trebuie să mai cumpărăm niște ovăz, spuse tata după ce termină de mâncat. Vacile au nevoie de mai multă odihnă, deoarece ne-am pornit la drum dimineța, devreme. Dacă băieții mă însoțesc acum la magazie, atunci când ne întoarcem cu toții, vom avea câteva ore libere pentru a ne odihni. Leroy, adu trei saci, cred că ajung să punem opt banițe de ovăz. Haideți băieți!

Owen se agită.

Numai să nu ne întâlnim cu cineva cunoscut.

Ernest se întreba de ce prietenul lui era atât de agitat. În gând se rugă ca Owen să-i împărtășească ce-l tulbura și să fie gata să renunțe la sine și la toate celelalte lucruri pentru adevărata fericire.

Când se întoarseră de la magazie, Leroy se alătură lui Marilyn, Rose și Evelyn să se joace cu bilele, care erau făcute din cele mai fine pietre găsite. Era avantajos pentru ei că învățară să se descurce cu ce aveau la dispoziție. Copiii nu duceau niciodată lipsă de jocuri, chiar dacă tot ce aveau era imaginația și ceea ce le oferea natura.

Neliniștit, Owen privea la Leroy care trasa două linii pentru jocul lor. După ce fiecare echipă își alege locul, încerca să lovească bilele celeilalte echipe și să le scoată în afara liniei.

— Ernest, hai să ne plimbăm pe lângă pârau, îi șopti Owen grabnic.

— Bine, fu de-acord Ernest. Dar mai întâi să le spun celorlalți unde mergem.

— Rugați-vă pentru Owen, îi spuse Ernest lui tata înainte de a pleca. Cred că Dumnezeu îl cercetează.

Tăcuți, cei doi băieți se furișară să nu fie văzuți de cei mai mici.

— Owen este foarte tulburat, le spuse tatăl, mamei și lui Ruth, după ce băieții au dispărut printre sălcii. Ernest ne-a spus să ne rugăm pentru el. Au mers împreună la plimbare. Haideți să îngenunchem și să ne rugăm, implorându-L pe Dumnezeu să-i dea lui Owen curajul de a răspunde chemării lui Dumnezeu.

Umila căruță deveni un loc sfânt în timp ce tata, mama și Ruth se rugau pentru sufletul lui Owen.

La capătul potecii erau niște sălcii sub care se adăposti Owen.

— Ernest, trebuie să vorbesc cu tine, începu el cu o voce înecată de emoție. Ești cu câțiva ani mai mic decât mine, dar pari a fi mai mare și mai înțelept decât mine. Am nevoie de ajutor!

— Continuă, Owen. Ernest îl prinse încurajator pe prietenul său de umăr. Dacă pot, te ajut cu cea mai mare plăcere.

Apoi Owen îi relatează tot trecutul ascuns și-i spuse lui Ernest de zilele din copilărie. Ernest ascultă, suferind alături de prietenul său în timp ce-i povestea de anii când a crescut și se bucură din nou gândindu-se la binecuvântarea de a fi crescut de părinți care aveau frică de Dumnezeu.

— Îți vorbește Dumnezeu acum? îi puse Ernest întrebarea care-l măcina.

— Dacă îmi vorbește? oftă Owen. M-am luptat cu Dumnezeu aproape toată săptămâna. De când sunt cu familia voastră am înțeles și mai bine lucrurile pe care le-am auzit și le-am văzut ori de câte ori am fost cu oameni asemenea vouă. Voi trăiți pentru Dumnezeu! vorbiți cu El! Prin viața pe care o trăiți dovediți dependența de Dumnezeu.

— Atunci acceptă-L pe Hristos, Owen! Spune-l lui Dumnezeu că te pocăiești de păcatele tale și că vrei să fii copilul Lui. Roagă-L să te curețe și să te mântuiască, și El o va face! Vocea lui Ernest răsună convingătoare.

— Dar Dumnezeu spune că trebuie să mărturisim și eu trebuie să mă împac cu o persoană pentru care nu simt niciun pic de dragoste.

— Vrei să-l chem pe tata? îl întreabă Ernest, neștiind cum să-l ajute pe Owen.

— Nu, te rog, nu! Owen dădu din cap în semn că nu.

— Mai vreau să-ți spun ceva.

Între cei doi se așternu o tăcere grea, iar rugăciunile lui Ernest se împleteau cu cele ale părinților lui și ale lui Ruth pentru mântuirea sufletului lui Owen.

— Este despre sora ta, Ruth. Owen îl surprinse pe Ernest cu această mărturisire. O admiră. Îmi... îmi place de ea și ce... ce ar crede ea dacă ar ști că... am furat... și am mințit... și... și...

BĂTĂLIA LUI OWEN

m-am răzbunat?

Ce să-i spun? se rugă Ernest, căutând insistent cuvintele potrivite.

— Owen, cred că te înțeleg, spuse Ernest rar, dar ce gândește Ruth n-ar trebui să influențeze decizia ta. Este o soră minunată și înțeleg de ce o admiri, pentru că ea este credincioasă și încearcă să facă voia lui Dumnezeu. Dar mai întâi tu trebuie să te împaci cu Dumnezeu și apoi Dumnezeu îți va da har pentru orice are pregătit pentru tine.

— Ai dreptate, îi răspunse Owen cu greu. Ernest, trebuie să rămân singur. Înainte să pleci, trebuie să-ți spun ceva. Cu două săptămâni înainte de a pleca de la Delbert, care locuiește în Metiskow, l-am auzit pe el și soția lui discutând despre mine. Citeau o scrisoare de la Brent, un alt verișor de-al tatălui meu. Brent s-a oferit să mă țină la el în următorii ani. Delbert era supărat și i-a spus soției lui că se bucură că a citit scrisoarea înainte de a ajunge la mine. Avea de gând să o distrugă astfel încât să nu știu de oferta lui Brent. Delbert dorea să muncesc la el până la vârsta majoratului. Și a mai spus că nu ar câștiga tot atâția bani dacă trebuia să plătească pe cineva să-l ajute la treabă. Din cauza aceasta m-am mâniat. Delbert nu-mi dădea niciodată bani de cheltuielă, nici timp liber sau orice altceva care să fie al meu. Atunci am decis să plec și să merg de unul singur la Brent. La scurt timp după aceasta, Delbert și soția lui au plecat într-o dimineață devreme, plănuiind să se întoarcă a doua zi. Am căutat banii peste tot prin casă și până la urmă am găsit niște bani ascunși într-un ceainic din spatele dulapului. Am luat trei dolari, restul i-am lăsat. Apoi am mers în grajd și anumit am spart yala de la magazia de cereale și am dat drumul la cea mai bună vacă să se înfrupte după bunul plac, sperând că se va umfla și va muri. Înainte de a pleca, le-am scris spunându-le unde merg. Le-am spus că dacă vreodată vor scoate vorbe despre mine, atunci și eu voi scoate o grămadă de vorbe adevărate despre ei și despre cum s-au purtat cu mine.

După ce termină de vorbit, Owen stătu cu capul în mâini, arătând de parcă era un cățeluș bătut și rătăcit. Ernest întrerupse tăcerea grea.

— Vreau să știi, Owen, că le-am cerut lui tata, mamei și lui

Ruth să se roage pentru tine, când le-am spus unde mergem. Ernest vorbi compătimitor, în timp ce se ridică să plece.

— Mulțumesc, Ernest. Am nevoie de rugăciune, rosti Owen. Când ajunse la căruță, Ernest le spuse părinților și lui Ruth povestea lui Owen, omițând doar faptul că lui Owen îi plăcea de sora lui.

— Când Owen va experimenta pacea lui Dumnezeu în inimă, Domnul îi va da harul să-și îndrepte greșelile din trecut, reflectă tatăl.

— Săracul băiat. Mama ar fi vrut să-l ajute și să-i arate dragostea de mamă pe care n-a experimentat-o niciodată.

După ce a rămas singur, Owen îngenunche, predându-se în totalitate lui Dumnezeu, fiind gata să plătească orice preț pentru a avea pace cu Dumnezeu – nu conta cât de mare avea să fie prețul. Cerul se bucura în timp ce un alt suflet pierdut a fost eliberat și un nume nou a fost scris în Cartea Vieții.

Cu povara păcatelor ridicată, Owen se minună de pacea care-i inundă sufletul.

Sfânt ești, sfânt ești, sfânt ești, Dumnezeu puternic

Tot ce ai creat Te laudă-n cer și pe pământ.

Sfânt ești, sfânt ești, sfânt ești, bun, milos și darnic.

Doamne, ești veșnic: Tată, Fiu, Duh Sfânt!

Îi sălta inima de bucurie, amintindu-și de cântarea de pe deal înălțată de familia Kauffman. Acum li se putea alătura și cunoștea adevărata adâncime și însemnătate a cuvintelor de laudă.

Un nou Owen se reîntoarce la familia care-l aștepta. Pasul vioi și fața senină le arăta clar că a câștigat bătălia pe care o duse cu Satan și cu sine.

— Domnul să te binecuvânteze! îi strânse tatăl mâna. Slavă lui Dumnezeu pentru pacea care întrece orice pricepere! Nu mai ești doar Owen Harding, ci și un frate în Hristos.

Adunând familia, tatăl înălță o rugăciune de mulțumire înainte de a pleca din Metiskow, loc care întotdeauna le va trezi amintiri deosebite.

Ruth îi zâmbi cu sinceritate lui Owen și se duse la căruța ei, gata să meargă în urma lui tata.

Metiskow se dovedi ultima localitate de pe șes, iar acum familia ajunse din nou în zona deluroasă. Întunericul amenința

BĂTĂLIA LUI OWEN

să-i cuprindă înainte ca tata să găsească un loc de poposire lângă o apă.

— Cât am mers astăzi? întrebă Ernest în timp ce au priponit

vacile pentru noapte.

— Aproape 33 kilometri, răspunse tata. E mult pentru vaci, dar se pare că sunt foarte bine.

— Sunt obosit, căscă Leroy intrând în microbuz.

— Da, e timpul de culcare. Mama schimbă apa din lighean ca bărbații să aibă apă curată să se spele.

— Merg până mai jos să văd cine locuiește în casa aceea, îi spuse tatăl mamei. Nu este o fermă, ci doar câteva clădiri. O să mă întorc pentru timpul de închinare.

Tata îi luă pe Owen și Ernest împreună cu el. La ușă răspunse o femeie mai în vârstă. Tatăl se prezentă și-i explică motivul pentru care au parcat căruțele.

— Sunt doamna Thomson, spuse ea, luminându-se la față de parcă ar fi fost prieteni de-o viață. Ați spus că vă mutați în Guernsey?

Fără a mai aștepta răspunsul lor continuă:

— Am locuit și eu în Guernsey cu ceva timp în urmă! Vai! Vai! Ce coincidență!

Vorbi neîntreruptă.

— Adevărul e că sunt din Ontario, dar îmi place să spun că Guernsey este a doua mea casă.

Apoi continuă să le spună cât de singuratică se simțea de când se mutase aici.

— Nu prea mai sunt bună de nimic. Chiar fiul meu și soția lui nu mai vin să mă viziteze prea des.

Vocea îi tremura de emoție, amintindu-și de clipele triste și pline de amărăciune.

— Sunteți menoniți? îi întreabă ea dintr-odată, schimbând subiectul. Menoniții sunt oameni buni. îi cunosc pe toți din Guernsey. Sunt oameni de treabă. Vai! Ce coincidență!

Când se opri puțin din povestit, tata îi răspunse întrebării.

— Da, suntem menoniți. Dacă suntem oameni buni asta se datorează lui Iisus Hristos, care a fost răstignit pentru păcatele noastre, schimbându-ne inima și natura. În noi înșine nu suntem buni; doar prin harul Lui mântuitor, care este la dispoziția omenirii

suntem ce suntem, mărturisi tata, sperând să aducă o rază de lumină și speranță în inima aceasta îndurerată și singuratică.

De această dată doamna Thomson nu avu nimic de spus, ci doar

dădu aprobator din cap.

Când ea rămase tăcută, tata spuse din nou:

— Doar am vrut să facem cunoștință cu vecinii noștri și am vrut să știți și dumneavoastră cine a campat în apropiere. Acum ne întoarcem în tabără.

— Salutați-i pe cei din Guernsey din partea mea, spuse doamna Thomson. Și vă mulțumesc că v-ați oprit pe la mine. Știu că voi dormi mai bine acum că știu ale cui sunt căruțele. Eram cam neliniștită când le-am văzut și chiar mă gândeam că poate sunt ale unor țigani.

— Tabăra noastră de aici nu este o coincidență așa cum crede doamna Thomson, le spuse tata băieților când se întorceau la locul de campare. Din cauză că suntem copiii lui Dumnezeu, El ne conduce pașii și cunoaște chiar și lucrurile ascunse ale inimilor noastre. Știa unde locuiește doamna Thomson.

— Înseamnă că Dumnezeu te-a îndrumat să vezi cine locuiește în acea casă? Întrebă Owen. Ca să fii o mărturie?

— Da, fu de acord tata. Într-un verset din Evanghelia după Ioan scrie: „Știi toate lucrurile” și în Iov spune: „Dar El știe ce cale am urmat”. Apoi un alt verset spune: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui!” Și, Owen, îl întrebă el, nu simți că Domnul ți-a călăuzit și ție pașii?

— Cu siguranță, răspunse Owen. Altfel, astăzi nu aș fi copilul Său.

Inima lui Ernest sălta de bucurie când auzi mărturia lui Owen și când urcară scările în umilul lor cămin. Ernest avea încredere că Owen va fi gata să-L lase pe Dumnezeu să-L călăuzească în continuare.

Capitolul 16

SASKATCHEWAN

sâmbătă, 6 iunie

A picurat puțin în timpul nopții și umiditatea se răspândi prin aerul rece, când tabăra porni la drum, la ora 06: 30.

Cei patru copii mai mici dormeau buștean, când căruțele o luară din loc. Dar bălăbăneala continuă îi trezi în scurt timp pe cei care dormeau, iar ei mâncară sandvișurile cu gem pregătite mai devreme de mama.

— Leroy, lasă-mă în pace! strigă Rose când el o trase a treia oară de cârlionți.

— Hai și stai lângă mine. Evelyn se dădu într-o parte, făcându-i loc pe patul de jos astfel încât Leroy să nu-i mai ajungă cârlionții.

— Unde-i sandvișul meu? insistă ea.

— Dorești ceva? o întreabă Leroy nevinovat, privind peste marginea patului de sus.

— Unde-i sandvișul meu?

— Hm! Ce bun e! o tachina Leroy, deschizându-și larg gura și prefăcându-se că mușcă din sandviș.

Evelyn îi apucă din mână sandvișul, recuperându-și micul dejun.

— Of! Leroy ăsta! bodogăni ea lui Rose. Mi-ar plăcea să fie mai cald în această dimineață, atunci el n-ar fi aici să ne deranjeze.

— Faceți curățenie în microbuz! îi îndemnă mama pe copii după ce au mâncat. Apoi Leroy va mână caii, în timp ce eu vă voi pieptăna.

Căruțele înaintară pe drumul curbat, în susul și în josul dealurilor maronii, prăfuite și însetate. În urma cailor se ridica

un nor de praf. Ploaia ușoară de seara trecută nu a fost de-ajuns să rezolve problema prafului.

Pe la mijlocul dimineții, ajunseră în orașul de întindere potrivită, pe nume Provost. Dar nu văzură decât puțin din curțile frumos împrejmuite în timp ce tata mână caii la pas pe o stradă dosnică.

— Spre est! Continuați a merge spre est! Spre est! Continuați a merge spre est! Păreau a spune copitele cailor tropăind la unison.

— Daaa! Spre est! Daaa! Spre est! scârțâiau roțile de la căruță în timp ce rama de fier se lovea de prundiș, învârtindu-se neconținut pe drum.

— Ce liniște binecuvântată! murmură Ruth când încetă gălăgia de la prânz și se trezi singură fără vreo responsabilitate care să-i ceară atenția imediată.

— Vine un camion cu remorcă încărcat! strigă Leroy încântat, spulberând liniștea de după masa de prânz. Sunt încărcate cu mobilă; se pare că se mută cineva!

Ruth se alătură familiei când camionul se opri lângă caravana lor și tata îi întreabă pe călători încotro merg.

— Suntem din Unity, Saskatchewan, răspunse bărbatul. Localitatea este cam la 80 kilometri de aici, la est. Ne mutăm cam la 16 kilometri de partea aceasta a Edmonton-ului.

Cele două familii discută câteva minute. Apoi își iau rămas-bun și își urară o călătorie bună. Cei din familia Kauffman îi urmări pe ceilalți călători în timp ce plecau.

— Gândiți-vă! Vor fi în noul lor cămin într-o zi! preciza Evelyn. Și noi călătorim de două săptămâni și nici măcar n-am ajuns la jumătatea drumului.

— Așa-i! oftă Ruth

— Dar e mai distractiv pentru noi, accentua Evelyn. Doar gândiți-vă la tot ce-am făcut.

Înainte de a încheia perioada de odihnă, Leroy îi deranja pe toți din nou strigând:

— Încă un camion! De data aceasta pare a fi unul care colectează smântână.

Ernest făcu camionului semn cu mâna să oprească, iar șoferul, cu bucurie, le luă smântână.

— Până acum am avut doar smântână dulce, îi spuse Ernest
SASKATCHEWAN

șoferului după ce o testă. Vă mulțumesc că ați oprit.

Făcând din mână, șoferul amabil porni din nou la drum. În scurt timp, camionul dispăru și tata hotărî că era timpul să-și continue călătoria. El o luă primul din loc, apoi Owen în spatele lui, iar mama îl urma, după care era Ruth, în spate.

— O să mă agăț de spatele căruței, când coborâm dealul acesta, îi șopti Leroy lui Evelyn când se prinseră de căruța mamei. Picioarele îi alergau tot mai repede în timp ce se ținea de spatele căruței.

— Uraa! rosti Leroy gâfâind, când caii încetăriră la pas. Ce fain a fost! Hai încearcă și tu!

Când începură să coboare dealul următor, Evelyn se prinse de spatele căruței și alergă lângă Leroy.

— Ce fain e! De ce nu încercați și voi? le întrebă ea pe Marilyn și pe Rose, invitându-le să li se alăture la această distracție. La vale, caii merg la trap și puteți ține pasul cu ei, le încuraja ea.

După câteva încercări, Marilyn și Rose se urcară în coșul căruței. Dar Evelyn și Leroy continuă să alerge la vale. Era după-amiaza târziu, când Evelyn se trânti jos lângă drum să se odihnească.

— Sunt prea obosită să mai alerg, îi spuse Evelyn lui Leroy. Haideți să ne odihnim pe deal până vine Ernest și pe urmă vom merge cu el mai departe.

Evelyn și Leroy se uitau la căruța mamei ce cobora dealul abrupt. Caii tropăiau vioi, la început mai încet, și apoi tot mai repede, în timp ce căruța grea îi împingea din spate.

— Leroy! Leroy! strigă dintr-odată Evelyn alarmată, când caii o luară galop și începură să fugă la vale.

Microbuzul se balansa într-o parte și-n alta. Mama ținea strâns hățurile. Vasele zdrăngăneau pe jos. Cu ochii mari și speriate, Marilyn și Rose se țineau strâns de marginea patului, prea îngrozite pentru a mai scoate vreun sunet.

— Oh, Doamne! strigă mama cu disperare. Ocroțește-ne cu mâna Ta.

— Oh, nu! spuse Ruth icnind de spaimă, când ajunse pe vârful dealului și văzu microbuzul mamei legănându-se în toate părțile, în timp ce mergea repede la vale.

Dragă Doamne, se rugă ea neajutorată, ai grijă de mama.

Ținând caii în frâu, Ruth așteptă. În cele din urmă se liniști când văzu caii mamei cum încetineau și incidentul trecuse.

Doamne, îți mulțumesc. Îți mulțumesc. Inima îi era plină de bucurie.

Cu grijă, ținând hățurile strâns ca acești cai să meargă la pas încet, Ruth începu să coboare. Ajungând jos, opri în spatele mamei, sări din căruță și se grăbi la microbuz să se asigure că totul era în regulă. O găsi pe mama tremurând și palidă la față, odihnindu-se pe marginea sobei.

— Slavă Domnului că am ajuns jos cu bine, îi zâmbi mama ușor lui Ruth. Dacă mă odihnesc câteva minute, cred că voi fi în stare să conduc din nou.

— Marilyn, mergi și spune-i lui tata și lui Owen de ce ne-am oprit, o îndemnă Ruth după ce o îmbrățișa mângâietoare pe Marilyn, care era înspăimântată. Spune-i lui tata că în curând vom porni din nou la drum.

Ascultătoare, Marilyn se întoarse curând și, cu respirația întretăiată, le informă:

— Tata o să ne aștepte la marginea orașului Saskatchewan și nu mai este mult până când ajungem acolo.

Mama și Ruth porniră în scurt timp la drum și nu dură mult până când îl ajunse pe tata la un indicator mare de lemn pe care scria:

„Bine ați venit în Saskatchewan!”

Când ajunse și Ernest cu vacile, tata anunță:

— Vom mulge vacile aici, va fi prea târziu să așteptăm până ajungem lângă lacul Macklin, unde aş vrea să rămânem și duminică.

— Hai să facem ceva diferit, îi șopti Ernest lui Leroy când au mers să ia gălețile de lapte.

Mânând o vacă lângă indicatorul pe care scria „Bine ați venit în Saskatchewan”, Ernest își așeză taburetele în Alberta.

— Acum pot spune că am muls în Alberta vaca mea din Saskatchewan, îi zâmbi el lui Leroy.

— Ernest! izbucni Leroy în râs, când alergă să-i spună lui Owen.

Vacile cooperară foarte bine, de parcă nu avea nicio importanță că erau mulse pe marginea drumului, dar pentru Ruth această experiență era umilitoare.

SASKATCHEWAN

Măcar nu trece nicio mașină acum pe aici, se gândi ea mulțumită, când termină de muls și ultima vacă.

— Tata a spus că astăzi am mers 32 de kilometri! Ei informă Leroy pe Ernest și pe Owen, nevenindu-i a crede când ajunseră lângă lacul Macklin.

— Bine! se bucură Ernest. Și acum ne aflăm în Saskatchewan.

91 Capitolul 17

A TREIA DUMINICĂ

duminică, 7 iunie

Brrr! Era frig și ud! Chiar dacă lemnele pocneau voioase în sobă, așternuturile erau jilave din cauza prelatei umede care acoperea căruța. Pământul era acoperit cu rouă din abundență, dând impresia că a plouat, în timp ce norii negri atârnav aproape de pământ, promițând o zi mohorâtă și ploioasă. Era ora 10: 00 când terminară treaba și se adunară să mănânce micul dejun.

— Ce delicioasă e mâncarea! comentă Ernest în timp ce se servi cu o lingură de mâncare fierbinte.

— Cerealele acestea întotdeauna sunt mai bune decât fulgii de ovăz, îl aprobă mama. Bucățelele de grâu măcinat îi dau un gust plăcut.

— Îți umple stomacul și îți ține de foame pentru mai mult timp, adăuga Owen.

După ce spălară și puseră la loc puținele farfurii, tata propuse ca fiecare să-și găsească un loc în microbuz pentru timpul de închinare de

duminică dimineața. Cu cei mici așezați pe paturile de jos, fiecare își putu găsi un loc confortabil.

— În această dimineață, timpul nostru de închinare va fi diferit decât de obicei, mai ales că stăm înghesuiți, începu tata. Fiecare va participa la acest program.

— Dar ce să fac eu? întrebă Owen, temându-se ca nu cumva să greșească în vreun fel.

— Îmi place ideea, îi șopti Marilyn lui Rose, chicotind destul de tare.

— Șșst! îi spuse tata uitându-se la ea. Fiți atenți. Haideți să

Începem, iar Ruth o să ne conducă la două cântări.

Owen îi aruncă o privire lui Ruth, care stătea sfioasă lângă cutia de lemne, fără a ști că este urmărită. Ce față frumoasă are! Dar ceea ce-i atrăgea atenția cel mai mult era expresia feței cinstite, luminoase și plină de pace.

Întotdeauna a fost protejată într-un cămin plin de dragoste și niciodată nu a experimentat tulburarea și confuzia din lume, reflectă el. Se gândi neliniștit la cât de diferite erau copilăriile lor. Ar putea vreodată să trăiască la înălțimea așteptărilor pe care le avea ea de la prietenii ei apropiați? Totuși, ce-ar trebui să-l motiveze cu adevărat să-L slujească pe Dumnezeu? Ernest a spus că un creștin renunță la eul său.

Owen se luptă pe moment cu sine. Da. Își dorea din toată inima să trăiască într-adevăr pentru Domnul, indiferent de ceea ce-i rezerva viitorul. Cu o privire hotărâtă în ochi, ascunse undeva, într-un colț din adâncul inimii, imaginea lui Ruth. Avea multe lucruri de învățat și încă trebuia să crească din punct de vedere spiritual, și nimic nu ar trebui să-l împiedice.

Mai mult decât orice vreau să fac voia Lui, se hotărî el, ascultând atent la cântarea pe care o sugerase Ruth.

„Condu-ne pe noi, Iehoval/Prin pustiul acesta, /” Ce adevărați contemplă Owen. *„Slabi suntem noi, Tu ești tare, / Poartă-ne dar pe brațe!*

Mesajul îl cutremură și îl cercetă, dându-i curajul de a persevera.

Ernest se bucură când văzu convingerea cu care cânta Owen. După ce terminară de cântat, tata se uită la copiii mai mici și-i întrebă:

— Leroy, care grup de oameni a făcut o călătorie lungă?

— Copiii lui Israel.

— Așa este, îl aprobă tata. Acum o vom lua de la început să discutăm despre detaliile acelei călătorii.

Urmă o discuție plină de viață, prin care au scos în evidență felul minunat în care Dumnezeu a condus israeliții printr-un stâlp de foc, care-i lumina noaptea, și un stâlp de nor, care-i conducea ziua. Și-au amintit cum Dumnezeu a făcut un drum uscat prin Marea Roșie să treacă de partea cealaltă și cum Dumnezeu le-a dat mâncare în fiecare zi.

A TREIA DUMINICĂ

Discutară despre felul în care israeliții au cârtit și care au fost consecințele necredinței și neascultării – nu au intrat în țara promisă, ci au rătăcit prin pustie timp de patruzeci de ani până când au murit toți acei care au cârtit și până când a crescut generația tânără.

— Călătoria noastră este mult mai ușoară, nu-i așa surioaro? Ernest nu se putu abține să nu o tachineze pe Ruth după ce se termină timpul de închinare.

Ruth se înroși, dar răsă din toată inima.

— Acum nu facem nicio comparație și nici nu mai cârtesc. *Acum? Asta înseamnă că și Ruth are lucruri cu care se luptă.*

Era un gând nou pentru Owen și i-ar fi plăcut să audă mai multe.

— Hai să înfruntăm această zi posomorâtă și să ne plimbăm pe lângă lac, îi sugeră Ernest lui Owen în timp ce copiii mai mici începură să se joace cu bilele pe pat. Ruth și mama se așezară într-un loc să scrie niște scrisori.

Înainte să poată răspunde Owen, mama îl întrerupse când se întoarse către tata și-i spuse:

— Îi scriu Barbarei Olson. Știu că încă nu suntem în Guernsey, dar inima îmi este împovărată în privința ei. Am simțit dorința ei de a se preda Domnului, dar îi este teamă să nu-și rănească familia.

— Da, trebuie să ne rugăm continuu pentru ea și pentru Don, fu de acord tata. Poate că Dumnezeu se poate folosi de discuțiile din trecut pentru a-i încuraja să ia decizii bune.

Rugăciune. O povară pentru alții. Dragostea lui Martha și Abramfață de toți este evidentă, se gândi Owen.

— Mergem? întrebă Ernest când mama se apucă din nou de scris.

— Te urmez. Owen își luă jacheta și ieși afară după Ernest. Ruth se uită la băieții care plecară și îi spuse mamei:

— Nu-i așa că Owen s-a schimbat? El era întotdeauna foarte tăcut și trist, dar acum se vede că este bucuros să-L slujească pe Domnul. Le scriu fetelor de acasă și le spun aceste vești bune.

Ochii lui Ruth străluceau de fericire în timp ce se juca cu pixul în mână, părănd cufundată în gânduri.

Mama aruncă o privire rapidă fiicei sale, întrebându-se cu durere ce se ascundea în spatele feței visătoare. Parcă nu-i venea

a crede că în această vară Ruth va împlini optsprezece ani.
Timpul zboară iute!

Cu gingășie, mama o analiză pe Ruth.

Ce binecuvântare să am o fiică ascultătoare – una cu care le place să fie și cei mai mici și pe care o respectă. Și înțeleg cât de mult îl ajută și pe Ernest duhul ei blând. Și totuși... ea este încă atât de tânără! mama oftă, împovărată de gânduri. Trebuie să fiu atentă și să mă rog pentru ca s-o ajut și să o îndrum, astfel încât să aleagă bine calea pe care o are Domnul pentru ea.

Începu a ploua ușor, când băieții se cățărară pe marginea stâncoasă de lângă lac. Din când în când se opreau și aruncau pietre în apă.

— Ernest, îți amintești cum am plecat de la familia Delbert? Îl întrebă dintr-odată Owen.

Ernest dădu din cap, iar Owen continuă:

— Sunt sigur că trebuie să îndrept acele fapte. Știu că ar fi trebuit să rezolv aceste probleme când eram în Metiskow, dar eram prea laș să dau ochii cu ei. Acest lucru mă deranjează mereu. Oricând mă rog sau citesc, sau chiar când mă gândesc, conștiința îmi spune: *îndreaptă lucrurile față de Delbert.*

— Ai putea să le scrii și să le spui, îl încuraja Ernest.

— Cred că așa voi face. Și după ce ajung în Guernsey, sper să strâng destui bani ca să le plătesc vaca, pentru că mai mult ca sigur a murit, și să le dau înapoi banii luați. Mereu mă gândesc la acest lucru. Vreau să fac ce-i bine. Îmi era greu să-i iubesc până când am citit Matei 5 unde Dumnezeu ne poruncește să ne iubim dușmanii. Apoi m-am rugat și L-am rugat pe Domnul să mă ajute să-i iubesc. Nu înțeleg cum m-a ajutat Dumnezeu, dar El m-a eliberat de amărăciunea pe care o

simțeam față de ei și acum chiar îi iubesc.

— Mă bucur de mărturia ta cu privire la ce a făcut Domnul cu sentimentele tale față de familia Delbert.

Ernest se bucură cu Owen în timp ce se retrăgeau în tabără prin pâcla de ploaie.

— Îmi pare bine că vrei să îndrepti lucrurile. Acum trebuie și eu să-ți mărturisesc ceva. Într-o zi am povestit lui tata și mamei ceea ce mi-ai împărtășit lângă pârau, când te aflai la răscruce de drumuri. Era și Ruth acolo, așa că a auzit și ea.

A TREIA DUMINICĂ

— Ernest! exclamă Owen alarmat. Sper că nu ai spus totul! Dă-mi voie să termin, îl întrerupse Ernest. Le-am povestit totul în afară de sentimentele tale personale.

— Așa-i mai bine, răsuflă Owen ușurat. Mă bucur că le-ai spus. Sunt mai ușurat aflând că ei știu despre mine. Acum trebuie să acționez după cum am vorbit, spuse Owen hotărât, urcând scările microbuzului. Imediat o să scriu acea scrisoare.

Capitolul 18

LĂCUSTELE

luni, 8 iunie

— Aveți de plătit 1, 45 dolari pentru 10 kilograme de zahăr, 95 cenți pentru 10 kilograme de cereale Sunnyboy și 10 banițe de ovăz la 24, 5 cenți/baniță, făcând un total de 2, 45 dolari. Tot ce-ați cumpărat costă 4, 85 dolari.

Proprietarul magaziei de la Macklin îi dădu tatălui nota de plată după ce terminase calculele.

— Mă bucur că ați deschis la ora 7: 00, îi spuse tata plătindu-i cumpărăturile. Azi dimineată ne-am pornit la drum din partea de nord a lacului Macklin și până diseară am vrea să ajungem aproape de Denzil, explică el.

— De aici mai aveți de mers cam 38 de kilometri până în Denzil. Trebuie să vă grăbiți, îl atenționa vânzătorul cam sceptic, urmărindu-i cum puneau cumpărăturile în căruță.

Lăsară în urmă orașul Macklin, încă adormit, și ajunseră într-o zonă deluroasă, iar înaintea lor se întindea o regiune deluroasă pe kilometri întregi. Trecură de mai multe hectare de teren agricol până când zăriră o casă de fermă, înconjurată de copaci care să o protejeze de vânt.

— Ce ferme mari și la ce distanță mare sunt una de alta! exclamă Leroy.

— Așa sunt fermele din zona de prerie, îi explică tata lui Leroy. Dacă am merge înspre sud, acest teren agricol ar continua să se întindă pe sute de kilometri. Cu toate că de când am plecat de acasă am călătorit prin prerie, am întâlnit multe zone deluroase din cauză că suntem chiar la marginea preriilor. Saskatoon și Guernsey sunt situate chiar în prerie. Dacă am merge înspre est

LĂCUSTELE

din Guernsey, atunci am vedea o zonă de șes sau ușor deluroasă care se întinde pe sute de kilometri și în acea direcție.

— Îmi place aici, preciza Leroy. Sper să fie așa și în Guernsey! Soarele era deasupra lor când tata se opri pe marginea drumului pentru prânz. La scurt timp, după ce au dus vacile la păscut pe pajiștea verde de lângă marginea drumului, opri o camionetă lângă ei.

— Sunt un fermier de pe aici și locuiesc puțin mai încolo, se prezentă șoferul prietenos.

În scurt timp bărbații erau absorbiți într-o conversație plină de viață.

— Sunt mari fermele de aici? întrebă Leroy când a fost o pauză în conversația celor mari. Era nerăbdător să afle dacă presupunerea lui, că fermele de aici erau mari, era corectă.

— Bineînțeles că da, băiete, îi răspunse fermierul. Vecinul meu lucrează douăzeci și nouă de bucăți, un altul lucrează opt bucăți. Această parte a statului este cunoscută pentru fermele mari și prospere. Dar această primăvară a fost secetoasă și acum nu pare a fi prea bine pentru noi.

— Douăzeci și nouă de bucăți! Ernest știa că o bucată avea 250 ha. Douăzeci și nouă ori 250 ha ar fi... Ernest se opri și făcu calculele pe pământ. Asta înseamnă că acel fermier lucrează 7520 ha!

— Leroy, Owen, șopti Ernest, făcându-le semn să privească la calculele pe care le făcuse. Știați că douăzeci și nouă de bucăți înseamnă 7250 hectare?

Leroy făcu ochii mari de uimire.

— Sigur n-ar putea lucra atâta pământ cu caii! îi șopti înapoi. Fermierul auzi șușotelile băieților și explică:

— Când am spus că un fermier lucrează douăzeci și nouă de

bucăți, n-am vrut să spun că el lucrează tot acest pământ într-un an. Lăsăm jumătate din pământ să se odihnească și plantăm prin rotație în fiecare an. Într-un an lucrăm jumătate și în următorul o lucrăm pe cealaltă. Însă tot trebuie să desțelenim terenul care este lăsat să se odihnească, cu alte cuvinte, nu trebuie lăsat să crească buruienile. În general nu plantăm decât grâu, și primăvara și toamna angajăm oameni să ne ajute.

— Dar tot lucreți mult teren, remarcă tata. Douăzeci și nouă de bucăți ar fi 3125 hectare de grâu.

Leroy nu-și putea imagina ca o singură persoană să aibă atât de mult pământ. Ascultă atent când tata calcă cu voce tare.

— Să lucrezi aproximativ 3125 ha ar însemna să lucrezi un teren care se întinde pe 23 kilometri.

— Așa-i, aprobă fermierul dând din cap. E mult pământ. Dar este un singur fermier care lucrează atât de mult pământ. Ceilalți ai doar o bucată și jumătate sau două cel mult. Noi suntem fermieri mai mici, spuse el zâmbind.

Leroy era preocupat gândindu-se la 23 km de grâu.

— Când te gândești că într-o zi călătorim între 24 – 32 km. Dădu din cap, încercând să-și imagineze câmpurile mari de grâu.

— Unde mergeți? întrebă fermierul.

— Guernsey, răspunse tata.

— Atunci veți trece prin Denzil. Înainte de a ajunge în Denzil, veți trece prin niște zone unde sunt lăcuste. Pe aici lăcustele sunt mai puține, dar înspre sud sunt tot mai multe.

Cotcodac! Cotcodac! Găinile cotcodăceau speriate, întrerupându-i pe bărbați din conversație.

— Leroy, porcii! îl privi tata cu subînțeles.

Dezgustat, Leroy se duse să pună la loc porcii care, din când în când, păreau să li se facă poftă de ouă proaspete.

Ar trebui să ne debarasăm de găinii Ce enervante sunt! bolborosi el ca pentru sine.

Totuși, nu-și dorea să scape de ele. Știa că atunci când vor ajunge la noua lor casă, nu vor avea ouă dacă nu aveau găini. Și ce mult îi plăceau ochiurile prăjite cu gălbenușul moale!

Conform prezicerilor fermierului, după-amiază, înainte de a ajunge în Denzil, lăcustele erau peste tot! Pocnind și sărind mișunau peste tot încercând să găsească orice plantă verde și fragedă. Mâncau

continuu.

— Huh! Sunt atât de urâte. Mă duc în microbuz.

Erau la 10 kilometri depărtare de Denzil, când tata oprise la o fermă să întrebe unde ar fi un loc de campare.

— Cam la 800 m mai înainte este o fermă părăsită și are și o fântână cu apă bună, o informă tata pe mama la întoarcere.

— Hai să alergăm până acolo, îi șopti Evelyn lui Marilyn. Atunci vom ajunge primele acolo.

Rose hotărî să le însoțească, astfel cele trei fete se grăbiră să treacă de căruțe. În întrecerea lor de a depăși căruțele, mergeau în

101

zigzag pe drum, ferindu-se de lăcuste.

— Acum am obosit! se plânse Rose când ajunseră lângă clădirile de la fermă. De-abia mai respir.

— Măcar îi putem spune lui Leroy că noi am ajuns primele la locul de campare, spuse Evelyn satisfăcută.

— De ce? o întrebă Rose cu nevinovăție. Își trase răsuflarea. Contează?

— Păi... începu Evelyn, dar se opri.

— Vrea să-l supere pe Leroy, declară Marilyn fără ocolișuri. Adevărul nu suna prea bine și lui Evelyn îi era rușine. Oare nu-i amintise mama de multe ori că este nevoie de bunătate pentru a face pace?

— Haideți să nu-i spunem lui Leroy, spuse Evelyn repede, simțindu-se mai bine după ce decise să pună în practică sfatul mamei.

Ernest încercă să vadă dacă funcționează pompa de la fântână. După câteva pompări începu să curgă apă curată, strălucitoare.

— Vom spăla rufe în seara aceasta, acum că avem apă din belșug, îi spuse mama lui Ruth în timp ce pregăteau cina și puseseră niște apă la încălzit.

Se întunecase înainte de a întinde și ultimele rufe la uscat. Rufele fluturau în adierea blândă și caldă, care le ajuta pe femei să-și ducă la bun sfârșit treaba. Deasupra lor stelele scânteiau strălucitoare și semiluna le zâmbea, revărsându-și lumina blândă asupra lor.

Ruth aruncă apa în care spălaseră rufe și agăță vana pe laterala căruței. Se opri să admire seara frumoasă și călduroasă. Apoi, scoțând o găleată de apă pentru clătit, Ruth urcă scara microbuzului,

gata să-și termine treaba.

— Doar podeaua, îi șopti ea mamei. Nu dorea să-i trezească pe cei ce deja dormeau la locurile lor. Luă felinarul din cuiul de deasupra sobei și îl așează jos să vadă mai bine ce făcea.

— Aproape am terminat de frământat pâinea, adăugă mama. Ce mulțumită era când în sfârșit se cuibări în pat, mirosind podeaua umedă și auzind sunetul rufelor curate fluturând ușor afară.

— Ce dulce-i odihna omului care muncește din greu, oftă Ruth obosită.

Era extenuată, dar mulțumită, știind că terminase toată treaba.

Capitolul 19

LACUL

marți, 9 martie

Mama se trezi la 4 dimineața să pună pâinea în tăvi și să facă foc în sobă. Apoi o trezi pe Ruth.

— Aseară Domnul ne-a binecuvântat cu o adiere minunată care a uscat rufe, îi șopti mama lui Ruth în timp ce strângeau rufe de pe sârmă. Ce mult face că am terminate și aceste treburi.

Mama puse pâinea în cuptor. Ruth luă fierul de călcat de pe plită și începu a călca. Când se treziră bărbații să facă treaba, pâinea era coaptă, iar hainele erau călcate, împăturite și puse la loc.

— Ce viață ușoară, spuse Ruth sarcastică, folosindu-se de ocazia ivită de a-l tachina pe Ernest înapoi. Noi, femeile, deja am terminat treaba pe o zi! Și ce-ați făcut voi, bărbații? Ați dormit! Ce bine de voi!

— Să îngenunchem? Ernest îl întrebă cu părere de rău pe Owen. Sau să ne descurcăm fără micul dejun?

— Poate le-am putea cerși o coajă de pâine.

Owen îi șopti destul de tare, aruncând o privire la pâinile calde și rumenite.

Ruth izbucni în râs.

— Niciodată nu câștig, nu-i așa?

Pe la ora 7: 00 porniră din nou la drum. Când ajunseră în Denzil, tata se opri doar cât să cumpere încă opt banițe de ovăz.

După ce plecară din Denzil, zona de șes se termină și din nou drumul se șerpuia peste dealuri.

— Fetelor, aruncați o privire la acest cimitir interesant, strigă

mama. Probabil e catolic. Observați toate crucile și imaginile cu

fecioara Maria.

După câțiva kilometri trecură pe lângă un alt cimitir mai mare. De această dată fetele săriră din căruță să se uite mai îndeaproape.

În acea zi căruța lui Ruth era ultima din caravană. Deja urcau dealul când fetele părăsiră cimitirul și se grăbiră să ajungă căruțele din urmă.

— Ține-te de spate, strigă Evelyn când ajunseră căruța lui Ruth.

De data aceasta, Marilyn și Rose erau nerăbdătoare să facă după cum le sugerase sora lor, pentru că Ruth începea a coborî dealul și erau prea obosite pentru a alerga mai departe.

— E distractiv să te ții de spate, strigă Marilyn încântată. Ce deal scurt a fost! Haideți să facem la fel și pe următorul deal.

Dar dealul următor a fost mai lung și, acum, Marilyn și Rose nu mai puteau ține pasul cu căruța care mergea tot mai repede.

— Dă-i drumul! strigă Marilyn, și amândouă fetele au dat drumul rostogolindu-se în șanțul ierbos.

Aproape că-și pierdură respirația când se rostogoliră. Cu greu se ridicară în picioare, se șterseră de praf și se grăbiră să ajungă căruța din nou.

— Fetelor! Fetelor! Ruth își opri caii alarmată când fetele se rostogoliră a doua oară în șanț. Opriti-vă! O să vă loviți!

— Oh, Ruth! Nu o să ne lovim. Ne distrăm de minune! strigară ele în unison.

Ce erau câteva zgârieturi? Câteva lovituri? Și ce conta dacă se juleau puțin? Păreau niște sacrificii mici în comparație cu distracția ce le-o oferea când coborau agățate de căruță.

— Bine, cedă Ruth. N-aveți ce spune că nu v-am avertizat.

În acea zi mâncară lângă un lac mic. Apa călduță parcă le făcea semn cu ochiul, invitându-i pe copii să se bălăcească. Lacul era înconjurat de stuf și prin apă mișunau peștișori, libelule și alte insecte. Frunzele de nufăr se odihneau pitoresc pe apa liniștită, albastră.

— Ce plăcut e! exclamă mama, așezându-se pe iarbă, de unde-i putea urmări pe copii cum se jucau.

LACUL

— Eu și Leroy vom merge până în capătul celălalt, îi spuse Ernest mamei. Poate putem speria niște rațe sălbatice și bizami! Vacile s-au agitat destul pe aici așa că orice animal ar fi fost la acest capăt, a plecat.

Tăcuți, merseră prin iarba înaltă de prerie. O pasăre zbură chiar prin fața lor ciripind plângătoare. Dând din aripi aproape de pământ zbură de lângă lac, strigând continuu.

— Cuibul ei e pe aici, pe undeva, șopti Ernest. Vrea să mergem după ea. Totuși, hai să nu ne chinuim să-i găsim cuibul. Am speriat-o îndeajuns.

Băieții văzură niște rațe înotând printre stuf. Chiar dacă se strecurară cât de încet putură, rațele sesizară mișcările lor. Conducătorul cârdului le avertiză și pe celelalte măcăind tare și, dând repede din picioare și din aripi, rațele zburară iute din apă, măcăind tare, nemulțumite de prezența intrușilor.

— Or! spuse Leroy dezamăgit, privind rațele cum zburau în linie dreaptă pe cerul albastru, senin. Mi-ar fi plăcut să fi împușcat una.

— Asta-i cam greu, îi explică Ernest. Ar trebui să stai aici până sosesc din nou și să te camuflezi, dacă nu, te văd, și nici măcar nu vor mai ateriza pe apă. Rațele sunt niște păsări istețe.

— Voi ați speriat rațele? strigă Owen privindu-i nedumerit. Le-am văzut zburând și doream să știu ce faceți voi.

— Da, recunosc Ernest. Acum o să terminăm de înconjurat lacul și o să vedem dacă găsim galerii de bizami.

— Uite una! spuse Owen arătând înspre o movilă de pământ ascunsă printre stuf.

Până ajunseră la căruțe, descoperiră șase galerii de bizami.

— Acesta e cel mai frumos lac la care am fost până acum, Leroy o informă bucuros pe mama.

Fetele se alăturară mamei în timp ce Leroy povestea tot ce descoperise.

— Am văzut șerpi de apă și niște broaște, îl întrerupse Rose cu un aer de importanță.

1. bizam – Mamifer rozător, lung de circa 30 cm, care trăiește în preajma apelor și a cărui blană, de culoare castaniu-roșcat, este utilizată în blănărie.

Chiar dacă erau mai multe lucruri pe care copiii ar fi vrut să le exploreze, era timpul să pornească din nou la drum și, fără tragere de inimă, plecară.

Ce frumos a fost, se gândi Ruth. Adevărul e că nu mă deranjează călătoria – dar era altceva dacă ar fi fost cu cincizeci de ani în urmă,

când toți circulau cu cai și căruțe.

În acea după-amiază tata opri lângă ferma unor nemți. Copiii familiei Kauffman nu se puteau înțelege cu copiii nemți, așa că doar își zâmbiră unii altora.

— Ce simpatică e fata cea mai mică, îi spuse Ruth lui Ernest. Uite ce ochi negri, strălucitori are și ce față rotundă și îmbujorată.

— Îmi plac codițele ei, chicoti Ernest în timp ce fetița îi studia atentă.

Tata mai conduse încă un kilometru și jumătate după ce mulseră vacile și apoi opri din nou.

— Vom campa aici, își informă el familia după ce vorbi cu oamenii care locuiau la fermă. Aici locuiește un cuplu mai în vârstă. Pe ei îi cheamă George și Edna Murry. Nu trebuie să mergem mai departe pentru că pășunea lor e goală și au apă din belșug. Ei au spus că suntem aproximativ la 17, 5 km de Denzil. Asta înseamnă că astăzi am călătorit 27 km.

După ce mâncară cina, toți, în afară de Evelyn și Marilyn, meraseră să viziteze pe domnul și doamna Murry.

— Spălați repede vasele să puteți veni și voi, le îndemnă mama.

Nici Evelyn, nici Marilyn nu se bucuraseră când tata le spuse că ar trebui ca ele să spele vasele pentru că au avut mult timp liber toată ziua.

— Nu-i drept, spuse Marilyn supărată, când începură a spăla vasele. Chiar nu-i drept! Mă întreb ce fac ceilalți acolo. Se uită prin ușa microbuzului în acea direcție. În scurt timp uită să ștergă vasele privind la ceea ce părea niște activități deosebite.

— Oare ce face Rose? se întreba ea. Dar Leroy?

Se grăbeau, când într-o parte când în alta, cărând lemne și așezându-le grămadă. Pe urmă îl văzu pe domnul Murry târând un sac.

Poc! Poc! Marilyn îl auzea cum lovea sacul. Poc! Poc!

— Marilyn! Trebuie să ștergi vasele! Uite ce teanc mare ai de

LACUL

uscat! o certă Evelyn, făcând-o să sară.

Simțindu-se vinovată, Marilyn aruncă o privire la teancul de vase ude, dar nici asta nu o ajută să uite activitățile de la casa mare.

Apucând un castron, se grăbi la ușă.

— Oh, Evelyn, oare ce fac?

Evelyn i se alătură chiar atunci când mama și doamna Murry

ieșiră din casă cărând ceva.

— Pare a fi un aparat de făcut înghețată! exclamă Evelyn. Oh, Marilyn, hai să ne grăbim! Uite, te ajut, se oferi ea binevoitoare. Cu cât terminăm mai repede, cu atât putem pleca mai repede.

Când fetele se alăturară celorlalți, un foc ardea vioi din grămada de lemne cărate de Leroy și Rose.

— Am făcut un foc de tabără și înghețată! Rose dansa de bucurie urmărindu-i pe bărbați cum învăteau manivela de la aparatul de făcut înghețată.

— Mmmm! Înghețata cremoasă era pur și simplu delicioasă! încet, Rose mănăcă și ultima lingură de înghețată, părându-i rău că se terminase, dar totuși era prea sătulă să mănânce mai multă.

— Mulțumesc! spuse ea mulțumită înmânându-i lingura și castronașul gol doamnei Murry.

Focul ardea încet, iar în jur nu se mai simțea căldura lui. Întunericul se lăsă, aducând aerul rece al nopții care reaminti fiecăruia că se încheia o altă zi.

— Poate cântăm o cântare înainte de a ne retrage, sugeră tata. Ne-am bucurat să vă întâlnim și să vă cunoaștem. Dorim în mod deosebit să vă mulțumim pentru ospitalitatea pe care ne-ați arătat-o nouă, niște străini. Ne minunăm și noi de felul în care Dumnezeu s-a îngrijit de noi pe parcursul călătoriei. Bunătatea și generozitatea unor străini a însemnat foarte mult pentru noi.

— Și noi ne-am bucurat de această seară, îi asigură domnul și doamna Murry. N-am rămas decât noi doi, după ce au plecat copiii noștri, și serile sunt cam lungi.

— Ne-ar plăcea să vă auzim cântând, o asigură doamna Murry pe mama.

Domnul vă binecuvânteze până când ne-om vedea... cântă familia Kauffman. Cuvintele vechiului și bine-cunoscutului imn răscoliră și emoționară, nu doar inimile ascultătorilor, ci și pe

cele ale cântăreților.

Deasupra lor stelele scânteiau strălucitoare pe bolta cerească imensă și întunecată, făcându-i pe cântăreți să se simtă mici și nesemnificativi. Totuși, simțeau aproape prezența Tatălui lor iubitor când îi cerură binecuvântarea prin cântare.

Domnul vă binecuvânteze; Pe-al Său braț El să vă țină, Scutul

vostru să rămână, Domnul vă binecuvânteze.

El pe aripi să vă poarte, Pâinea vieții El vă-mparte...

Nori grei dacă se ridică, Brațul Lui să vă scutească; Domnul vă binecuvânteze!

Cele două familii își strânsesă mâinile și se despărțiră. O familie era plină de bucurie, pace și se ruga din inimă ca să prindă rădăcină și să aducă rod Cuvântul care a fost sădit în acea seară prin conversație și cântare. Cealaltă familie plecă tăcută acasă, cuprinși de o dorință de a afla mai multe despre credința noilor prieteni.

— Sunt atât de fericiți, Edna îi murmură lui George. Chiar dacă nu au prea multe, totuși au foarte mult!

= Capitolul 20

MINUNEA

miercuri, 10 iunie

A doua zi dimineață, călătoriseră cam șase kilometri când sări roata de la căruța lui Ruth. Astfel călătoria se întrerupse brusc.

— Nu putem face altceva decât să ne oprim și să o reparăm aici, spuse tata examinând roata care le crease atâtea probleme. S-a uzat sârma care ținea legate fâșiile de sac.

— Acum este o ocazie potrivită să facem curățenie și să ne relaxăm, mama le anunță cu bucurie pe fete.

Fetele harnice dădură în scurt timp o nouă înfățișare microbuzului.

— Casa noastră strălucește de curățenie, le laudă mama pe fete.

Și așa era. Perdelele fură date la o parte, descoperind paturile frumos aranjate. Soba strălucea după ce fu lustruită bine. În căruță fiecare scaun și fiecare cutie erau frumos așezate la locul lor.

— Haideți să brodăm, se rugă Evelyn. Îmi este mai ușor dacă brodează și Ruth.

Așa că fetele își aduseră lucrul de mână și cu conștiinciozitate începură a broda cusături mici, de dimensiuni egale, florile care fură imprimate pe materialul de la un sac de faină. Pe materialul lui Ruth era desenat o ghirlandă de trandafiri, iar pe a lui Evelyn erau niște trandafiri mai simpli – câțiva trandafiri în fiecare colț. Ambele bucăți dreptunghiulare vor fi cusute pe margini și folosite drept milieuri după ce fetele le vor termina de brodat.

Mama se așază la mașina de cusut pentru a repara hainele

MINUNEA

rupte. Fetele mai mici se jucau cu nasturii din cutie, înșirându-i pe ață și întrecându-se să vadă cine face lanțul cel mai frumos.

Vântul adia, aducând aer proaspăt în microbuz și purtând pe aripile lui vocile bărbaților care se chinuiau să repare roata de la căruță. În apropiere, vacile și caii pășteau liniștiți și doar din când în când se auzea Leroy strigând la o vacă rătăcită, aducând-o la cârd, când se depărtase prea tare.

— Aproape am terminat de reparat, spuse tata mai târziu, grăbindu-se să mănânce prânzul. Suntem gata de plecare imediat ce strângeți vasele.

— Cineva se oprește, Evelyn o informă pe mama când puneau la loc și ultimul vas.

După câteva minute, Leroy apărură în ușa microbuzului și anunță bucuros:

— Pe omul acela îl cheamă domnul Freak și vrea să schimbe calul lui negru cu unul de-al nostru. Cred că tata este interesat.

Leroy dispărură imediat ce făcuseră anunțul. Nu dorea să piardă prea multe din tranzacția bărbaților. Dar când ajunsese lângă tata, domnul Freak tocmai pleca.

Leroy urcă din nou în grabă scara de la microbuz.

— Aduce calul lui! Așa a spus Owen. De-abia aștept!

Cei din familia Kauffman așteptau nerăbdători revenirea domnului Freak. Cu toții rămaseră surprinși când acesta se întoarse singur.

— M-am hotărât să-mi păstrez calul, strigă el. Apoi plecă făcându-le din mână cu camioneta lui gălăgioasă.

— Chiar i se potrivește numele (Freak – în limba engleză înseamnă ciudat **n.t.**), spuse Leroy dezgustat, spulberând tăcerea din jur. Freak, Freak, domnul Freak (**Ciudatul, Ciudatul, domnul ciudat n.t.**)

...

— Leroy, îi aruncă tata o privire severă. Termino!

— De fapt e chiar comic, chicoti Ruth. Măcar a avut bunul simț să se întoarcă și să ne spună. Am fi putut pierde o grămadă de timp doar așteptându-l să revină. Deși ne-a dezamăgit.

— Nici n-am pierdut, nici n-am câștigat, spuse tata zâmbind. Acum haideți să câștigăm câțiva kilometri.

Dar Leroy era abătut. Toate visurile i se spulberaseră. *Astăzi*

toate merg pe dos, bodogăni el. Sigur tata ar fi făcut schimbul! Sunt foarte dezamăgit că nu am luat calul negru. Cred că o să merg cu vacile. Leroy continuă să-și alimenteze plângerile împotriva domnului Freak, lovind pietrele și pământul de pe drum cu piciorul.

— Mi-ar fi plăcut să fi făcut schimbul de cai, Leroy îi spuse supărat lui Ernest. Ce frumos ar fi să avem un cal negru! Ce surprinsă ar fi Doris să ne vadă mărșăluind cu un cal negru precum cărbunele! Și nu ți-ar plăcea și ție să ai unul?

— Caii negri sunt frumoși, îl aprobă Ernest. Dar poate calul nu ar fi făcut echipă bună cu cei pe care îi avem deja. Probabil că e mai bine ca nici să nu încercăm să înhăptăm un cal străin cu ai noștri.

— Poate e mai bine. Leroy îl aprobă fără tragere de inimă. La aceasta nu se gândise. Doar că un cal negru este foarte frumos.

— Nu mai fi supărat, îl îndemnă Ernest zâmbind. Poate într-o zi vom avea și noi un cal negru. Și poate într-o zi vei avea unul al tău.

Vacile fură mulse din nou lângă drum, deoarece tata dorea să continue călătoria.

— Vacile dau mult lapte, îi spuse Owen mamei când goli găleata cu lapte. Dar așa ar trebui pentru că de când am plecat din Tofield, au păscut iarbă de pe marginea drumului pe săturate.

— Sunt foarte mulțumită că mersul continuu nu a afectat producția de lapte, fu de acord mama. Și am primit cel mai bun preț pentru smântână.

— Domnul Kauffman este întotdeauna punctual la muls, continuă Owen. Asta ajută foarte mult când vrei să menții producția de lapte.

Călătoriseră cam 29 km când tata se opri să facă aranjamentele pentru noapte.

— De această dată vecinii noștri sunt ruși catolici și numele lor de familie este Shear, explică tata. Par a fi oameni prietenoși și de treabă.

Soarele dispăru la orizont, la vest. Pe cer nu se mai vedea lumina colorată a apusului. Mama aprinse felinarul și-l agăță într-un cui, deasupra sobei.

— Acum ar trebui să iau smântână din această seară și să o pun la răcit în vana cu apă rece, decise ea.

Luă bidonul cu smântână și coborî încet pe scară. Dintr-odată,

scările cedară și ea se prăbuși la pământ.

— Ruth! strigă Rose de la locul de joacă, din afara microbuzului. Ruth! A căzut mama!

— Nu din nou! oftă Ruth nevenindu-i a crede. Imediat sări din căruță și ajunse lângă mama.

— Șșșt! Rose! o liniști pe sora ei care plângea isteric. Fugi repede și caută-l pe tata.

— Piciorul meu! Piciorul, gemu mama de durere. Doar... doar să nu fie rupt.

Tata și Ernest veniră alergând și o ajutară pe mama să se ridice.

— Nu-i rupt, preciza tata după ce apăsă piciorul.

— Acum îmi dau și eu seama că nu e rupt, spuse mama cu voce stinsă. Totuși, șoldul pare să fi ieșit din loc. Mă doare îngrozitor.

Domnul Shear termina treaba când o auzi pe Ruth spunându-i lui Marilyn că a căzut mama. Îngrijorat de ce se întâmplase, se grăbi la căruțe să întrebe dacă îi putea ajuta cumva.

— Soția mea crede că șoldul i-a ieșit din loc sau s-a lovit foarte tare, îi spuse tata domnului Shear.

— Soția mea se pricepe la fel de bine ca orice ortoped să pună oasele la loc. Dacă veniți la noi acasă, sunt sigur că s-ar bucura să vadă dacă șoldul e ieșit, se offeri el.

Cu ajutorul lui tata și Ernest, mama țopăi încet și cu durere până la casă. Doamna Shear constată că șoldul era ieșit din loc și-l puse la loc.

— Nu mai sunt tânără, îi spuse mamei după ce-i îndreptă șoldul, și în cei șaiszeci și opt de ani ai mei am căpătat ceva experiență în a-i ajuta pe alții. Ai căzut foarte tare. Te-ai julit pe față și la ochi.

Mama era plină de mulțumire pentru felul minunat în care Domnul le-a dat ajutorul de care aveau nevoie. Împărtăși această minune a bunătății lui Dumnezeu față de ea cu doamna Shear. Mama era încântată că Domnul îi dădu încă o dată ocazia să mărturisească bunătatea și credincioșia lui Dumnezeu față de copiii Săi.

— Sunt sigură că Dumnezeu a îngăduit să cad pentru a avea ocazia de a mărturisi dragostea și mila lui Dumnezeu față de copiii Săi, spuse mama familiei care îl urmărea pe tata cum repara

MINUNEA

scările rupte.

— Și când te gândești că Dumnezeu ne-a dat acest loc de

campare unde să găsim ajutorul de care aveam nevoie. Este uimitor. În mod deschis, Ruth exprimase sentimentele tuturor celorlalți.

— Mă face să mă gândesc la promisiunile lui Dumnezeu din Isaia unde spune: „Înainte ca să mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta!” cită tata.

Inima lui Ruth era în părtășie cu Dumnezeu, când se retrase la culcare. Ce nevrednică se simțea de dragostea Lui măreață! De multe ori căzuse și se lăsase cuprinsă de egoism. Își aminti de întâmplarea din Biblie despre băiatul cuprins de un duh mut pe care ucenicii nu l-au putut scoate. Iisus a spus tatălui: „Tu zici: «Dacă poți!»... Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede!” Și se rugă în tăcere cuvintele rostite de tatăl băiatului: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!”

Ruth se gândi la credința puternică și profundă a părinților ei – o credință care a venit în urma părtășiei apropiate cu Dumnezeu – și înțelese din nou ce privilegiu era să aibă un Tată ceresc căruia îi pasă de ea. Fiind un copil al lui Dumnezeu, nu trebuia să se îngrijoreze.

Aproiați-vă de Dumnezeu, și El se va apropia de voi. Își șopti ea. Și îți mulțumesc, Doamne. Îți mulțumesc pentru privilegiul de a experimenta minunea pe care ai făcut-o în mijlocul nostru astăzi.

113

= Capitolul 21

LACUL TRAMPING

joi, 11 iunie

A doua zi, pe la mijlocul dimineții, în fața lor se întindea un drum izolat printr-o zonă deluroasă, lipsită de vegetație și stâncoasă, unde nu erau case, ci doar din când în când se mai vedea doar câte o bucată de gard. Oricum, după ce trecură prin Renenués, un oraș de mărime mijlocie, fermele erau din nou presărate în zona de podiș.

Tata opri căruța pe vârful unui deal foarte abrupt și-l instrui pe Leroy:

— Așteapt-o pe mama și spune-i să nu coboare acest deal abrupt. Aduc și caii mei să-i punem la microbuz.

Leroy sări din căruță și așteptă în vârful dealului să vină mama.

— Mă bucur, spuse mama mulțumită, când Leroy îi spuse ce avea de gând să facă tatăl. Mi-a fost de-ajuns să galopăm o dată la vale.

Toată ziua caravana cutreieră printre dealuri. De multe ori, copiii urcau dealul pe jos pentru a ușura povara cailor. Mama ar fi mers și ea

bucuroasă cu ei, dar orice mișcare încă o durea în urma căzăturii. Noaptea trecută a petrecut multe ore trează din cauză că o durea șoldul ce-i ieșise din loc. Doamna Shear îi sfătui să nu călătorească astăzi, dar ce altceva era de făcut?

Sunt mulțumită că nu-i rupt, se bucură mama din nou. Săracii caili îi compătimi ea în timp ce, transpirați și încordați, urcau un alt deal abrupt.

De câteva ori în acea după-amiază fură nevoiți să înhame câte

două perechi de cai să tragă căruțele grele ce urcau și coborau cu greu dealurile abrupte.

— Nu avem decât niște căruțe vechi cu frâne uzate, îi spuse Ernest lui Owen în timp ce înaintau cu greu dealul. Și din cauza asta trebuie să fim și mai precauți.

În timp ce mâncau cina, oamenii care locuiau la o fermă din vecinătate veniră și se prezentară ca fiind Bob și Sara Green.

— Ar trebui să ajungeți lângă Lacul Tramping astăzi. Mai sunt câțiva kilometri până acolo, îi informă Sara Green. Dar fiți atenți, îi atenționa ea. Dealurile sunt și mai abrupte înainte de a ajunge la lac. O să-mi scrii după ce vă stabiliți? continuă ea, adresându-se mamei. Apoi adăugă:

— Doar dacă nu vrei să-i scrii unei catolice! spuse ea zâmbind cu sfială.

— Cu bucurie îți voi scrie, o asigură mama. Dumnezeu ne iubește pe toți și nu face diferențe.

— Peste tot unde oprim oamenii vor să ne ajute cu ceva, exclamă Evelyn după ce porniră din nou la drum.

— Da, așa se pare, răspunse mama. Cu adevărat am fost binecuvântați în ultimele săptămâni. Am întâlnit mulți străini pe care ni i-am făcut prieteni. Se pare că mulți oameni caută adevărul.

Așa după cum spusese doamna Green, dealurile pe care le întâlneau când se apropiau de Lacul Tramping erau foarte abrupte pe partea de est.

— Aceste dealuri par a merge direct în jos!

Leroy privi uimit la ceea ce se așternea înaintea lor. În față și departe în vale familia Kauffman zări lacul. Zona pustie și accidentată părea ostilă, de parcă ar fi vrut ca nu cumva familia să îndrăznească să coboare.

Mai la distanță puteau vedea câteva magazine de cereale. Pe o magazie scria Scotts, iar pe cealaltă Wilkie, indicând locația orașelor pe care le reprezentau.

— Haideți să trecem și aceste ultime dealuri, încuraja tata pe restul familiei în timp ce înhamă încă o pereche de cai la căruța lui Ruth și începu a-i mâna.

Owen înhamă și caii lui la căruța mamei și, rugându-se, începură a coborî dealurile. Căruțele se clătinau într-o parte

LACUL TRAMPING

și-n alta coborând. Părea că în orice moment își puteau pierde controlul și se puteau rostogoli.

— Mi-e frică, începu Rose să se plângă.

— Șșșt! îi șopti Evelyn. Ține-te bine.

De abia când ajunseră la poalele dealului, fetele își dădură seama că și-au ținut respirația și că le dureau mâinile de cât de strâns s-au ținut de coșul căruței.

Apoi tata și Owen urcară până în vârful dealului să coboare și celelalte două căruțe care rămăseseră în urmă.

— Săracii cai și săracii bărbați, spuse Ruth, urmărindu-i cum urcau dealul. Trebuie să coboare aceste dealuri periculoase de două ori!

Până când coborâră toate căruțele cu bine, soarele dispăruse din vedere și întunericul își arunca umbrele. Urmând marginea de nord a lacului, ajunseră la un golf sec și acoperit cu iarbă.

— Este un loc ideal! răsună vocea entuziastă a tatălui. Este un loc perfect și destul de mare ca vacile să aibă din belșug de păscut, mai ales că astăzi nu prea au avut ce mânca.

Cu toții erau ocupați, pregătindu-se pentru noapte când cineva îi surprinse strigând:

— Bună seara!

Un băiat călare pe un ponei stătea lângă tabăra lor.

— Bună seara! răspunse Ernest la salutul lui. Ne pare rău că nu ne-am dat seama că este cineva pe aici.

— Locuiesc după acel deal, spuse băiatul arătând cu mâna în direcția respectivă. N-ați vrea să cumpărați acest ponei Shetland? Întrebă el nerăbdător. Vi-l vând foarte ieftin. Doar douăzeci și cinci de dolari.

Tata veni să se uite la ponei, dar dădu din cap.

— Nu, cred că nu, oricum mulțumesc. Momentan nu ne interesează.

— Oh, spuse băiatul. Înfrățirea plină de speranță a băiatului se schimbă într-una care arăta dezamăgirea.

— Mulțumim de ofertă, îi spuse tatăl cu blândețe, când băiatul se întoarse și plecă.

— Ce mai urmează de acum? întrebă Owen râzând din toată inima după ce dispărură poneiul și călărețul. Ieri un cal negru și astăzi un ponei Shetland.

Leroy zâmbi, de această dată nu era dezamăgit că nu au cumpărat poneiul.

Păi! își spuse el. Un ponei Shetland nu este nici pe departe un cal!

Capitolul 22

FURTUNA DE PRAF

vineri, 12 iunie

Cu mult efort caii traseră căruțele grele din golf sus, pe dealurile abrupte care se întindeau pe trei kilometri.

Urlând cu bucurie, un vânt puternic sufla cu putere pe deal, bătându-i în față și umplându-le nasul și ochii cu praful nisipos cărat de pe dealurile golașe.

Cu capurile plecate și cu urechile îndreptate la vânt, caii se luptară pas cu pas să ajungă sus pe deal. La fiecare câteva sute de metri tata oprea caii și frâna roțile din spatele căruței, lăsându-i să se odihnească.

— Uită-te în spate, o strigă Ernest pe Ruth când ajunseră pe la jumătatea dealurilor străbătute de un râu. Este o priveliște pitorească!...

La poalele malului abrupt se întindea lung și îngust lacul Tramping, șerpuindu-se înspre sud de parcă ar fi încercat să se îmbine cu albastrul cerului. Dealuri abrupte și ostile înconjurau lacul, protejând apa și făcând lacul să fie un adăpost împotriva vânturilor puternice de prerie.

— Ce fermă frumoasă! dădu Ruth din cap când ajunseră pe culme”.

Asemenea unei oaze în deșert, o fermă pitorească se răsfiga în fața lor.

Crânguri de copaci încadrau clădirile albe împrejmuite cu un gard de țaruși. În apropierea grajdului se afla un iaz mic cu apa ce strălucea limpede și albastră.

— Ne oprim să întrebăm dacă ne dau voie să adapam vacile.

spuse tata. Trebuie să bea niște apă după urcușul greu.

Patru găște gâgăiră tare pe malul iazului, protestând la sosirea vacilor însetate, care înaintară mulțumite în apa rece și proaspătă. Vacile băură apă lacome, fără a fi deranjate de găștele certărețe.

— Nu le place deloc că suntem aici, spuse Marilyn râzând de gâgăitul lor supărat.

Plecând de la iaz și de la fermă, familia Kauffman întoarse pe un drum lat și neted de pământ. Caii se înviorară, dând din cap la cât de ușor se mișcau căruțele. Dar treptat își pierdură avântul din cauza vântului care sufla cu putere asupra lor, în zona de șes. Fără milă, vântul sufla aducând nori de praf care se năpusteau asupra călătorilor obosiți, îngreunându-le înaintarea.

— Dacă o să fie tot așa, s-ar putea să ne întâmpine o furtună de praf, se gândi tata îngrijorat.

Cu teamă privi la cerul întunecat din timpul amiezii. Putea vedea cum caii se nelinișteau, încordându-se în frâu. Și ei păreau să simtă pericolul vântului.

— De ce arată cerul atât de ciudat? întrebă Leroy strigând. Era uimit de strălucirea portocalie a soarelui.

— Se apropie o furtună de praf cu pași repezi, răspunse tata. De urgență, tata trase căruța de pe drum și se îndreptă spre o prerie pustie. Ușurată, îl urmă mama, știind acum că teama ei că se apropia o furtună de praf se adeverea.

— Fetelor, se apropie o furtună mare de praf. Vă rog stați în microbuz, le instrui mama. Evelyn, ia niște bucăți de pânză, udă-le ca să ne acoperim nasul și gura, astfel vom putea respira. Acum trebuie să merg și să încerc a o ajuta pe Ruth.

Cu durere, mama coborî scara de la căruță. Aruncând o privire rapidă, putea vedea căruțele parcate una lângă alta cu spatele la vânt.

— Mamă, te rog, mergi înapoi în microbuz, o îndemna Ruth când o văzu. Leroy mă poate ajuta să blochez roțile din față.

Mulțumită, mama se întoarse din nou în microbuz. Până când urcă scara, Ruth și Leroy își terminară treaba și erau în spatele ei.

— Priponiți caii în fața căruțelor, strigă tatăl în timp ce soarele își pierdea din strălucirea portocalie și întunericul se apropia.

Praful nisipos și sufocant se învârtea din plin prin aer. Iute, Owen priponi caii, iar Ernest și tata mână ră vacile într-un loc

FURTUNA DE PRAF

strâmt lângă căruțe.

Vântul se opri și timp de câteva secunde totul era calm. Apoi cu un vâjâit, vântul își dezlănțui furia, sufocând micuța tabără, încercând să respire, bărbații se urcară rapid în microbuz, în timp ce pătura de praf îi cuprinsese în totalitate.

— Luați! Ruth aruncă bărbaților niște fâșii de pânză umede să se oprească din tușit și să poată respira mai ușor.

Căruța tremura și se zgâlțâia în timp ce vântul, cu o viteză de 64 km/h, lovea cu putere valurile de praf de marginile ei. Praful pătrunse în microbuz și se așează un strat gros pe mobilă, pe pat și chiar pe ocupanții căruței. Orbiți din cauza prafului și a întunericului, familia așteptă să treacă furtuna, fiecare respirând printr-o fâșie de pânză umedă care filtra praful sufocant.

Oare ce fac animalele? se întrebă în gând Ernest neajutorat, sperând și rugându-se să nu fugă de la căruțe.

Treptat se luminează din nou, vântul se liniștește și norul de praf se diminuează, lăsând în urmă un fâgaș de praf și nisip.

Un suspin scăpă de pe buzele lui Rose. Era înspăimântată în urma acestei furtuni. Mama întinse brațele să o ia pe cea mai mică fată și Rose era bucuroasă să fie în siguranță în brațele protectoare ale mamei.

Dragostea de mamă! O durere mocnită îi aminti lui Owen că niciodată nu-și va aminti de mângâierea sau protecția unei mame. Toată singurătatea și respingerea pe care a experimentat-o de băiețel amenințau din nou să-i umple inima de amărăciune.

Nu te-ndoi, ci crede că după orice nor

E-un soare și mai dulce și mai strălucitor.

Nu norul este veșnic, ci soarele-i acel

Ce-nvinge și rămâne stăpân în urmă el.

Mama îi cântă cu blândețe lui Rose, iar cântarea ei atinse inima lui Owen, oferindu-i mângâierea de care a dus lipsă în copilărie.

După ce încetă vântul, preria fu cuprinsă de calm. Familia ieși din adăpost și se bucură când găsi animalele nevătămate și adunate

grămadă lângă căruță.

Aveau foarte mare nevoie de apă, dar nu aveau nicio sursă de apă, așa că tata hotărî să-și continue drumul chiar dacă și ei, și lucrurile lor erau foarte murdare.

— Ce murdară sunt! Ruth se uită mahnită la ea când se

opriă la periferia orașului Landis și tata merse să investigheze posibilitatea de a rămâne în zonă în acea noapte.

— Singurul loc să ținem vacile aici este într-un obor de vite, îi explică tata mamei când se întoarse. Asta înseamnă că animalele n-au unde paște, dar le putem duce să pască în zone ierboase mâine, înainte de a pleca. Acum vestea bună... pe aici este apă din belșug.

Fetele se apucară de făcut curat în microbuz, de spălat vasele prăfuite și murdare. Toate așternuturile fură strânse și scuturate cu putere de praf. Apoi, în cele din urmă, se spălară și ei.

Seara nori negri se adunau din nou în vest. Se dovediră a fi nori de ploaie, pentru că târziu în noapte plouă ușor, spălând căruțele și vacile și reîmprospătând regiunea prăfuită.

Capitolul 23

CÂINELE RĂTĂCIT

sâmbătă, 13 iunie

Vânt! Frig! O zi sau două de căldură binevenită, iar apoi suflau niște vânturi puternice și pătrunzătoare dinspre nord, răzbătând dealurile golașe și preria goală și netedă.

— Vântul și frigul acesta sunt ca o umbră. Ruth își ținea mâinile amorțite de frig deasupra sobei să se încălzească. Una nepoftită care se ține scai de noi!

— Așa pare a fi, o aprobă mama. Servește-te cu o felie de pâine proaspătă. Te va încălzi de minune.

În timp ce mama tăia pentru micul dejun felii groase de pâine aburindă, aroma plăcută umplu căsuța lor, invitând-o pe Ruth să se grăbească și să se bucure de gustul bun.

— Cât de curând vor veni Ernest și Owen, spuse mama amestecând cerealele care clocoteau. Sigur o să fie flămânzi și înghețați după ce au dus vacile la păscut de la ora 4 dimineața.

— Mai mult ca sigur, adăugă Ruth compătimitor. Săracii băieți! Am crezut că mie mi s-a făcut frig și eu doar am muls vacile o jumătate de oră.

Pe la 7 dimineța terminară de mâncat micul dejun și căruțele porniră din nou la drum înspre est. După 8 km tata hotărâse brusc să oprească.

— Vom sta aici o bucată de timp, o anunță tata pe mama. Mi-a sărit oiștea de la căruță.

— Mă întreb dacă n-ar fi bine să aruncați o privire și la roata de la căruța mea, sugeră Ruth. Face un zgomot ciudat.

După ce bărbații plecară să facă reparațiile necesare, mama

puse lemne peste cărbunii aprinși din sobă.

— Fetelor, astăzi e sâmbătă și sunt multe lucruri pe care le-am putea face. Eu voi face o prăjitură și Ruth, ai putea bate smântână să faci unt, începu mama a înșira treburile cele mai urgente.

— Se consumă multă mâncare chiar dacă nu muncim din greu, comentă Ruth învârtind continuu manivela de la separatorul de smântână.

— Așa este. Flămânzim ca atunci când eram acasă. Aerul proaspăt de afară ne dă poftă de mâncare, fu mama de acord.

Terminară reparațiile și masa de prânz pe la 13: 30 și-și continuară călătoria. În partea de nord a drumului erau niște magazine de cereale, și în partea de est, atât cât cuprindeai cu ochiul, era un covor verde, bogat de grâu. Ce bine era să vadă din nou un colorit atât de viu după săptămâni întregi de dealuri și câmpuri sterpe și uscate!

— Lacul White Shore, citi Leroy cu voce tare indicatorul. Tată, uite, abia dacă este apă în acel iaz. E aproape uscat!

Toată după-amiaza mânaseră prin vântul rece și aspru, dar cu toate că au pierdut câteva ore cu reparațiile, familia reuși să parcurgă o distanță de aproape 32 km.

— Mai avem 32 km până în Biggar, își informă tata familia când se opriră. Asta înseamnă că o să ne mai rămână cel mult 104 km până în Saskatoon. Dacă drumurile sunt bune și nu mai avem alte neazuri, ar trebui cel târziu peste patru zile să ajungem acolo.

— Saskatoon! strigă Leroy, învârtindu-și pălăria prin aer. Saskatoon! De abia aștept să ajungem acolo!

— Este încurajator Ruth se trezi și ea că este cuprinsă puțin de bucuria lui Leroy. Știa că din marele oraș Saskatoon mai aveau de parcurs mai puțin de 160 km până în Guernsey.

— După ce trecem de oraș, drumurile vor fi mai bune. Așa că ar

trebui să câștigăm timp, spuse tata ascultătorilor nerăbdători.

Saskatoon! Fiind atât de aproape, cu toții își doreau să meargă continuu ca să termine călătoria și să ajungă acasă.

În acea seară și-au așezat tabăra în curtea unei școli. Școala nu era îngrădită și pe parcursul nopții bărbații trebuiau pe rând să păstorească vacile, deoarece acestea nu prea au avut ce paște pe parcursul zilei.

CÂINELE RĂTĂCIT

— Nu există o altă alternativă, îi spuse tata mamei. Măine trebuie să pornim la drum chiar dacă este duminică. Sper că nu vom avea mult de călătorit până vom găsi un loc mai bun de campare.

— Nu mă deranjează să păstoresc, spuse Ernest, încântat de noua idee.

— Nu va fi prea greu dacă fiecare din noi păstorește câte trei ore, spuse tata. Chiar dacă acest aranjament nu-i cel mai plăcut.

— Te-ai îmbrăcat destul de călduros? îl întreabă mama pe fiul ei, dându-i niște sandvișuri cu gem pentru a-l ajuta să stea treaz în timpul vegherii. Aerul nopții va fi mai rece din cauza acestui vânt.

— Cred că da, îi răspunse Ernest mamei, mulțumindu-i pentru sandvișuri și plecând din microbuzul comod pentru a începe prima tură de veghe.

Mama pregăti niște sandvișuri pentru Owen și Abram ca să aibă și ei ce mânca în primele ore ale dimineții.

— În astfel de momente mă bucur să fiu fată, zâmbi Ruth ușor. Ce bine e să fiu într-un pat confortabil, știind că nu trebuie să petrec câteva ore afară, în întuneric.

Mama îi zâmbi fiicei sale.

— Tații și fiii au de făcut treburi mai puțin plăcute și au multe responsabilități, recunosc mama cu seriozitate. Totuși, le putem ușura foarte mult povara când, supuse, ne îndeplinim rolul nostru.

Așa cum face draga mea mamă. Inima lui Ruth se bucura. Asta o face pe mama mea să fie atât de minunată! Dragă mea mamă!

Afară, Ernest se bucura de liniștea nopții înstelate. Una câte una luminile din casele învecinate se stingeau, lăsându-l singur în întuneric.

Vacile pășteau mulțumite. Ernest fluiera încet în timp ce păzea vacile, mergând în urma lor și ocazional mânând la loc pe vreuna care s-ar fi dus prea departe. Înainte să treacă cele trei ore, lui Ernest îi

pierise mai tot entuziasmul de a păzi vacile.

Mi-e somn și frig. Cred că o să fac înconjurul să văd dacă sunt toate vacile. Începu a merge vioi.

Dintr-odată surprinse o mișcare. Oprindu-se, Ernest căută prin întuneric cu felinarul gata pregătit, încercând să vadă dacă

chiar era ceva pe acolo sau doar își imaginase. Da! Din nou văzuse ceva! O umbră mică și întunecată se mișca, păstrând distanța de lumina felinarului.

Dacă aș avea o armă – un băț sau o piatră sau orice altceva, murmură Ernest.

Doi ochi galbeni priveau răutăcioși, îndrăzneți și provocatori la el.

Fluierând tare, Ernest înainta cu frică, hotărât să afle ce zăbovea în apropierea vacilor. Ochii rămaseră fermi și nemișcați. Nu se mai auzea niciun zgomot în afară de vâjâitul continuu al vântului puternic.

Hmm! Nu m-ar mira dacă este doar un câine! se luminează Ernest. Aplecându-se, Ernest strigă câinele:

— Cuțu! Cuțu! Hai băiete, hai!

Observă cum animalul se mișcă puțin, iar apoi ezită. *Acum știu că e un câine. Probabil un câine singuratic, flămând și rătăcit.*

Luând sandvișurile din buzunar, Ernest continuă să-l strige:

— Cuțu! Cuțu! Hai băiete! Hai, ești cățel bun!

Încet câinele se strecură mai aproape, până când putea fi atins. Câinele mârâi gros. Ernest continuă să vorbească blând și pe un ton încrezător până când câinele îi miroși mâna întinsă. Apoi Ernest îi dădu câinelui sandvișul pe care-l mânca dintr-o înghițitură.

— Săracul de tine, ești înfometat. Ernest mângâie blana încâlcită, simțind cât de slab era câinele.

Câinele dispăru la fel de tăcut cum sosise, iar când veni Owen să-l înlocuiască pe Ernest, amândoi îl strigară, dar niciunul nu mai găsi vreo urmă a câinelui rătăcit.

Capitolul 24

ÎN AFARA ORAȘULUI BIGGAR

duminică, 14 iunie în acea dimineață familia Kauffman călătorise cam 13 km înainte de a găsi o pășune bună pentru vaci. Până la urmă își așezară tabăra lângă o casă părăsită, cu două etaje care a fost devastată.

— Uitați ce stricăciuni au făcut aici! exclamă Ernest când examină casa. Toate geamurile sunt sparte și toate lucrurile dinăuntru au fost stricate. Podeaua, pereții, șipcile și chiar tavanul au fost stricate.

— E o rușine că oamenii fac așa ceva, clătină tata din cap. Dar totuși, dacă sunt copii cei care au făcut acest lucru, atunci părinții sunt responsabili că nu i-au învățat și nu i-au educat.

Orașul Bibbar era așezat la peste trei kilometri de tabăra lor, în partea de est, iar cele două magazine îi înștiința pe cei din familie că orașul era unul prosper.

— Ne dați voie să mergem până în Biggar în după-amiaza aceasta? îl întreabă Ruth pe tata, nerăbdătoare să iasă din înghesuiala taberei.

— Cred că da, își dădu tatăl consimțământul cam încet, dacă Ernest și Owen doresc să te însoțească. Dar nu mergeți în oraș, ci doar până la periferie, apoi întoarceți-vă.

— Îmi dați voie să merg și eu? întreabă Evelyn plină de speranță. Ce bine! exclamă ea cântând, când tata le dădu permisiunea ei și lui Leroy să-i însoțească pe tineri.

Mama îi urmări cu privirea pe copii când porniră la drum. Vocile lor răsunau în timp ce conversau și râdeau fericiți, întorcându-se către tata, îl întreabă gânditoare:

— Ce crezi despre Owen?

— Încă este un prunc în Hristos, răspunse rar, dar are o dorință de a învăța și de a ști mai multe. Și se străduiește din greu. Sunt multe lucruri de admirat la el. De ce mă întrebi?

Mama îi împărtăși liniștită tatălui întrebările ei cu privire la relația dintre Ruth și Owen.

— I-am urmărit, spuse ea, și mă întreb ce are Domnul în plan cu ei doi.

Dacă mama ar fi putut ști ce este în inima fiicei sale în acea după-amiază și ar fi văzut cât se bucura Owen că avea ocazia să discute cu Ruth în timp ce mergeau în Biggar, și-ar fi dat seama că gândurile ei nu erau doar niște presupuneri banale, ci că observațiile ei erau corecte.

— Biggar este un oraș de mărime mijlocie, remarcă Leroy când se opriă la periferia orașului și se uită de-a lungul străzii principale.

— Și este și o biserică! arată Evelyn înspre o clădire din apropiere.

ORICINE DOREȘTE ESTE BINE-VENIT LA ÎNTÂLNIRILE DE EVANGHELIZARE.

Ruth citi cu voce tare afișul mare din fața clădirii.

— Tata a spus doar să ne uităm puțin, iar apoi să ne întoarcem, le reaminti Ernest, și grupul se îndreptă spre casă.

Ruth începu să cânte încet:

Strălucește o țară în zori, Prin credință în ea poți intra...

Ernest începu să cânte și el, iar Evelyn și Leroy îi ajută să cânte refrenul:

În curând bucuroși acolo vom intra și noi toți, în curând bucuroși acolo vom intra și noi toți.

ÎN AFARA ORAȘULUI BIGGAR

Ruth îi zâmbi lui Owen, iar el își adună curajul și se alătură să cânte împreună cu ei cântarea familiară.

— A fost o duminică interesantă, șopti Marilyn seara, după ce familia termină timpul devoțional.

— Mi-ar plăcea să merg din nou la biserică.

— Acest lucru ne-ar plăcea tuturor, o asigură tata. Dar știm că Dumnezeu este aici cu noi. Iisus a spus că unde sunt doi sau trei adunați în Numele Lui, este și El prezent acolo. Sper ca duminica următoare să putem merge cu toții la biserică în Guernsey cu Doris și cu toate rudele și prietenii credincioși.

— Ce bine îmi pare! Ochii lui Marilyn străluceau gândindu-se că în curând vor ajunge acasă.

Capitolul 25

CÂINELE DE PAZA

luni, 15 iunie

— Trebuie să duc roata de la căruța lui Ruth în Biggar și să văd dacă se poate repara la vreun atelier, anunță tata când mâncau micul dejun. Nu știu cât o să dureze. Așa că dacă aveți de spălat rufe, ar fi un timp numai bun să le spălați.

— Avem rufe de spălat, răspunse mama. Și ar fi bine dacă le spălăm aici, unde avem apă din belșug.

Toată dimineața tabăra a fost un stup în activitate. Leroy și Evelyn cărau apă întruna astfel încât mama și Ruth să poată spăla rufe. După ce terminară de spălat, mama își îndreptă atenția la

microbuzul care încă mai căra praful de vineri. Soba fu curătată, podeaua spălată și cutiile mutate pentru a le șterge de praf. Imediat ce rufe se uscară, așternuseră lenjeria curată pe paturi și se apucară de călcat rufe.

După prânz, mama analizează rezultatele muncii lor.

— Cred că am terminat toată treaba. Copiilor, vă mulțumesc că m-ați ajutat atât de binevoitori.

La 14: 30 bărbații se întoarseră din oraș cu roata reparată, dar tata hotărî să nu pornească la drum.

— Vom pleca mâine dimineață, devreme, îi spuse mamei.

O după-amiază liberă într-o zi atât de frumoasă era ceva special și nimeni nu obiectă la decizia tatălui.

— Haideți să explorăm, sugerează nerăbdător Leroy surorilor lui.

— Bine, fură ele de acord. Dar în această după-amiază vrem să ne jucăm și de-a v-ați ascunselea.

— Acum putem căuta locuri bune de ascuns, sugerează Marilyn.

Înainte de a începe, mama îi avertiză pe exploratori:

— Nu aveți voie să mergeți în casa părăsită și aveți grijă să nu fie gunoaie prin buruienile înalte, nu vrem să se lovească vreunul, într-un loc ca acesta de multe ori se găsesc aruncate sticle sparte sau scânduri vechi în care sunt cuie ruginite.

— O să avem grijă, o asigurare pe mama, nerăbdători să exploreze și nedorindu-și să aibă prea multe restricții.

În timp ce copiii se jucau, bărbații montară roata reparată. Apoi mulseră vacile mai repede, să poată duce smântână la fabrică și să cumpere cele necesare înainte să se închidă magazinele din oraș.

De la magazie tata cumpără patruzeci și cinci de banițe de ovăz, plătind 20, 5 cenți/baniță. Traversând strada, bărbații intrară în magazinul de alimente de unde tata cumpără 5 kg de zahăr cu 69 de cenți și un sac de grâu expandat cu 15 cenți. Când ajunseră la tabără, tata îi chemă pe toți la microbuz.

— Mă întreb de ce ne-a chemat? întrebă Rose în timp ce exploratorii se grăbiră ascultători.

Urcară repede scara, dar se opriră surprinși când văzură că mama puneă înghețată în farfurii.

— De unde aveți înghețată? întrebare în cor, încântați de gândul că încă o dată vor mânca așa o specialitate.

— Domnul McTosh, proprietarul fabricii de unt, este originar din fostul nostru oraș, Tofield, explică mama. I-a dat lui tata aceste două cutii de înghețată pentru că i-am vândut lui smântână. Nu-i așa că a fost generos?

— Ce bună e! spuse Rose în timp ce mânca înghețata delicioasă. Mi-ar plăcea dacă i-am vinde lui tot timpul smântână.

Cu toții râseră și tata o asigură că aceasta a fost o ocazie specială.

— Dacă i-am vinde smântână tot timpul, atunci nu ne-ar da înghețată întotdeauna. De-abia când a aflat de unde suntem, domnul McTosh ne-a dat înghețata ca un dar special, îi explică tata.

— Oricum, spuse Rose ferm, mă bucur că am locuit în Tofield. Toată după-amiaza se ridicară nori care amenințau să aducă ploaia. Imediat după cină se auziră primii stropi de ploaie ce cădeau pe prelata microbuzului.

CÂINELE DE PAZA

— Ruth, poate ar trebui să-i cauți pe copii, spuse mama în timp ce afară continua să plouă. Probabil încă explorează!

Când Ruth merse să-i caute, observă câțiva băieți mai mari în colțul curții. Un băiat luă o piatră și o aruncă în direcția căruțelor.

Mă întreb dacă ei au devastat acest loc, se gândea Ruth. Par a fi niște huliganii

— Leroy, Evelyn, strigă ea. Grăbiți-vă! Unde sunteți?

— Aici, strigară exploratorii dintr-un hambar vechi.

Ruth se grăbi prin ploaie să-i aducă pe cei mai mici înapoi la microbuz.

— Auu! se plânse ea dintr-odată, când simți o durere ascuțită în picior și își dădu seama că a călcat pe un cui ascuns. Ce doare! exclamă ea, sărind într-un picior și ținându-l cu mâna pe cel care o durea.

— N-ar fi trebuit să te grăbești atât de repede, îi spuse Evelyn când se adunară cu toții să-i examineze piciorul.

— Mama ne-a spus să avem grijă să nu ne rănim în ceva ce s-ar putea ascunde prin iarba înaltă, adăugă Marilyn.

— Știu, răspunse Ruth, dar nu i-ai văzut pe băieții aceia? Par a fi răi și se poartă ca atare și doream să ajungem la căruță înainte să vină aici. Ah, ce tare mă doare piciorul!

Începu să plouă tot mai tare. Până ajunseră copiii la căruță, băieții necunoscuți se întoarseră, îndreptându-se înspre Biggar.

Ruth își înmuie piciorul în apă fierbinte cu creolină să-și dezinfecteze rana și să prevină infecția. Însă durerea nu-i încetase.

Pentru toți a fost o zi aglomerată. După timpul devoțional, nimănui nu trebui să i se reamintească de faptul că trebuiau să meargă la culcare. Sunetul picurilor de ploaie care se loveau de prelată îi adormea.

Devreme dimineața, Owen se trezi dintr-odată.

Ham, ham! Ham, ham! Ham, ham!

Un câine lătra în apropierea căruței lor.

Ham, ham! Ham, ham! Ham, ham!

— Ernest, trezește-te! Owen îl scutură ușor. Ascultă câinele acela. Oare este cineva la vaci?

Imediat Ernest se trezi. În liniște, băieții se strecurară afară din microbuz, luând un felinar aprins cu ei.

Ploua continuu și Ernest privi surprins, când în lumină

— LA CAPĂTUL₃RUMULU1

felinarului văzu un câine. Da, avea aceiași ochi și blană încâlcită!

— Cuțu, cuțu! Hai băiete! strigă Ernest, și de această dată câinele veni fără ezitare.

— Owen, acesta este câinele pe care l-am hrănit cu câteva nopți în urmă! Ernest mângâie câinele ud care îi însoțea când merseră să verifice dacă totul era bine la vaci.

— Uh! fluieră Ernest. Privește la funia acestui cal! A fost tăiată!

— Mă întreb dacă băieții despre care ne-a spus Ruth erau pe aici și au de-a face cu asta, spuse Owen când examina funia tăiată.

Băieții reparară stricăciunile și se întoarseră în microbuz.

— Nu cred că vor mai face nimic în seara aceasta, întrucât ei știu că ne-am dat seama că sunt aici, spuse Ernest. Hai să mergem din nou la culcare. Mă udă ploaia!

Când ajunseră la microbuz, Ernest rupse o bucată de pâine și o aruncă să mănânce câinele. Apoi băieții se duseră în pat din nou, bucuroși că afară era un câine care să-i păzească.

Capitolul 26

ÎNTREBĂRI

marți, 16 iunie

Casa lor micuță era foarte înghesuită. Deoarece nu prea aveau ce face din cauza ploii continue, bărbații statură în pat pentru a nu fi în calea nimănui. Toată noaptea a plouat continuu, și dimineața ploioasă

și cenușie nu promitea altceva.

— Este un lux, îi aminti Ernest lui Owen în timp ce orele treceau încet. Prânzul la pat, nu muncim și ne odihnim din plin.

— Atunci îți las ție acest lux, spuse Owen.

— Mă întreb cine a fost aici devreme, dimineața și cu ce scop. Ernest schimbă subiectul.

— Ne-am fi distrat dimineață adunând vacile prin ploaie dacă acel cineva ar fi tăiat funiile de la vaci, lăsându-le libere, se gândi Owen. Câinele răătăcit pe care l-ai hrănit sâmbătă ți-a răsplătit mult mai mult pentru sandvișul cu gem. Știi, continuă Owen, că atunci când am făcut schimbul sâmbătă seara și mi-ai spus de câinele pe care l-ai văzut, m-am gândit că doar ți-ai imaginat din cauza oboselii – întrucât eu n-am văzut sau auzit nimic.

Ruth ascultă dezinteresată conversația lor în timp ce broda. Se părea că nu reușea să facă altceva decât să descâlcească ața.

— M-am săturat, oftă ea, punând jos lucrul de mână. M-am săturat de ploaie, de mutat, de microbuzul acesta, de scurgerile din acoperiș, de durerea de picior. Pur și simplu m-am săturat.

Încet, mama începu să cânte lângă sobă, unde cârpea șosete. Cuvintele atraseră atenția lui Ruth.

Învață-mă să făptuiesc, O, Doamne, voia Ta mereu, Să nu pot altfel să trăiesc, de-ar fi să piară trupul meu!

Aceasta-i rugăciunea mea; spre Tine necurmat o-ndrept și-n orice-mprejurare grea să-mi ardă voia Ta în piept!

Ruth luă din nou lucrul de mână și se apucă din nou de brodat. Mama continuă să cânte nedându-și seama de audiența ei.

Voia Ta, voia Ta, Doamne-n veci voia Ta să mă umple deplin, pentru Tine! Amin!

Mama cântă încet, concentrată la cârpit, neștiind ce balsam mângâietor erau cuvintele cântării pentru inima tulburată a lui Ruth. Owen o urmări pe Ruth pe ascuns și se întreba de ce fața ei, de obicei senină, era încruntată.

Ar fi interesant să știi ce gânduri se ascund în spatele ochilor ei negri, cugetă el. Observă cum dispăru încruntarea de pe fața lui Ruth și se îmbujora puțin, lăsând lucrul la o parte ca să asculte cântarea mamei. Owen se concentra asupra cuvintelor și chiar după ce Ruth se apucă din nou de lucru și mama tăcu, încă îi răsunau în minte.

„Voia Ta, voia Ta! Cum îi arată Dumnezeu unei persoane care este voia Lui? Cum aş putea eu, Owen Harding, să aflu care este voia lui Dumnezeu? Trebuie să-l întreb pe Abram Kauffman, medita Owen nedumerit.

În acea după-amiază, în timp ce bărbații mânau vacile, aceiași băieți care cu o seară înainte erau pe lângă casa veche păstoreau vacile lor.

— Cum știm care este voia lui Dumnezeu? îl întrebă Owen pe tata când vacile erau la locul lor și pășteau pe o pășune verde. Sau mai bine spus cum pot ști care este voia lui Dumnezeu pentru mine?

Tatăl își scoase pălăria, își îndreptă părul rărit și răspunse cu atenție:

— Fiind creștin, ești copilul lui Dumnezeu, iar El este Tatăl tău. Dorințele tale s-au schimbat. Nu mai vrei să-ți îndeplinești propriile plăceri, ci dorești să faci ceea ce-l place Lui. De ce?

— Pentru că Hristos și-a dat viața pentru mine și mi-a iertat păcatele cât de departe este estul de vest! răspunse Owen plin de încredere. Sunt o persoană diferită. Am pace și bucurie citind

ÎNTREBĂRI

Biblia și pot înțelege multe lucruri din ceea ce citesc.

— Bine! îl încuraja tata. Fiind copii ai lui Dumnezeu, Duhul Sfânt locuiește în noi și El ne va călăuzi în tot adevărul. Avem Cuvântul lui Dumnezeu care este o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră și pe care-l putem studia și învăța pentru a cunoaște adevărul lui Dumnezeu. După cum știi, Dumnezeu vrea ascultare din partea copiilor Săi. În 2 Tesaloniceni 1: 8 scrie că Dumnezeu îi va pedepsi pe cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos.

Owen ascultă atent pentru că nu dorea să piardă nimic din ce spunea tata. Era flămând după adevăr. Când tata făcu o pauză, Owen întrebă:

— Spuneți că pentru a afla voia lui Dumnezeu trebuie ca mai întâi să avem dorința de a o cunoaște?

— Exact, îl aprobă tata. Dorința noastră trebuie să fie să facem orice dorește Dumnezeu de la noi. Poate trebuie să renunțăm la ceva ce ne dorim sau avem nevoie. Pentru a deosebi voia lui Dumnezeu, trebuie să petrecem timp în Cuvântul Lui și în rugăciune. Trebuie să vorbim cu El și să-L lăsăm să ne vorbească. Iisus ne învață: „Intră în

odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti”.

Owen se rezemă de stâlpul gardului, digerând tot ce-i spunea tata.

— Poate ar trebui să vă mai pun o întrebare, cumpăni el. Totuși, îi era frică să-și împărtășească sentimentele.

— Nu trebuie să ne îngrijorăm de viitor, continuă tatăl, neștiind gândurile lui Owen. Ar trebui doar să trăim câte o zi, încrezându-ne în Dumnezeu, umblând aproape de El, studiindu-l Cuvântul și fiind gata să facem orice ne cere – chiar dacă ar fi doar să mărturisim ce a făcut pentru noi sau să încurajăm pe alții. Indiferent cât de neînsemnată ar fi treaba noastră, ar trebui să fim gata să slujim și tot ce facem să facem ca pentru Domnul.

— Mai am o întrebare, interveni Owen disperat înainte să-i piară tot curajul. Îmi place de Ruth și... și mi-ați da permisiunea de a o cunoaște mai bine? Bineînțeles, dacă este și ea de acord. Măinile lui Owen erau reci și umede. Era sigur că emoțiile lui îl trădau. O broscuță sări pe iarba încâlcită, lângă cizma lui Owen, apoi, clipind din ochii strălucitori ca mărgelile, dispăru din nou

din vedere. Pentru un moment Owen își dori ca iarba încâlcită să-l înghită și pe el.

— Și eu, și Martha te apreciem, Owen, și apreciez că ai fost deschis și cinstit cu mine acum. În ultimele trei săptămâni ai ajuns aproape ca fiul nostru.

Speranțele lui Owen creșteau. Privi mulțumitor la Abram Kauffman, care era primul tată pe care-l cunoscuse.

— Nu avem nimic de obiectat la cererea ta, dar aș dori să-ți dau niște sfaturi ca de la tată la fiu. Tatăl îi zâmbi călduros. Roagă-te și ne vom ruga și noi pentru tine. Nu te grăbi. Așteaptă un an de zile să crești și să te maturizezi spiritual. Ruth e și ea tânără și are și ea nevoie de ceva timp. Vei dori să faci parte din biserica lui Hristos și să fii și cu alți tineri, continuă tata. Fă-ți prieteni, implică-te în lucrarea Domnului și El cu siguranță te va binecuvânta și îți va arăta voia Lui.

— Mulțumesc, domnule Kauffman. Mulțumesc, spuse Owen cu vocea înecată.

— Frate Abram, îl corectă tata.

Tata își puse mâna pe umărul lui Owen pentru a-l liniști. Tonul

său trăda dragostea lui pentru acest tânăr orfan care nu a cunoscut niciodată bucuria unei copilării liniștite.

— Dorința ta de a avea propriul cămin este normală și probabil este și mai mare din moment ce n-ai experimentat ce înseamnă să ai un cămin liniștit și o viață de familie normală așa cum Dumnezeu a intenționat pentru copii. Din această cauză ar fi bine și te-ar ajuta mult dacă ai locui cu o familie creștină pentru câțva timp, poate un an. Hai să ne rugăm plini de credință ca Dumnezeu să-ți dea ce-i mai bine pentru tine.

Cei doi bărbați se apropiau și mai mult unul de altul datorită dragostei lui Hristos, și Owen, cu o rugăciune de mulțumire, era plin de încredere că orice ar îngădui Dumnezeu în viața lui era spre binele său.

În timpul zilei câinele răătăcit nu se arată deloc pe lângă tabăra lor.

— De ce credeți că a venit din nou câinele aseară? Întrebă Leroy. Și de unde a venit?

— Probabil nu vom afla niciodată, spuse tata, dar știm că Dumnezeu lucrează pe căi nevăzute pentru a împlini minunile Lui.

Capitolul 27:

CALUL FUGAR

miercuri, 17 iunie

— Vom vedea cât de uscate sunt drumurile până la amiază, anunță tata când se întoarse de la treburile lui. După cum bate vântul, poate se vor usca destul de mult pentru a putea călători.

— Ar fi frumos să ne continuăm călătoria, îl aprobă mama vărsând găleata tatălui cu lapte proaspăt în vasul separatorului de smântână.

Evelyn începu a învârti cu îndemănare manivela separatorului. O învârti continuu până când motorul avea sunetul potrivit; apoi deschise valva și urmări cum laptele se revărsa prin canalul de scurgere în găleata goală. Învrtea mereu manivela urmărind cum curgea smântână și din al doilea canal de scurgere mai mic în mod constant la viteza potrivită.

După micul dejun, tatăl decise că Owen și Ernest ar trebui să ducă smântână la fabrica de unt.

— Eu o să termin de verificat toate căruțele și roțile de la căruță, plănuiește el.

După ce pleacă băieții și pâinea era pusă în tăvi la crescut, fură

strânse la spălat hainele ude și murdare.

— Evelyn, te rog, spală podeaua murdară, iar eu și Ruth vom spăla rufe, o sfătui mama.

— Din nou! Evelyn se strâmbă la Marilyn.

— Da, din nou, o anunță voioasă mama.

— Mamă! Uită-te la CEC-ul pe care l-am primit pentru smântână de ieri și azi dimineață, spuse Ernest când se întoarse.

— Doar un dolar și optzeci și șapte de cenți! mama dădu din

CALUL FUGAR

cap, nevenindu-i a crede. E foarte puțin!

— Și domnul McTosh nici măcar nu ne-a mai dat înghețată! declară Ernest cu o indignare batjocoritoare, pișcând-o prietenos pe Rose de ureche.

Stânjenită, Rose își întoarse spatele, prefăcându-se că nu aude. Ernest se aplecă în jos și îi șopti în ureche:

— Îmi pare rău, acum n-ai vrea să zâmbești?

Rose chicoti, neputând să stea serioasă. Îl adora pe fratele ei mai mare și chiar îi plăcea când el o tachina. Dar nu dorea ca el să știe acest lucru!

Pe la ora două după-amiază drumurile erau destul de uscate așa că tata decise să-și reînceapă călătoria. După unsprezece sau doisprezece kilometri de Biggar caravana ajunsese la școala Meadow Bank. În partea de est a școlii era o pășune deschisă, mărginită de un pâraiaș.

— Exact locul de care avem nevoie pentru a campa în noaptea aceasta! rosti tata mulțumit, uitându-se la pășunea împrejmuită și la apa disponibilă.

Era târziu și treaba încă nu era terminată când mama o trimise pe Marilyn să-i cheme pe bărbați la cină.

— Mulțumesc, mamă, mi-era o foame că de abia mai puteam face treabă, spuse Ernest, punându-și farfuria goală în ligheanul de spălat vase. Terciul tău este întotdeauna cel mai bun!

— Da, mulțumesc.

Owen zâmbi în timp ce-și trăgea geaca. Aprinse felinarul și-l urmă pe Ernest afară să termine de așternut la vaci.

— Lipsește un cal, fluieră Ernest îngrozit. Uite, Owen, sunt doar șapte!

— Pune felinarul sub căruță să mi se obișnuiască ochii cu întunericul acesta, îi sugeră Owen. Calul nu poate fi prea departe și sunt sigur că nimeni nu a încercat să-l fure la această oră din noapte.

— E lângă căruță! spuse Ernest, zărind calul ce trecu pe lângă ușa luminată de la microbuz.

— Îl prind eu, se oferă Owen.

Dar când întinse mâna să prindă căpăstrul, calul, speriat de mișcarea bruscă a lui Owen, sări și o luă la fugă.

Se aruncă în întuneric să prindă calul, ascultând zgomotul copitelor. Auzi cum acesta sforăi surprins și apoi o luă la galop într-o altă direcție. Owen se întoarse repede când, poc! și fu oprit de un gard din sârmă ghimpată. Ghimpii îl tăiară. Învârtindu-se când într-o parte, când în alta, reuși să se elibereze din prinsoarea ghimpilor.

— Trebuie să iau un felinar, murmură Owen. E așa de întuneric, că nu văd pe unde merg.

Când Owen ajunse la căruțe, acolo stătea calul pe care-l fugărea, mâncând ovăz de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat și purtându-se ca și cum ar fi făcut tot timpul doar ceea ce trebuia.

— Se pare că și-a găsit singur drumul la tabără, remarcă Owen, nespunându-i lui Ernest de ghinionul lui.

— Ce-ai pățit? rosti Marilyn pe nerăsuflăte, când Owen intră în microbuz și văzu zgârietura lungă și urâtă de pe obraz și tăietura de pe frunte.

Timid, Owen îi povesti familiei ghinionul lui, râzând împreună cu ei de cât de deștept era calul.

Mama îi dădu lui Owen o bucată de pânză curată și niște alifie.

— Pune alifia aceasta pe tăieturi. Arată cam urât, spuse ea plină de compasiune.

— Ascultați! Plouă! mormăi Evelyn în timp ce ploaia, care la început era ca din sită, începu să se transforme în aversă. Nu mai ajungem niciodată la Saskatoon!

— Dacă n-ar fi plouat atât de mult în ultimele zile, aproape că am fi ajuns, o aprobă Leroy nemulțumit.

Încontinuu ploaia se lovea de prelată, amintind familiei de ziua precedentă pe care o petrecuse înăuntru.

Când mama o puse pe Rose la culcare, fetița își aminti de atunci când se rugă să scape de țânțari. Cu ochii strâns închiși șopti:

Dragă Doamne, îți mulțumesc pentru că ne-ai scăpat de țânțari

când te-am rugat înainte. Ai putea opri această ploaie acum? Liniștită se gândi la ce se rugase, apoi își aminti și încheie: Dacă este voia Ta. În Numele lui Iisus Te-am rugat. Amin.

Ghemuindu-se mai bine în pat, Rose stătea liniștită așteptând ca ploaia să înceteze a mai bate în prelată.

Credința unui copil! Chiar și Iisus le-a spus ucenicilor că nu vor intra în împărăția lui Dumnezeu dacă nu se vor face asemenea

141

unor copii. Plină de credință Rose adormi. Știa că se rugase și că Dumnezeu îi ascultase rugăciunea.

Înainte ca tata și mama să stingă felinarul, afară doar mai picura ușor, iar înainte de culcare se rugaseră mulțumindu-l lui Dumnezeu și rugându-L să le dea vreme frumoasă pentru a-și continua călătoria, totuși, cerând doar ceea ce era cel mai bine pentru ei.

Capitolul 28:

CEAIUL DE DUPĂ-AMIAZĂ

marți, 18 iunie

— Tata a spus că putem pleca imediat ce toate sunt gata, rosti Leroy. Poate ajungem în Saskatoon până mâine seară. Ce crezi?

— Este mai bine dacă nu ne facem planuri stricte, răspunse mama cu blândețe. Niciodată nu știm ce aduce o zi, dar ar fi minunat dacă vom ajunge așa departe, fu ea de acord.

Pe la 6: 45 căruțele erau în drum spre Saskatoon. Cailor le era greu să tragă căruțele în timp ce noroiul se lipea de roțile de la căruță, încetinindu-i până acolo că abia înaintau.

Din nou drumurile se șerpuiau printre dealurile ușor ondulate. Pe la mijlocul dimineții sufla un vânt puternic.

— Săracii cai, îi compătimi mama în timp ce caii abia se târau cu capurile plecate în vântul puternic.

— Ce vânt! Ernest își așază mai bine pălăria pe cap să nu i-o ia vântul. Mai bine aș merge pe jos să o mai scutesc pe Lady.

Coborî din șa, mângâind ușor spatele calului credincios.

Regiunea era întinsă și nu se vedeau decât câteva garduri. Ernest privi fascinat în timp ce mănunchiuri mari de buruieni și spini se rostogoleau repede, purtate de vânt, peste câmpurile deluroase.

De pe drum tata observă atent roadele sărace și buruienile.

— Se pare că oamenii de aici trec printr-o perioadă grea, își

spuse el. Spinii și buruienile cresc cel mai bine când este secetă și terenul se erodează. Nu arată prea bine în acest loc. Fermierii

probabil sunt bucuroși de ploaia care ne-a deranjat pe noi.

— Vom opri între două ferme să prânzim, chicoti Leroy. Fetele se grăbiră la ușa microbuzului, nevenindu-le a crede gluma lui Leroy. Dar el râse de gluma lui pentru că tata se opri pe o potecă unde era câte o fermă pe ambele părți ale drumului. Leroy se grăbi să meargă la tata, care vorbea cu cei doi fermieri. Află că îi chema domnul Jacks și domnul Roy Pauls.

— Ne vom odihni mai mult, își anunță tata familia. Caii au nevoie de mai multă odihnă după ce au tras din greu.

Plecă din căruță, dar se întoarse imediat, deoarece începuse a ploua și trebuia să transmită un mesaj mamei.

— Doamna Pauls te-a invitat să o vizitezi împreună cu fetele, îi comunică tata mesajul. Eu o să stau pe lângă căruțe și păzesc vacile.

Mama era mulțumită. Le pieptănă pe fete și își puse un șorț curat.

— De mult timp n-am mai fost în vizite, sporovăi Rose fericită.

— Cred că am făcut multe vizite, o corectă Ruth. Gândește-te numai la toți oamenii pe care i-am întâlnit când ne opream să înnoptăm.

— Rose se referea că nu am plecat după-amiaza de la noi de acasă să mergem în vizită la altcineva acasă, spuse Evelyn. Așa cum făceam în Tofield.

— Da, știu ce spuneți fetelor și mă bucur și eu, recunosc Ruth.

Era plăcut să stea liniștite în camera spațioasă, pe scaune confortabile și să vorbească. Milieurile croșetate, pernele și husele scaunelor făceau camera să pară prea elegantă pentru a fi folosită.

Doamna Pauls se mișca de zor, așezând platouri cu mâncare pe

masă și asigurându-se că musafirii se simțeau bine.

— Ce frumos e să avem musafiri la un ceai, spuse ea.

Ce ospăț! se gândi Ruth în timp ce doamna Pauls își servea musafirii cu pâine, biscuiți, friptură de vită, fursecuri, compot de caise și ceai.

Fetele se simțeau mai mari stând la masă și sorbind ceai din ceșcuțele delicate. Timpul trecu iute. Fetele se gândiră că prea repede le spuse mama că e timpul să se întoarcă la căruțe.

— Vă mulțumesc din nou că ați venit, spuse zâmbind doamna

CEAIUL DE DUPĂ-AMIAZĂ

Pauls la despărțire. Sper să vă stabiliți cât mai curând în noul vostru cămin.

— Vă mulțumim pentru această după-amiază plăcută, răspunse mama. Încă o dată am întâlnit străini cu care ne-am împrietenit.

— Întrucât nu mai plouă trebuie să mergem cât mai repede și sper că vom găsi un loc bun unde să poposim în noaptea aceasta, îi spuse tatăl mamei când se întoarse împreună cu fetele de la doamna Pauls.

Doar la un kilometru și jumătate de mers ajunseră la o vale încadrată de două dealuri.

— Este un loc perfect, cu destulă iarbă și apă, se bucură tatăl, în timp ce toți așteptau, el conduse mai departe pe deal unde se vedeau clădirile unei ferme.

— Sper ca proprietarul să ne dea voie să stăm aici, îi spuse lui Leroy care-l însoțea.

— Da, proprietarul a spus că putem sta, raportă el familiei după ce se întoarse. Putem duce vacile pe pășunea de lângă pârau, dar în această seară căruțele trebuie să le parcăm pe marginea drumului.

— Cine locuiește acolo? întrebă Marilyn.

— Dave Todd, răspunse tata.

După ce terminară treaba, tata făcu schimb de smântână pentru ouă și domnul Todd le dădu doi saci de cartofi și niște ridichi proaspete din grădină.

Capitolul 29

MAI MULT NOROI

vineri, 19 iunie

Noroiul cleios se lipea de roțile căruței, încetinindu-i în timp ce conduceau pe drumurile pline cu apă de ploaie.

— Mi-e milă de săracii cai, îi spuse Ruth compătimitoare lui Evelyn, care era în căruță cu ea. Poți simți cum se târâie căruța. Caii trebuie să tragă din greu. Sigur ne împotmoleam dacă nu mergeam pe aceste drumuri nivelate.

— Drumurile sunt groaznice, fu de acord Evelyn. Dar privește la toate fermele frumoase de aici. Toate casele sunt așa de mari și sunt înconjurate de mulți copaci. Crezi că va fi așa și la Guernsey?

— Vom vedea, răspunse Ruth. Uită-te acolo, unde-i tata! Drumul pare a fi mai rău.

Priviră cu atenție cum caii tatălui trecuseră cu greu prin groapa de noroi. Acum mama era în groapa cu noroi. Căruța ei se mișca tot mai încet. Caii se încordară cu toată puterea să tragă. Fetele răsufară ușurate când, încet, urcă și căruța mamei pe drum. În urma roților de la căruță rămaseră șanțuri adânci.

— Oare va reuși Owen să treacă? întrebă Evelyn îngrijorată. Sper. Și apoi urmăm și noi.

Dar Owen nu reuși să treacă de drumul noroiu. Curând căruța se opri, împotmolită în noroi.

— Cred că trebuie să-l ajut, o anunță Ruth pe Evelyn în timp ce dezlegă caii de la căruță.

— Mulțumesc, îi spuse Owen zâmbind în timp ce-i luă caii și-i puse în fața cailor lui.

După ce legă caii împreună strigă:

MAI MULT NOROI

— Evelyn, vino și mână caii.

— Ce bine! Evelyn strălucea de fericire în timp ce luă hățurile. Oare unde-i Leroy?

— Haideți! Ușor! Fete bune! încuraja Owen caii, care se încordară și încercară să miște căruța grea. Înaintară încet, câștigând teren până când căruța ieși din șanțurile adânci.

Owen aduse ambele perechi de cai și le înhamă la căruța lui Ruth.

— Aveți probleme? îi întrebă Ernest când ajunse cu vacile în dreptul lor.

— Da, dar curând vom scoate și căruța lui Ruth, răspunse Owen. Diii! îndemnă el caii.

Ruth simți cum căruța începea să se miște încet, când,

dintr-odată, fără niciun avertisment, calul ei, Minnie, căzu și necheză ascuțit.

— Mai bine merg să-l chem pe tata, spuse Ernest urcându-se călare pe Lady și galopând înainte să-l oprească pe tata.

Owen vorbi blând calului agitat, mângâindu-i spinarea și încercând să îl calmeze în timp ce se lupta să se ridice în picioare și apoi se așează jos din nou.

— Mănâncă niște ovăz, Minnie. Tata îi vorbi calm, hrănind-o cu niște ovăz dintr-o găleată.

— De ce a căzut Minnie? îl întrebă Leroy pe tata.

— Îmbătrânește, explică tata. Și, odată, când era mai tânără, s-a împiedicat.

— S-a împiedicat? Leroy era nedumerit, neînțelegând ce se întâmplase.

— Da. Mâncase prea mult și asta slăbește genunchii cailor. Acum, drumurile acestea noroioase îngreunează mult munca lor.

Ernest veni cu o găleată de apă și, după ce Minnie mănă și se odihni câteva minute, tata o trase de căpăstru și o încuraja să se ridice.

Minnie se ridică, înainta împleticindu-se, iar apoi reuși să-și recapete echilibrul. Tremurând, și încă agitată din cauza căzăturii, îi privi cu ochii mari și rugători, de parcă i-ar fi întrebat de ce nu-i dă voie să se mai odihnească.

Ernest o dezlegă și o duse pe marginea drumului. Cu un sac îi frecă picioarele, liniștind-o.

Tata ajută să tragă și căruța lui Ruth prin groapa de noroi cu unul din caii lui. Când totul se terminase și erau gata să pornească din nou la drum, Minnie stătea liniștită.

În acea dimineață se împotmoliră încă de două ori și când tata zări un oraș în apropiere, dincolo de câmpuri, îl trimise pe Owen să aducă niște vaselină să ungă roțile de la căruțe.

— Sper că această vaselină va ajuta ca roțile să se miște mai ușor, spuse tata în timp ce ungea roțile de la ultima căruță.

După aceea călătoria a decurs mult mai bine. În acea după-amiază trecură de magazinele orașelor Lemey, Perdue și Catherwad.

Sunt multe orașe pe aici, reflectă Leroy, gândindu-se la toate magazinele pe care le văzură în acea zi.

În acea seară se opriră să facă treaba în apropierea unei case,

unde un buldog lătra la ei cu sălbăticie. Se dezlănțuia când într-o parte, când în alta, provocându-i cu răutate.

Rose se cutremură când auzi cât de feroce lătra câinele urât.

— Hai, Rose, să stăm în microbuz, o sfătui Marilyn, fiindu-i teamă ca nu cumva câinele să scape din cușca lui.

Tot timpul cât familia Kauffman făcură treabă câinele mărșălui și mârâi amenințător la ei.

— De ce ar ține cineva un astfel de câine? îl întrebă iute Ruth pe Ernest.

Chiar și Leroy păstra distanța, nedorindu-și să se apropie prea mult de câinele rău.

După ce terminară treaba, merșeră câțiva kilometri până când în fața lor putură vedea o groapă mare de noroi. Două căruțe stăteau nemișcate acolo.

— Se pare că s-a împotmolit o căruță, observă tata.

— Chiar așa este! fu Leroy de acord. Dar ambele căruțe sunt împotmolite. Și uite ce încărcătură mare de lemne au!

Tata îi înmâna lui Leroy hățurile și se îndreptă spre căruțele împotmolite.

— Bună ziua! strigă tata. Aveți probleme?

— Probleme mari! răspunse unul din bărbați. Încărcăturile noastre sunt prea grele pentru acest noroi.

— Ne-am obișnuit cu gropile de noroi, spuse tatăl zâmbind, în prima săptămână de călătorie ne-am împotmolit de câteva ori și astăzi deja ne-am împotmolit de trei ori!

JACAPĂTUL DRUMUL

Înhămând caii lui la căruțele grele ale acelor bărbați, tata le traseră din groapa de noroi. Apoi bărbații binevoitori îl ajutară pe tata cu cele patru căruțe ale lui. În timp ce lucrau, soarele cobora tot mai jos, până dispăru din vedere și umbrele întunecate amenințau să înghită orice urmă de lumină.

— Vă mulțumesc de ajutor, spuse domnul Hines, strângând mâna tatălui. Apoi întrebă curios:

— Unde aveți de gând să înnoptați?

— De obicei întrebăm pe cineva, care are un iaz sau un râu în apropierea drumului, dacă ne dă voie să ne oprim acolo să înnoptăm ca să avem unde adăpa vacile, răspunse tata.

— Păi, atunci eu locuiesc un kilometru mai încolo. Am o pășune

bună și un pârau și sunteți bineveniți să stați acolo.

— Vă mulțumim din inimă pentru această ofertă. Ne-ar face plăcere să campăm acolo, acceptă tata prompt.

Deja era târziu când vacile și caii erau la locul lor și familia Kauffman se adună în jurul sobei pentru un timp de părtășie cu Tatăl lor ceresc, Cel care cu credincioșie se îngrijea de toate nevoile lor.

— „Noi am cunoscut dragostea Lui prin *aceea* că El Și-a dat viața pentru noi; și noi, deci, trebuie să ne dăm viața pentru frați. Dar cine are bogățiile lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu? Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul”. Acum haideți să vedem cum am pus în practică această învățătură biblică în seara aceasta, când l-am ajutat pe domnul Hines și pe prietenul lui să iasă din groapa de noroi, își îndemnă tatăl familia. Ne-am fi putut gândi când i-am văzut împotmoliți ce mult am întârzia dacă-i ajutăm. Le-aș fi putut spune: „Ne pare rău că v-ați împotmolit în această groapă și v-am ajutat bucurându-vă dacă n-am călători și n-ar trebui să căutăm un loc de campare în această seară. Regret că se va întuneca în scurt timp. Sperăm să vină cineva curând și să vă ajute. Poate chiar le-am fi putut aminti că Dumnezeu vede încurcătura în care se află și i-am fi asigurat că ne vom ruga ca Dumnezeu să trimită pe cineva să-i ajute. Dacă am fi făcut așa, ar fi crezut ei că suntem copiii lui Dumnezeu?

Marilyn dădu din cap în semn că nu.

MAI MULT NOROI

— Nici măcar n-am fi avut un loc de campare așa de frumos, adăugă Evelyn gânditoare.

— Când ne-am făcut timp să-i ajutăm, n-am știut și nici nu ne-am așteptat să ne dea un loc unde să înnoptăm. Pur și simplu ascultam de Dumnezeu, făcând ceea ce El ar fi dorit de la noi. Oamenii din jur știu că suntem copiii Lui după felul în care ne purtăm. Pot vedea în inima noastră dragostea lui Dumnezeu față de toți oamenii, chiar și față de cei care sunt mai greu de iubit. O metodă prin care spunem celor din jur că-i iubim este prin a le da o mână de ajutor când au nevoie.

— M-am gândit la cântarea „Toți o inimă, un suflet”, spuse mama după ce termină tata de vorbit. Încet începu a cânta, iar familia i se alătură.

Toți o inimă, un suflet, renăscuți de Dumnezeu; Flacăra iubirii noastre arde pe altarul Său. El e capul, iar noi membre; oglindim lumina Lui El e Domnul, iar noi frații, mântuiți prin jertfa Lui.

Ca să ne iubim, o, Doamne, Tu așa ne-ai poruncit și ne-ai dat o pildă vie, căci iubind Tu ai murit! Focul dragostei creștine ne cuprinde inima, ia să vadă-n noi pe Iisus orișicine s-ar uita.

Cu vinovăție Evelyn cântă cântarea, știind prea bine cât de mult îi plăcu să se poarte și să vorbească urât cu Leroy.

Pentru unitatea noastră toate, toate le jertfim. Peste orice ne-nțelegeri puntea dragostei zvârlim. Duhul păcii și-al frăției crească între noi mereu, ia să ne cunoască lumea că suntem din Dumnezeu.

„Peste orice ne-nțelegeri puntea dragostei zvârlim”, se gândi Evelyn. Poate ar trebui să încerc asta. Da! Așa voi face! se hotărî ea.

Capitolul 30

PATRUZECI ȘI UNU DE KILOMETRI

sâmbătă, 20 iunie

Ruth era încântată de frumusețea care o înconjura în liniștea dimineții. Dorea să îmbrățișeze acest moment și să nu-l uite niciodată. Aerul proaspăt și curat era plin de viață.

Îți mulțumesc, Doamne, șopti ea, pentru această liniște, pentru apropierea de Tine pe care o experimentăm când totul este calm și ne gândim la Tine.

Pe la ora șapte familia părăsi locul de campare, dar în următoarele trei ore înainta greu din cauză că drumurile încă erau

noroi. Oricum nu se împotmoliră decât o singură dată, și de această dată era mama, care conducea ultima căruță și nu reuși să treacă groapa mare de noroi.

La ora 10: 00 tata opri lângă drum, unde era o baltă mare cu apă limpede ca să adape vacile și caii.

— Priviți la tabla de șah din fața noastră, exclamă Ernest arătând cu mâna la regiunea ce se întindea înaintea lor.

Ploile recente au făcut câmpurile negre, de curând arate, să fie în contrast cu verdele țipător al câmpurilor de grâu și de lucerna amestecate unele cu altele.

După-amiază trecură de drumul noroi și brăzdat de fâgașe și ajunseră pe un drum uscat, tare și nepietruit. Copitele cailor aproape zburau. Roțile căruțelor se învâneau continuu în acea după-amiază, kilometru după kilometru, fără întârziere.

Aproape de orașul Vanscoy se opri să se ocupe de animale

PATRUZECI ȘI

și să mănânce cina.

— Astăzi ar trebui să parcurgem patruzeci și unu de kilometri, spuse tata voios în timp ce se gândea de unde au plecat și până unde vor ajunge înainte de căderea nopții. Asta e cea mai bună zi de până acum!

— Minunat! exclamă mama.

Tata opri lângă magazia orașului Vanscoy și cumpără șase banițe de ovăz cu care să hrănească vacile duminică.

— Mai avem 24 de kilometri până în Saskatoon, o anunță Ernest pe mama când ridică ovăzul să-l pună în căruța lui Ruth.

— Ce bine! Ce bine! strigară fetele în cor. Măine vom ajunge în Saskatoon!

— Fetelor, nu uitați că astăzi e sâmbătă, le reaminti mama. Așa că luni vom ajunge în Saskatoon.

Șase kilometri, șapte kilometri și tatăl tot continua să meargă deoarece erau hectare întregi cu câmpuri de grâu sau necultivate de o parte și de alta a drumului. Soarele apusese și încă nu găsiră niciun loc bun unde să poată pășuna vacile.

Roțile de la căruța tatălui hureau când trecură peste un canal de scurgere și tata opri când văzu apă în șanț. Trăgând căruța aproape de șanț, le făcu semn mamei, lui Ruth și lui Owen să parcheze în spatele

lui.

— Trebuie să parcăm și să cârduim vacile aici în noaptea aceasta. Îmi pare rău, dar asta e tot ce pot găsi, îi spuse mamei.

— Ne vom descurca, îl asigură mama pe tata, cu toate că se gândi la marea lor nevoie de a avea apă. Peste tot era noroi. Microbuzul era murdar, hainele erau murdare și ei erau murdari. Și a doua zi era duminică!

Owen umplu câteva găleți cu apă din șanț.

— Am scos această apă înainte să intre vacile și să o tulbure, spuse el, dându-i mamei gălețile. Dacă le lăsăm să stea puțin, atunci apa va fi bună de spălat.

— Mulțumesc, spuse mama bucuroasă. Mai avem o găletușă cu apă de băut, dar asta-i tot.

— În zori de zi trebuie să conducem până găsim o pășune, rosti tatăl cu părere de rău.

Înainte de a se retrage, mama se rugă pentru bărbații care cârduiau vacile. Se rugă atât pentru siguranța lor, cât și pentru a vacilor. Desigur că Dumnezeu le va da un loc de campare mâine astfel încât să poată onora ziua de odihnă pe care le-a dat-o El.

Încredințându-l Domnului toate grijile ei, mama a putut adormi și căpătă odihna de care avea nevoie.

155

Capitolul 31

SASKATOON

duminică, 21 iunie

Copitele cailor răsunau pătrunzător în liniștea primelor ore ale dimineții. În partea de est a cerului apăru o dungă roșiatică de lumină. Ruth se bucură de frumusețea orizontului care devenea tot mai înflăcărat la culoare.

Aerul umed al nopții îi pătrundea pe birjari, dar totuși nu-i deranja, pentru că bucuria de a avea drumul liber la această oră matinală a dimineții întrecea orice disconfort.

Familia Kauf Fman călători toată dimineața fără a găsi un loc de poposire. Soarele era deasupra lor, când copacii erau tot mai deși și zăriră Râul Saskatchewan lat, ce curgea repede în partea de est. În multe locuri pe malurile râului se aflau mulțimi de oameni care nu respectau pe Dumnezeu și nici ziua pe care El a pus-o deoparte pentru ca oamenii să se odihnească și să i se închine.

— Tatăl nostru ceresc, Atotînțelept și Atotștiutor, se rugă tata încet în timp ce se apropiau tot mai mult de marele oraș Saskatoon, știi că avem nevoie de un loc de campare, unde să ne putem odihni și închina Ție. Te rugăm din nou să te îngrijești de nevoile noastre așa cum crezi că e mai bine.

— Oh, mamă! spuse Marilyn privind cu nostalgie înspre râul de care se îndepărtau. Mi-ar fi plăcut să fi campat lângă apă!

Saskatoon era la vreo trei kilometri în fața lor, când Dumnezeu, în bunătatea Lui și la timpul potrivit, a îngăduit ca un fermier bun la inimă să lase familia Kauf Fman să campeze și să pască vacile pe pășunea lui.

După un prânz târziu, tata adună familia pentru timpul de

Închinare de duminică ce consta în studiu biblic și rugăciune. Pe pajiștea însorită și ierboasă, o oră prețioasă și plăcută în care au meditat la Cuvântul lui Dumnezeu îi apropiară de cer și le reînnoi puterea. Ruth se bucură din nou de privilegiul neprețuit de a avea părinți evlavioși care-L slujeau pe Domnul cerului și al pământului.

— Suntem foarte aproape de oraș, îi șopti Evelyn lui Ruth când timpul de închinare de după-amiază se sfârși. Crezi că ne-ar da voie tata să mergem până în Saskatoon să vedem cum e orașul?

— Poate, răspunse Ruth rar, dar înainte de a le cere voie părinților, o să-i întreb pe Ernest și Owen dacă n-ar vrea să vină cu noi.

— Da, mi-ar plăcea foarte mult, răspunse Ernest după ce fetele îl întrebară.

— Și mie mi-ar plăcea, fu de acord Owen. Mai sunt câteva ore până se întunecă.

Tata și mama le dădură voie să meargă, așa că Owen, Ernest, Ruth, Evelyn și Leroy merseă trei kilometri până ajunseră în Saskatoon.

— Îți amintești că duminica trecută, după-amiază, am mers în Biggar? îi spuse Evelyn lui Ruth întorcându-se înspre ea. Și acum, în această duminică, mergem în Saskatoon!

— Multe s-au întâmplat în această săptămână. Ploaie, gropi de noroi, iar ploaie și alte gropi de noroi! spuse Ruth zâmbind. Parcă am așteptat foarte mult timp până să ajungem în Saskatoon.

Tuturor le-a plăcut plimbarea. Era bine să aibă din nou timp de plimbat, de răs și de a fi împreună fără a fi presați de alte sarcini. Și li

se părea minunat să fie în cele din urmă în Saskatoon. De mult timp au așteptat să ajungă în acest oraș!

Astăzi voi repeta cântarea! își aminti dintr-odată Evelyn entuziasmată. *Ieri nu am fost prea mult pe lângă Leroy ca să o cânt, dar astăzi va fi o zi numai bună să văd dacă îmi va fi de folos.*

Se bucură când își aminti ce-i spusese mama ieri, când îi împărtășise ce avea de gând. *Mă voi ruga pentru tine, Evelyn,* o încuraja mama zâmbindu-i.

Turla înaltă a unei biserici se ridica deasupra celorlalte clădiri.

— Haideți să mergem și să aflăm cărei clădiri aparține turla, propuse Ernest. Arata impresionant!

SASKATOON

— Putem întreba aici, sugerează Owen în timp ce se apropiară de un atelier mecanic.

— Este o biserică catolică, le spusese mecanicul, și oricine o poate vizita. Este o biserică frumoasă și se află lângă Hotelul Bessboughow. Hotel lucrat cu măiestrie, care merită vizitat.

În biserica catolică tinerii se uitară la ferestrele pictate care se arcuiau sus, înspre tavan. Candelabre mari și scumpe atârnav de tavan, luminând strălucitor și făcând culorile să joace pe fereastră. În clădire se aflau foarte multe lumânări, statui și picturi minuțioase.

— Această biserică este ca o expoziție, dar este atât de goală, neprimitoare. Îți poți imagina cum ar fi să te închini în fața unei statui a fecioarei Maria și să te rogi? Ruth se cutremură la acest gând.

— Pare a fi rece și gol aici, fu de acord Owen.

— Bisericile noastre n-au nimic scump sau altceva care să le înfrumusețeze, adăugă Ernest, totuși, sunt mult mai calde și primitoare. Programele noastre sunt semnificative din cauza oamenilor, cântărilor și mesajelor.

— De abia aștept să mergem la o biserică de-a noastră, spusese Evelyn cu nostalgie.

— Ar trebui să fim la biserică duminica următoare, rosti Leroy, gândindu-se la cât de aproape erau de Guernsey.

Guernsey! Și trebuie să decid ce voi face după ce familia Kauffman ajunge acolo. Gândul acesta îl cutremură pe Owen. Căzu într-o tăcere dureroasă. *De un lucru sunt sigur,* își spusese hotărât, *și anume că Ruth nu va auzi nimic de la mine până vara următoare, asta am decis în urma discuției cu tatăl ei sunt hotărât să las totul în mâna lui Dumnezeu.*

Pacea îl cuprinsese pe Owen în timp ce-și încredința viitorul în mâna Domnului. Era convins că decizia lui era bună și avea încredere că până vor ajunge în Guernsey va ști unde trebuia să meargă și ce dorea Domnul să facă.

— Cu siguranță, este un oraș aglomerat, remarcă Leroy în timp ce coborau scările bisericii și se apropiau de stradă. Mașinile treceau continuu. O mașină mergea tăcută, claxoanele răsunau, clopotele băteau și oamenii se grăbeau într-o parte și-n alta.

— Te face să te simți pierdut și singur, spuse Ernest pe un ton

melancolic. Ca un cățel răătăcit!

Hotelul Bessboughow era într-adevăr o clădire impresionantă. Li se tăie respirația privind uimiți arhitectura spectaculoasă. Construcția impunătoare era împodobită cu ferestre peste ferestre, piloni, scări late, frumos curbate, sculpturi, acoperișuri de diferite nivele și frontoane.

— Ar trebui să ne întoarcem, spuse Owen după ce plecară de la hotel.

În timp ce făceau colțul unei străzi, văzură o mulțime de oameni pe partea cealaltă a străzii. Oamenii cântau.

— Cred că sunt de la Armata Salvării, spuse Owen, oprindu-se să asculte.

Eu voi sta lângă vechea cruce, / Și-am s-o schimb cândva într-o coroană. Cuvintele binecunoscutei cântări răsunau pe stradă, în timp ce cântăreții captau cu măiestrie atenția ascultătorilor.

— Cât avem de mers până ajungem la căruțe? întrebă Evelyn când plecară de la mulțimea adunată pe stradă. M-am săturat de mers pe aceste străzi.

— Ce? Deja ai obosit? Leroy o tachina accentuând cuvântul *deja*.

— Da, recunosc Evelyn calmă, am obosit.

Surprins de calmul cu care Evelyn a recunoscut fără să riposteze supărată, Leroy nu se mai putu gândi la altceva de spus.

Se pare că merge! se gândi Evelyn fericită. *Peste orice neînțelegeri puntea dragostei zvârlim. Mama a avut dreptate când a spus că este nevoie de doi oameni pentru a porni o ceartă.*

Copiii meraseră întruna, lăsând orașul în urma lor.

— Unde suntem? întrebă Ruth, spunând cu voce tare temerile pe care le aveau Ernest și Owen că s-ar putea să se fi pierdut.

— Nu știu, răspunseră amândoi în cor. Apoi izbucniră în râs când văzură că răspunseră amândoi în același timp.

— Trebuie să mergem înainte și să încercăm să găsim drumul bun, îi încuraja Ernest. Sunt multe drumuri și poteci pe aici! Vă aduceți aminte că am campat la trei kilometri în vestul orașului Saskatoon, iar asta înseamnă că avem mult de mers.

Trecuse mult de ora când trebuiau să mănânce cina și toți erau flămânzi. Dar nu puteau face altceva decât să continue a merge, încercând să găsească drumul care-i ducea la tabără. Oare au

SASKATOON

Ieșit din oraș prin altă parte decât pe unde au intrat? Dar lumina apusului le indica în ce direcție era vestul. De ce nu li se părea nimic familiar?

Apoi Ernest zări niște tufe de fragi.

— Mmm! Ceva de mâncat! Ce buni sunt! Flămând, culese fragi mici și dulci.

— Sunt atât de mici, că îmi stârnesc și mai mult foamea, se plânse Leroy.

Întunericul se lăsa și luminile orașului străluceau în spatele lor, făcând orașul să arate mai mare și mai frumos în timp ce nenumărate lumini colorate străluceau împreună.

— Băieți, trebuie să facem ceva! se tângui Ruth disperată. De abia mai pot merge! Mă dor picioarele de la pantofi.

— N-ar fi trebuit să te încalți cu pantofii de duminică, îi răspunse Leroy ironic. Dacă aș fi în locul tău, m-aș descălța.

— Așa o să fac, fu Ruth de acord. Este o idee bună, chiar dacă îmi rup ciorapii.

Lute atinse bășicile care i se făcuseră din cauza încălțăminte.

— Ne putem ruga, sugeră Evelyn timidă.

— M-am rugat, spuse Ernest.

— Și eu, recunosc Ruth.

— Și eu, adăugă Owen.

— Haideți să ne rugăm împreună, anunță Ernest.

Stând nenorociți în întuneric, călătorii pierduți și obosiți se rugară cu sinceritate, implorându-L pe Dumnezeu să le arate drumul care-i va duce în tabără.

— Mă simt mai bine, rosti Ruth în timp ce continuau să meargă prin întuneric, deoarece sunt sigură că Dumnezeu a auzit rugăciunea noastră în care l-am cerut ajutorul.

Cu toate că îi dureau picioarele, erau obosiți, înfrigurați și flămânzi, se bucurară când, după multe ore de mers pe jos prin întuneric, găsiră gardul pe care-l trecură când merseră în oraș. Tabăra era la mică distanță de acolo.

— Copii, copii, îi muștră mama ușurată când urcară scara și erau în siguranță în microbuz. Eu și tata am fost foarte îngrijorați!

— N-ar fi trebuit să vă las să mergeți în oraș singuri, se muștră tata după ce copiii îi povestiră ce s-a întâmplat. Îmi pare rău că s-a întâmplat așa. Ar fi trebuit să fiu mai înțelept. Ne-ar fi scutit pe

toți de multă îngrijorare. Deja e trecut de ora de culcare, mâncați pâinea și carnea pe care mama le-a păstrat pentru voi, iar apoi mergem cu toții la culcare. Vrem să plecăm la 3: 00 dimineața astfel încât să conducem prin oraș când traficul nu este aglomerat. Tăcută, mama le servi copiilor cina lor târzie. Apoi, extenuați, se cățărară în pat și adormiră imediat.

Capitolul 32

PRIN ORAȘ

luni, 22 iunie

Somnoroasă, Ruth luă hățurile și merse în urma căruței tatălui înspre orașul strălucitor, roșu de lumini.

Mă bucur că putem conduce prin Saskatoon la această oră! Ruth nu așteptase deloc să treacă prin acest oraș cu bunurile lor sărăcăcioase, expuse vederii publicului. Dar acum orașul era liniștit, învăluit în somn, și doar ocazional mai colinda vreo mașină pe străzile părăsite.

Se desfată în această ocazie unică de a vedea orașul capitală cu clădirile frumoase și peisajul multicolor.

Parcul orașului cu fântâni arteziene luminate își lua respirația. Apa, în timp ce se revărsa în fântână, strălucea asemenea unor giuvaiere în contrast cu cerul întunecat.

Un pod mare de ciment se contura nedeslușit în fața lor. Tata opri și veni la căruța lui Ruth.

— Ruth, conducaii mei, iar eu voi încerca să o țin în frâu pe Minnie în caz că se sperie de ceva.

Schimbul se făcu, iar Ruth se așează în căruța tatălui. Ajunse pe la mijlocul podului când le bătu în față farurile de la o mașină care se apropia de ei.

— O, nu! O mașină! exclamă Ruth.

Mânând caii pe marginea podului, Ruth intenționa să treacă peste șinele tramvaiului pentru a face loc mașinii. Nu a știut că șinele erau cu câțiva centimetri mai înalte decât drumul și roata din față se opri în fața șinelor în loc să le treacă.

Buf! Roata care alunecă scutură spatele căruței, care se dădu

Înapoi și lovi un vagon gol ce era pe șine.

Tremurând de spaimă, Ruth sări din căruță fiindu-i teamă de ce va găsi. Tata veni alergând la ea și amândoi se bucurară când văzură că vagonul nu fusese decât zgâriat puțin.

Încă o dată Ruth luă hăturile, nerăbdătoare să meargă înainte pentru a ieși din oraș. După trei ore și jumătate, ajunși la periferia orașului, tata o luă pe un drum lateralnic pentru a merge la o stație de experimente.

— Slavă Domnului că ne-a ajutat să trecem cu bine prin oraș! Inima mamei era plină de mulțumire față de Tatăl ceresc. Chiar și vacile trecură fără probleme. Avem atâtea lucruri pentru care să fim mulțumitori.

— Da, așa este, fu tata de acord când auzi cuvintele pline de mulțumire ale soției lui. Pentru că este un loc bun de staționat, cu apă din belșug, cred că vom sta aici în această dimineață pentru ca voi, femeile, să spălați rufe. După ce terminăm treaba, noi, bărbații, mergem să căutăm o fabrică de unt.

Mama frământă de pâine în timp ce bărbații făcură treaba pe afară, și după micul-dejun, Ernest și Owen cărară apă destulă de la un canal din apropiere să spele rufe. Apoi bărbații plecară să găsească o fabrică de unt și luară smântână cu ei.

Prima dată făcură baie, apoi spălară rufe și le întinseră la uscat pe un gard din apropiere. Femeile au copt pâinea, au făcut curat în microbuz, au strâns rufe uscate, le-au călcat și le-au pus la loc, astfel terminându-și treaba.

Tata și băieții încă nu se întoarseră. Așa că Evelyn, Marilyn și Rose se plimbară în jurul fermei experimentale să se uite la loturile semănate și la sere. Fetele erau la distanță destul de mare de microbuz

când observară o mașină străină parcată lângă căruțele lor.

— Grăbiți-vă să alergăm și să vedem cine a venit, le îndemnă Evelyn pe Marilyn și Rose.

Tocmai când ajunseră la căruțe, mașina străină plecă. Dar văzură că tata și băieții se întoarseră.

— A trebuit să cărăm smântână cam trei kilometri, îl auziră pe tata explicându-i mamei.

Fetele ascultară atente, între timp uitându-se la sacoșa maro pe care tata o avea în mână.

PRIN ORAȘ

— Patronul fabricii de unt ne-a adus înapoi, îi explica tata mai departe.

Poate ne-a mai dat înghețată, se gândi Rose. Ochii i se luminară gândindu-se la înghețata delicioasă.

— El a spus că smântâna noastră era foarte bună și s-a bucurat să audă că ne stabilim în Guernsey, continuă tata să vorbească. A spus că fabrica lui preia toată smântână din Guernsey, așa că vom lucra cu el după ce ne stabilim acolo.

Nerăbdătoare, Rose se apropie mai mult de tata. Era sigură că în sacoșă era ceva pentru ei.

Ochii tatălui străluceau tachinatori, privind-o pe fiica lui ce analiza sacoșa. Încet ridică plasa.

— Am ceva pentru toți. Tata deschise sacoșa de hârtie și scoase trei șerbeturi mari și cinci tablete de ciocolată.

— Cred că astea sunt mai bune decât înghețata pe care ne-a dat-o cealaltă fabrică de unt, suspină Rose fericită, gustând din porția ei de bunătați.

— Și cealaltă înghețată a fost bună, o contrazise Marilyn. Dar cu tabletele de ciocolată te poți bucura de aceste bunătați mai mult timp.

Încet, fetele luară bucățele de ciocolată, savurând bomboanele dulci și fine, încercând să le facă să țină cât mai mult timp posibil. S-ar putea să treacă foarte mult timp până când vor avea din nou o tabletă de ciocolată.

Mâncară prânzul și la ora 2: 00 familia porni la drum pe ultimii kilometri până acasă. Soarele strălucitor și fierbinte bătea asupra lor, făcându-i pe călătorii obosiți să fie și mai adormiți. Noaptea trecută a fost așa de scurtă! Căruțele lui tata, Owen și Ruth erau înaintea mamei, care conducea singură în microbuz. Neajutorată, urmări cele trei

căruțe, a căror birjari dormeau, cum rătăceau pe mijlocul drumului în timp ce caii mergeau la bunul plac și își alegeau propria direcție.

Uimitor, caii statură destul de mult pe partea bună a drumului. Mama era foarte mulțumită că nu era trafic.

Nu pot decât să mă rog să se trezească. Și mama îi încredința Domnului familia.

Curând o văzu pe Ruth trezindu-se brusc, apoi Evelyn se trezi și o trimise înainte să-i trezească pe Owen și pe tata.

La 5: 00 după-amiaza tata se opri, prea obosit pentru a continua călătoria.

— O să cer permisiunea de a campa la ferma părăsită pe lângă care am trecut, îi explică obosit lui Leroy.

— Ferma este a mea, îi răspunse bărbatul lui tata, și sunteți bine veniți să campați acolo. Este o pășune și o fântână bună, așa că simțiți-vă ca acasă. O să vin în curând să vă arăt pe acolo.

— Mi-ar plăcea dacă am cumpăra această fermă, îi spuse Leroy lui Ernest privind la clădirile bine îngrijite.

— Este o fermă frumoasă, îl aprobă Ernest.

— Băieții și Ruth vor face treaba de afară în timp ce eu lubrifiez roțile de la căruță și repar oiștea. Tatăl le spuse celorlalți ce au de făcut în timp ce își umplu niplul.

— Tată, vino repede! Calul tău se îneacă cu ovăz! strigă Ruth disperată. Oh, grăbește-te!

Lăsând niplul, tata alergă la cai. Dar până ajunse acolo, calul se opri din tușit.

— Dă-i apă, o îndemnă tata.

Calul bău apă îndelung și apoi se întoarse la ovăz, purtându-se de parcă nimic nu s-a întâmplat.

— Domnul știe că nu ne putem permite să cumpărăm un alt cal, rosti mama mulțumirea pe care o simțea toată familia că totul era bine.

În acea seară la cină un vecin se opri la tabăra lor.

— Mă întrebam dacă nu cumva aveți porci de vânzare, îi spuse lui tata.

— Nu m-am gândit să vând vreunul, dar puteți arunca o privire la ce avem, îl invită tata.

Bărbatul doar privi repede porcii, apoi plecă fără a cumpăra vreunul. Ernest și Owen se uitară unul la altul, râzând din toată inima.

— De trei ori până acum cineva a vrut să cumpere sau să schimbe ceva și apoi au renunțat, se încruntă Leroy supărat. De ce mai opresc?

— Poate ar fi trebuit să-i spunem că porcii noștri nu sunt pentru vânzare, pentru că au nevoie de a se hrăni cu ouă proaspete, chicoti Ernest glumeț.

Toată familia râse când își aminti de cumpărătorii ciudați pe care i-au întâlnit.

— Probabil au vrut să vadă mai îndeaproape cum ne mutam, judecă Ruth, încă sensibilă la aparențele pe carele. aveau fața de a – Chiar nu contează de ce au oprit sau de ce n-au cumpărat ceea ce căutau. Cel mai important lucru acum este să căpătăm odihna atât de necesară, spuse tata. Ora două dimineața va veni destul de repede.

Guernsey era așa de aproape! Nimeni din familie nu era deranjat că mergeau atât de devreme dimineața.

Acasă! Aproape ajungeau acasă!

Capitolul 33:

PATRU ZILE PÂNĂ ACASĂ

marți, 23 iunie în primele ore ale dimineții familia înhamă caii la căruțe și sub cerul înstelat și plin de pace porniră încă o dată înspre noua lor casă. Lumina lunii făcea ca noaptea să nu pară prea întunecată. După ce ochii li se acomodaseră cu întunericul, condusul în noaptea senină și în aerul răcoros era plăcut și reconfortant.

Ernest, pe jumătate adormit, ședea într-o rână în șa. Vacile erau atât de obișnuite să meargă pe marginea drumului, că mergeau la pas continuu când Lady era în urma lor, prezența ei le reamintea că trebuiau să continue a se mișca.

Starea sufletească a călătorilor se înălță când primele dungi de lumină ale zorilor se răspândiră încet pe cer, anunțând o nouă zi. Treptat, la est, orizontul se luminează. Înainte ca soarele să se ivească deasupra preriei, cerul era aprins cu nuanțe de roz și roșu.

Cerurile spun slava lui Dumnezeu, cită Ernest, urmărind cum soarele se ivea puțin câte puțin până când marea minge portocalie făcu să dispară de pe cer celelalte culori.

— Sunt lihnit de foame! o tachina tata pe mama când opriră caravana lângă liniile de la calea ferată pentru a mânca micul dejun. Cât timp pregătești micul dejun, o să repar roata de la căruța mea și poate vom pleca într-o oră.

— Aș vrea să merg pe drumul care trece pe lângă aceste linii de cale ferată, le spuse tata băieților după ce strânse roata de la căruță. Clavet este următorul oraș și sunt sigur că drumul acesta

PATRU ZILE PÂNĂ ACASĂ
merge cel puțin până acolo.

— Încercăm! îndemnă Ernest, orice drum pentru a face mai puțini kilometri.

Soarele era aproape deasupra lor când ambii cai ai lui Ruth se împiedică și căzură. Palidă la față și tremurând, coborî din căruță. Ambii cai se ridică singuri, așa că Ruth luă din nou hățurile și caii continuă să meargă.

Soarele frigea! Muștele se așezară cu grămada pe coama și fața cailor și erau la fel de nesuferite pentru familia Kauffman.

Țânțari, vânt și praf, iar acum muștele! st gândi Ruth în timp ce alungă o muscă de pe nas. Era foarte obosită! Dar totuși dorea să continue a merge – pentru a ajunge acasă – oriunde ar fi aceasta.

Oh, ce bine va fi să locuim într-o casă care nu se mișcă, să avem intimitatea mai multor camere. Această așteptare mă face foarte nerăbdătoare! Ruth încercă să-și calmeze duhul agitat.

În fața lor era o mlaștină și tata opri. Aici se odihniră până trecu cea mai călduroasă parte a zilei.

— Când ajungem în orașul următor trebuie să cumpărăm niște ovăz, îi spuse tata familiei când era gata de plecare. Presupun că drumul acesta se termină în Clavet. Apoi va trebui să mergem pe un drum mai umblat.

— Culturile arată bine, dar, vai, apele au miros urât! Ruth strâmbă din nas când trecură pe lângă un alt lac mic și urât mirositor.

— Vezi apa alcalină? îi arată tata lui Leroy. Observi praful alb care înconjoară pământul din jurul apei? Și nu cresc nici flori, nici iarbă verde. Iarba pe care o vezi este iarbă de prerie care crește oriunde.

Când ajunseră în Clavet, tata o luă pe Rose cu el la magazie, în timp ce mama dorea să facă niște cumpărături de la un magazin din apropiere.

— Vino aici, domnișoare! Patronul vârstnic al magaziei îi zâmbi lui Rose, îndemnând-o să vină la el în timp ce tata se uita la ovăz.

Îngrozită, Rose se dădu înapoi. Agitata, ținea în mână boneta, învârtind-o când într-o parte, când în alta. Apoi, văzând o gaură în

bonetă, spuse:

— Trebuie să merg să-mi cârlesc boneta.

O zbughi pe ușă și alergă de-a lungul parcerii până la căruțe. Când ajunsese în microbuzul gol, urcă repede scara, se cațără pe patul de sus, trase perdeaua și se ghemui în cel mai îndepărtat colț. Cel puțin se simțea în siguranță.

— Îmi pare rău, își ceru scuze patronul de la tata când o văzură pe Rose cum se retrăgea. Nu am vrut să o sperii pe fiica dumneavoastră. Doar am vrut să vorbesc cu ea. Părul ei blond și cârlionțat îmi amintește de nepoatele mele.

— Este o fetiță timidă, răspunse tata, asigurându-l pe patron că știa că nu intenționase să o sperie pe Rose.

Rose stătu în cel mai îndepărtat colț până se întoarse mama.

— Mi-a fost teamă că trebuia să rămân acolo, îi spuse mamei printre lacrimi.

Îmbrățișând-o pe fiica ei, mama o liniști, asigurând-o pe Rose că nici ea, și nici tata n-ar lăsa vreun copil în urma lor.

După ce plecară din Clavet, ținutul puțin deluros se schimbă, încă o dată ajunseră într-o zonă cu foarte multe dealuri.

— Am traversat foarte multe dealuri! îi spuse Ruth lui Evelyn care o însoțea. Dacă am îndrepta toate dealurile traversate, probabil că am fi ajuns de mult în Guernsey!

— Se poate, aprobă Evelyn, dar n-ar fi fost așa fain de călătorit fără dealuri. Ea se gândea cât de mult le-a plăcut să alerge în urma căruțelor în timp ce coborau dealul.

— Așa-i, recunosc Ruth cam greu. Așa-i.

De pe creasta unui deal înalt puteau vedea kilometri întregi în jurul lor. De această dată dealurile erau acoperite cu un covor verde care se unea cu cerul albastru.

Căruțele coborau pe fâșia maro de drum care se șerpuia în sus, în jos, când într-o parte, când în alta, și care era în contrast cu marginile verzi care se aflau de o parte și de alta.

Dintr-odată Minnie se împiedică și căzu nechezând. Ambele fete strigară speriate. Dar Minnie își recăpăta echilibrul la fel de repede cum căzu și continuă încet la vale.

Și Ruth, și Evelyn erau speriate, iar Ruth ținea strâns hățurile, așteptându-se ca Minnie să cadă din nou fără niciun avertisment.

Tata opri în orașul Blucher, care avea trei magazine, și cumpără

niște săpun pentru mama. A folosit tot săpunul de casă pe care-l luase cu ea.

La peste un kilometru și jumătate de Blucher familia ajunse la o mlaștină mare unde se opri și adapă vacile.

— Haideți să campăm aici, hotărî tata. Caii lui Ruth au nevoie de odihnă.

Capitolul 34

INCA48 DE KILOMETRI

miercuri, 24 iunie

Se conducea tot mai intens. Nu se opreau pentru a avea un timp liber în care să se plimbe sau să joace jocuri. Nimeni nu mai dorea să se joace. Când opreau, toți se odihneau. Noptile erau atât de scurte, încât lui Ruth i se părea că era mereu obosită. Oricând familia se oprea pentru a face treabă sau pentru a mânca, lipsea conversația relaxată. În mintea fiecăruia din familie cel mai important lucru era să acopere și puținii kilometri rămași.

Familia Kaurrman porni la drum devreme la 3: 20 dimineața. Conduse până la 5: 00 dimineața, apoi se opri să mănânce micul dejun, să mulgă vacile și să hrănească animalele. După două ore o porni din nou la drum, dar conduse două ore când tata a trebuit să oprească pentru a repara roata de la căruța lui.

Erau într-o zonă pustie. Tata avea nevoie de niște piese pentru a face reparațiile, așa că luă unul din cai și-l călări până în cel mai apropiat oraș. Pe la ora 11: 00 roata fu reparată și ei puteau continua drumul.

— N-am mai avut apă pentru vaci de când ne-am oprit la 5: 00 dimineața, îi spuse tata maniei. Am de gând să oprim la prima fermă.

Ferma la care ajunseră avea câteva mlaștini mai mari, iar tata bătu la ușă așteptând să ceară permisiunea de a adăpa animalele.

— Îmi pare rău, dar nu avem apă, răspunse femeia concis.

— Oricum vă mulțumesc, îi spuse tata plăcut.

— Nu au apă! îi spuse Leroy indignat lui Owen, când se întoarse tata. Probabil sunt zgârciți!

Nu puteau face altceva decât să-și continue drumul. Nu erau prea departe de fermă când o mașină veni în urma lor și opri lângă căruța tatălui. Bărbatul îi explică lui tata că era unul din angajații

fermei de la care plecaseră ei. Îi era rușine de ce se întâmplase.

— Am vrut să vă spun că puteți lua apă, îl anunță pe tata. Pe partea stângă a drumului pe care urcați este o mlaștină. Mai aveți nevoie de altceva? îl întrebă pe tata blând.

— Nu, mulțumesc, îl asigură tata. Doar apă, și asta nu pare prea greu de găsit acum. Mulțumesc din nou.

— Uitați, luați acest sac cu mâncare pentru animale. Bărbatul luă un sac cu hrană pentru animale din mașină și insistă ca tata să-l ia. Apoi plecă făcându-le prietenos din mână.

— Asta îmi amintește de Nabal și Abigail, chicoti tata când îi povesti mamei conversația avută, în timp ce vacile însetate beau apă. Doar că de această dată un angajat a adus darul împăcării, și noi nu aveam de gând să ne răzbunăm.

A fost prima dată când am fost refuzați, se gândi Ernest când își aminti de bunătatea pe care le-o arătară mulți străini.

— Niciodată nu vom ști motivul pentru care angajatul a venit după noi, comentă mama, dar se poate că răspunsul blând al tatălui a schimbat decizia femeii.

În acea după-amiază familia trecu pe lângă multe vagoane de tren. Numărul de magazine de la distanță arăta că în fața lor era o zonă mai populată.

Ruth zâmbi când îl văzu pe Ernest mergând pe jos mai la distanță în spatele vacilor în timp ce Lady le urma îndeaproape, mânându-le. Înfășurase slobod hățurile în jurul gâtului lui Lady. Părea să fie mulțumită a-și face treaba fără să fie stăpânul lângă ea.

Era ora 5: 00 după-amiază când tata se opri. Au mers 40 de kilometri. O văduvă care era stăpâna fermei din apropiere cu bunătate le oferi pășunea ei să pască vacile.

— Mai aveți 12 kilometri până în Viscount și doar 48 de kilometri până în Guernsey, îl informă văduva pe tata cu aceste vești bune.

Încă 48 de kilometri!

Capitolul 35

PUSTNICUL

joi, 25 iunie

Un vânt rece sufla când familia se trezi devreme în dimineața următoare și tabăra se împărți. Dar nici măcar asta nu putea stinge entuziasmul familiei Kauffman. *Mai era doar o zi și ceva până ajungeau*

în Guernsey!

Aproape de casă! Aproape de casă, păreau a cânta roțile de la căruță în timp ce se îndreptau înspre vest. Chiar și caii pășeau vioi, simțind încântarea birjarilor.

La 4: 45 dimineața familia se opri pe marginea drumului și termină de făcut treaba. Mâncară în grabă micul-dejun și continuară drumul. Când copiii cei mai mici se treziră mai târziu, nu fură deranjați de micul dejun simplu când mâncară doar sandvișuri cu gem – oare nu erau aproape de casă?

— Viscount pare a fi un oraș cu oameni prietenoși, șopti Evelyn după ce câteva fete veniră la căruțe și îi întrebă cum îi cheamă și încotro merg. Și iată că vine un bărbat care are un aparat de fotografiat în jurul gâtului, îi spuse ea mamei.

Bărbatul dădu mâna cu mama și se prezentă:

— Sunt un reporter de la ziarul Viscount. Scoase un carnețel și începu a le pune întrebări. De unde sunteți? Unde mergeți? Câte vaci, cai, pui și porci aveți cu voi? Vacile au mers pe jos toi drumul?

Ruth se chirci în sine, fiindu-i foarte rușine să se scrie în ziar despre călătoria lor.

— Acum mai am nevoie doar de o fotografie cu voi, îi spuse familiei după ce se întoarse tata și băieții. Vă rog, stați lângă

căruțe, în fața vacilor! Uite așa! Perfect!

Ruth refuză să privească la aparatul de fotografiat.

Mei măcar nu ne-a întrebat dacă vrem să ne fotografieze! răbufni ea nemulțumită. Mei măcar nu ne-a cerut permisiunea să scrie despre noi în ziar! Nu apreciez gestul lui!

— Dacă mergeți înspre Guernsey, poate că veți dori să o luați pe o scurtătură printr-o prerie pustie, îl informă reporterul pe tata. Mergeți pe poteca de prerie după ce treceți de a doua intersecție, faceți la dreapta și apoi va trebui să treceți printr-o trecătoare pentru vaci. Oricine are voie să meargă pe acolo și pe potecă, deși mulți nu o folosesc. O singură casă se află pe toată preria părăsită. Cine știe, poate că veți întâlni vreun pustnic.

— Mulțumesc pentru îndrumări. Cred că vom merge pe scurtătură, afirmă tata. Pare a fi interesant.

În timp ce căruțele plecau din oraș, gândurile pline de amărăciune și tulburate se luptau neliniștite în mintea ei. *Doar pentru*

că arătăm atât de ciudat! Doar pentru că... gândurile de răzvrătire o necăjeau, încercând să o aducă într-o stare de nefericire și înfrângere.

Ruth se forță să nu mai gândească astfel, înțelegând că folosea aceleași scuze de la începutul călătoriei. Și *când credeam că am câștigat bătălia!* Inima îi plângea disperată când înțelese cât de aproape era ca ispititorul să-i fure pacea.

Dar Ruth era, de asemenea, conștientă că atunci când trăia o viață de credință, chiar dacă biruia o ispită, asta nu însemna că nu va mai fi ispitită în acel domeniu. Știa că dușmanul creștinului era întotdeauna gata, încercând să-l facă să se împiedice și să cadă.

Ruth era încântată să știe că slujea un Stăpân care era mai puternic decât dușmanul. Un Stăpân căruia îi păsa destul de mult de ea, încât să-i amintească de biruințele din trecut. Nu era necesar ca ea să lase mândria să preia controlul asupra ei și să o înfrângă. Cu un curaj reînnoit de a fi supusă, Ruth îl urmă pe tata când întoarse de pe drumul principal și o luă pe poteca de prerie.

În singurătatea ierbii de prerie, familia Kauffman călători nederanjată pe un drum de țară, văzând doar din când în când câte un iepure sălbatic țopăind să fugă sau câte o pasăre ciripind cu grijă la intruși. Și în așezarea liniștită, pacea o cuprinse din nou pe Ruth.

PUSTNICUL

— Mi-ar fi plăcut să fi dat de drumuri de prerie adevărate tot drumul, îi spuse cu nostalgie Leroy lui tata.

Tata fu de-acord, bucurându-se și el la fel de mult de terenul pustiu și sterp. Era atât de liniștit, atât de netulburat. Omul nu a modificat sau nu a deteriorat ce a creat Dumnezeu.

— Dă impresia că timpul stă pe loc, medita tata. Acum trebuie să urmărim casa pustnicului. Mi-ar plăcea să-l cunosc.

Leroy rămase surprins când tata se opri dintr-odată.

— Fiule, uite! Tata arată în depărtare la o turmă de antilope, mergând grațios înspre vest. Familia urmări turma cum se făcea tot mai mică până când dispăru din vedere.

Imediat după ce văzu antilopele, tata observă o dâră de fum în formă de spirală ridicându-se de pe prerie.

— Probabil fumul e de la casa pustnicului, observă tata. Cred că vom merge cu căruța mamei să-l căutăm pe pustnic, iar pe celelalte le lăsăm aici.

Nerăbdători, cei din familia Kauffman ieșiră de pe drumul

principal și străbătură preria îndreptându-se spre locul de unde ieșea fumul, sperând să-l întâlnească pe omul care a ales să trăiască în singurătate.

— Acolo e casa pustnicului! spuse Leroy cântând, înaintea lor stătea o colibă de prerie din lut, potrivindu-se perfect cu împrejurimile. Buruienile creșteau din acoperiș, și singura sursă de lumină pentru interior era prin fereastra de la ușă. Coliba a fost construită lângă o ridicătură de pământ, despre care tata credea că îi ținea loc de cămară. Câteva capre erau prigonite în apropiere, dând lapte pustnicului.

— Bună ziua! Bună ziua! strigă tata, dar nimeni nu răspunse. Fie e plecat, fie vrea să rămână ascuns, remarcă tata dezamăgit că nu-l întâlnise pe stăpânul colibei.

Mamei îi era milă de pustnicul care a ales singurătatea drept companie și luând o pâine o înfășură într-o bucată de hârtie curată și scris:

Din partea unor călători ce treceau pe aici.

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Iisus Hristos” (1 Tesaloniceni 5: 23).

Abram Kauffman

— Poate că asta îva ajuta pe acest biet om să se gândească la nevoile sufletului săuspuse tata punând pâinea lângă ușa închisă. Familia se întoarse ladrumul principal.

De abia după câțva kilometri se sfârși drumul de țară și ajunseră la un drum toperit cu pietriș. Se opriră, făcură treburile necesare, mâncară și ipoi continuară călătoria.

Întunericul coboase și tata tot nu opri. Copiii cei mai mici dormeau în paturilelor în timp ce birjarii obosiți mânau mai departe. Noaptea se să tot mai întunecată. Tata se uită neliniștit în față, căutând un loc unde să oprească. Rugăciuni tăcute își luară zborul înspre Dumnezeu, în timp ce călătorii extenuați se rugau să găsească un loc bui de campat unde să poată primi odihna de care aveau atâta nevoie.

Dumnezeu îi asciltă și le răspunse. În fața lor era curtea goală a unei școli. Mulțumiori, se opriră și dormiră câteva ore.

Capitolul 36

ACASĂ!

vineri, 26 iunie

Trezindu-se devreme, familia Kauffman era nerăbdătoare să termine de parcurs și ultimii kilometri până să ajungă la unchiul Gerald. La 5: 00 dimineața mai aveau de parcurs 8 kilometri, dar tata se opri pentru ultima dată să se ocupe de treburi și să mănânce micul-dejun. De această dată, Evelyn, Leroy, Marilyn și Rose erau treji de-a binelea.

— În dimineața asta nu mai mănânc sandvișuri cu gem! spuse iute Leroy în timp ce aștepta să mănânce mâncarea gătită de mama.

— Nici eu! strâmbă Evelyn din nas în silă. M-am săturat de sandvișuri cu gem. Sper că nu trebuie să mai mâncăm vreunul o perioadă lungă de timp.

Mama doar zâmbi când auzi sporovăială lor și continuă să amestece în oala mare cu cereale.

— Haideți să ne rugăm, spuse tata în timp ce familia își înclină capul să se roage.

Simplu și sincer, tata se rugă:

— Tatăl nostru ceresc, bun, înțelept și iubitor, venim înaintea Ta în această dimineață cu inimile pline de mulțumire pentru că ne-ai ajutat să călătorim atâția kilometri cu bine. În mod deosebit, Te rugăm, să fii cu toți cei cărora le-am mărturisit despre Tine, astfel încât Cuvântul Tău să-i convingă de starea lor, să prindă rădăcină și să crească în inimile acestor prieteni dragi. În special mijlocim pentru sufletele lui Don și Barbara Olson, de asemenea, pentru George Murry și prietenul lui și pentru pustnic. Dă-le

curajul să-și predea viețile Ție. Condu-ne ca familie în timp ce vom lucra în această comunitate, ca tot ce facem și spunem să aducă slavă Numelui Tău. Ne rugăm să-l călăuzești și pe Owen în viață și să-i descoperi voia Ta. Îți mulțumim pentru mărturia lui și pentru credincioșia Ta față de el. Te rugăm să binecuvântezi și această mâncare, pentru că Tu ești Dătătorul tuturor lucrurilor, în Numele lui Iisus. Amin.

O durere ascunsă o cuprinse pe Ruth când tata se rugă pentru Owen.

Ce va face când vom ajunge în Guernsey? Parcă e un frate și face parte din familie. Știa că îi va simți lipsa. Era tăcut, dar întotdeauna era acolo gata să ajute. Și avea atâtea calități! îl analiză pe ascuns în timp ce mânca. Întotdeauna era gata să asculte – niciodată nu și-a impus

părerea și nici nu a încercat să atragă atenția asupra lui. Era bun, răbdător și blând. Îi va fi dor de el. Oare lui îi va fi dor de ea?

— De abia aștept să o văd pe Doris!

Sporovăială veselă a lui Rose o aduse pe Ruth cu gândul la împrejurările de acum.

— Sau casa noastră! bolborosi Marilyn. Gândește-te, o casă adevărată!

Încă 6 kilometri și jumătate și vor ajunge acasă!

Cinci kilometri!

Oare vor ajunge caii la destinație?

Erau înconjurați de o zonă cu dealuri ușor ondulate. Și oricând erau copaci, erau și două clădiri ale unei ferme. Peisajul avea o înfățișare familiară. Nu era nimic nou sau diferit de ceea ce-au văzut de atâtea ori de când au plecat din Tofield. Peisajul era bine analizat de nouă perechi de ochi – pentru că *aici urma să fie casa lor*.

Repede Ruth se gândi la bucuriile și încercările pe care le-a avut de când plecase din Tofield. Știa că acum pacea îi învăluise inima. Amintindu-și de multele lupte de a se supune, acum era bucuroasă că petrecuse ultimele șase săptămâni de călătorie cu familia ei.

Deși multe lucruri nu au fost plăcute, totuși, întreaga experiență a fost un proces de prelucrare a mea, medita ea smerită.

Își aminti de multele și diferitele poteci din prerie pe care au ACASĂ!

călătorit. Unele au fost mai ușoare, altele periculoase și niciodată nu știau în totalitate ce-i aștepta, totuși au înaintat.

Dumnezeu a știut cele mai mari slăbiciuni ale mele și părțile din viața mea unde trebuia să cresc. El m-a învățat să privesc „” și să mă încred în El. Acum trebuie să fiu mulțumită și să-mi încredințez și viitorul în mâinile lui Dumnezeu.

Ruth prețuia acest timp de meditare, singură cu Dumnezeu pe drum. O mare stare de mulțumire îi cuprinsese inima în timp ce găsisese harul de care avea nevoie pentru a-și încredința întreaga viață în mâinile Stăpânului ei.

Nerăbdătoare, analiză peisajul din față în timp ce aștepta să apară casa unchiului Gerald unde o aștepta sora ei dragă, Doris.

— Caii lui tata se opresc! cântă bucuroasă Rose. Am ajuns!
Am ajuns!

— Uite-o pe Doris! Marilyn aproape striga în timp ce Doris ieși

alergând din casa unchiului Gerald.

Ce reuniune plină de bucurie!

După ce entuziasmul întâlnirii cu cei dragi se mai potoli, unchiul Gerald îi conduse pe cei din familia Kauffman la noua lor casă.

Nu era o casă mare, cu multe coridoare, înconjurată de copaci, așa cum anticipaseră și speraseră fetele mai devreme, ci una foarte mică, nevopsită, cu două dependențe dărăpănate. Doi plopi mari își întindeau ramurile parcă protejând micuța fermă și părea că le face semn, invitându-i pe cei din familie și făcându-i să se simtă bine-veniți.

— Casa noastră! suspină Rose mulțumită, intrând pe drumul ce ducea la fermă.

— Căminul nostru! o corectă mama zâmbind.

Treaba migăloasă de a descărca din căruțe bunurile și de a face ordine prin casă nu știrbi fericirea care se abătu asupra micuței ferme. Acesta era *căminul* lor!

— Să pot merge pe lângă paturile acestea în loc să împăturesc pături care se potriveau fiecărui compartiment separat prin perdea... Ruth se opri, neputând să exprime mulțumirea ce o avea în inimă.

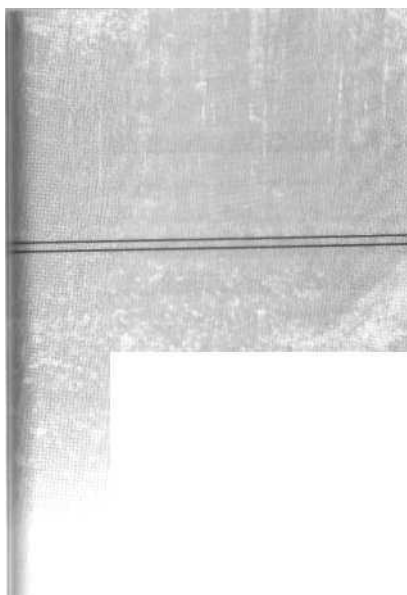
— Este ca și cum ai primi un pahar cu apă rece într-o zi de caniculă! termină Doris în locul ei.

— Mamă, e atât de frumos să pregătim prânzul în noul nostru cămin! izbucni Evelyn fericită.

— Și eu sunt foarte fericită, răspunse mama călduros. Folosim aceeași sobă și aceleași vase, dar mă simt bogată să pot așeza aceste farfurii pe o masă în jurul căreia ne putem așeza cu toții – știind că, dacă va vrea Domnul, vom fi aici mâine și săptămâna următoare, și cealaltă.

Ruth se alătură mamei lângă fereastra de la bucătărie, de unde puteau vedea vacile păscând mulțumite pe pășunea verde. Mai încolo se vedea cum se întindea înspre est o potecă vagă.

Un alt drum, medita Ruth, adâncită în gânduri, în timp ce îi privea pe bărbați traversând câmpurile lor. Acest drum îmi va fi un memento bun. Când vin luptele, trebuie să-mi amintesc să privesc la capăt

Capitolul 37

DUPĂ DOUĂ SĂPTĂMÂNI

— Scrisori pentru aproape toți! Vocea veselă a unchiului Gerald răsună în noul lor cămin. Anunțul lui îi adună în grabă din toate colțurile pe toți cei din familia Kauffman.

Scrisori! Fiecare întinse mâna să ia teancul de scrisori pe care unchiul Gerald le ținea ispititor în fața lor. Scrisori! Trecuseră câteva săptămâni de când nu mai primiră vești din Tofield.

— Ruth a primit o scrisoare. Martha... una, două, trei. Ruth, încă o scrisoare. Ernest, o scrisoare. Evelyn, o scrisoare. Și Owen are o scrisoare.

Surprins, Owen luă scrisoarea lui uitându-se la ștampilă. Da, era de la vărul lui, Delbert. Se strecură pe furiș din casă, căutând un loc izolat unde putea fi singur și neobservat.

Mâinile îi tremurară în timp ce deschise plicul pe care era scrisă adresa familiară a expeditorului din Metiskow.

Nu era niciun salut. Owen citi repede paragrafele scurte.

Am primit scrisoarea ta. De ce *nu* te-ai oprit când ai trecut prin Metiskow?

Poate conștiința o să-ți lte ușurată dacă afli că ne-am întors acasă în seara în care ai plecat și că Delbert a reușit să salveze vaca.

Nu l-am contactat niciodată pe Brent, dar de când am primit

scrisoarea ta, ne-am gândit la multe.

Ochii lui Owen se încețoșară. Ce ușurare îi aduceau cuvintele scrise. Ochii continuă să citească:

Pari ați o altă persoană. Dumnezeu a *fost doar un cuvânt pentru noi*, dar acum avem mai *multe* întrebări. Uită *de* cei trei dolari; îți aparțineau *de drept*

Locuim *tot* acolo. Dacă mai treci pe aici, oprește-te și pe la noi. *În bătrânim*.

Delbert și Marie

Owen uită de toate celelalte în timp ce însemnătatea scrisorii îi cuprinse sufletul. *Delbert s-ar bucura să-l vadă și nu îi datora nimic*. Cuvintele îi erau încurcate în timp ce-și vărsa inima Tatălui ceresc, totuși, Dumnezeu îi auzise rugăciunea de mulțumire și de mijlocire pentru rudele lui chiar înainte să rostească vreun cuvânt.

Ernest îl găsi lângă magazia de lemne. O privire asupra înfățișării pline de bucurie era destul să-i dea de înțeles că scrisoarea lui avea noutăți scumpe.

— Să mă gândesc că poate Delbert își dorește să-L cunoască pe Dumnezeu este mai mult decât aş putea cere, împărtăși Owen când băieții se întoarseră în casă.

— Ascultați cu toții, spuse mama, cu o voce plină de emoție. Aș dori să vă citesc puțin din scrisoare lui Don și Barbarei Olson.

Și eu, și Don îi mulțumim *continuu* Domnului Iisus Hristos, care prin *sângele* Său ne-a spălat *de* păcate și ne-a făcut moștenitori *împreună, prin năru* lui Dumnezeu. Studiind Evanghelia *după*. Ioan, Dumnezeu ne-a deschis ochii și acum *suntem* părtași *sfințeniei* Sale!

— Slavă Domnului că ne-a răspuns la rugăciune, se bucură tata. Încă două suflete se află în siguranța staulului. Trebuie să ne rugăm și mai departe ca să rămână credincioși până la sfârșit.

— Pot să împărtășesc și eu ceva? îndrăzni Owen după un moment de tăcere.

— Desigur, spuse tata zâmbind călduros.

Profund emoționat, Owen citi scrisoarea. Inimile

DUPĂ DOUĂ SĂPTĂMÂNI

ascultătorilor îi împărtășeau bucuria adusă de faptul că supărarea rudelor lui se domolise.

— Doresc să merg în vizită la Delbert, reflectă Owen dus pe

gânduri. Hristos m-a făcut o făptură nouă și El poate schimba și inimile lor. Ce mult îmi doresc să văd că are loc acest lucru. Ați fi de acord să merg să-i văd?

— Dacă acolo te călăuzește Domnul să mergi, spuse tata, mergi și Domnul să meargă cu tine.

— Cumva simt că este urgent și trebuie să merg imediat, continuă Owen încet, căutând cuvinte să exprime nevoia de a se grăbi pe care o simțea în inima lui. Deocamdată nu am găsit de lucru aici, așa că sunt liber să plec. Aș putea să pornesc în această după-amiază cu domnul North de la moară. El pleacă în scurt timp. Ieri a spus că merge la vest la Metiskow. Imediat am simțit o dorință să merg cu el și să mă opresc la Delbert să mă conving că lucrurile s-au îndreptat între noi. Domnul North a spus că are loc și pentru mine. Acum, de când a sosit această scrisoare, cred și mai mult că asta este ceea ce Domnul vrea ca eu să fac.

Tata ascultă gânditor și încuviință din cap.

— Cred că e bine și că ar trebui să mergi, Owen, dar să nu rămâi plecat prea mult timp. Nou creștin fiind, ai nevoie de părtășia și de asocierea cu oamenii lui Dumnezeu dintr-o adunare creștină.

— Știu că am multe de învățat și îmi este greu să mă gândesc că plec. Vocea lui Owen tremura. Desigur că plănuiesc să mă întorc imediat ce cred că am făcut ceea ce Domnul vrea să fac la

Delbert.

— Owen, Domnul să te binecuvânteze. Tata întinse mâna spre Owen. Ne vom ruga pentru tine și ne va fi dor de tine cum ne-ar fi dor de fiul nostru. Întoarce-te când totul este bine.

— Domnul să fie cu tine, Owen, rosti mama. Nu mai putea rosti niciun cuvânt și-i strânse mâna la despărțire.

— La revedere, Owen! Ruth îi întinse timidă mâna. O să mă rog pentru tine.

— Mulțumesc, Ruth. Apreciez asta. Înseamnă mult pentru mine, Owen șovăi. Vreau să știi că exemplul tău evlavios a fost o mare încurajare pentru mine. Roagă-te ca Dumnezeu să mă călăuzească și să mă ajute să rămân credincios. Vreau să cresc spiritual și să fac voia Lui. Doresc să fiu folositor în slujba Lui.

— Mă voi ruga, Owen, spuse Ruth cu voce abia auzită. Totuși puținele ei cuvinte și înfățișarea sinceră îi dădu curaj să facă față

zilelor ce urmau, făcând voia lui Dumnezeu cu credință și cu o speranță pentru viitor.

Va urma cartea în vale

Urmăriți-l pe Owen care merge înspre vest pentru a-și îndrepta faptele rele făcute împotriva vărului său necredincios care-l crescuse. Povestea continuă cu Owen care muncește din greu fără a se plânge, cu un dușman care se răzbună, cu Owen care se afla pe patul de moarte și cu un secret care iese la lumină după mulți ani.

Pentru corespondență și alte comenzi adresați-vă la: Asociația Internațională Christian Aici Ministries

O.P.**I.** Gh. P.C.P.**I**

Suceava 720300 România

Tel: 0230/533032 Email: info@camro.org